قلندري خطاب

(دانا فيض درياھ جو ڪلام)

انا انت هو شت الحق

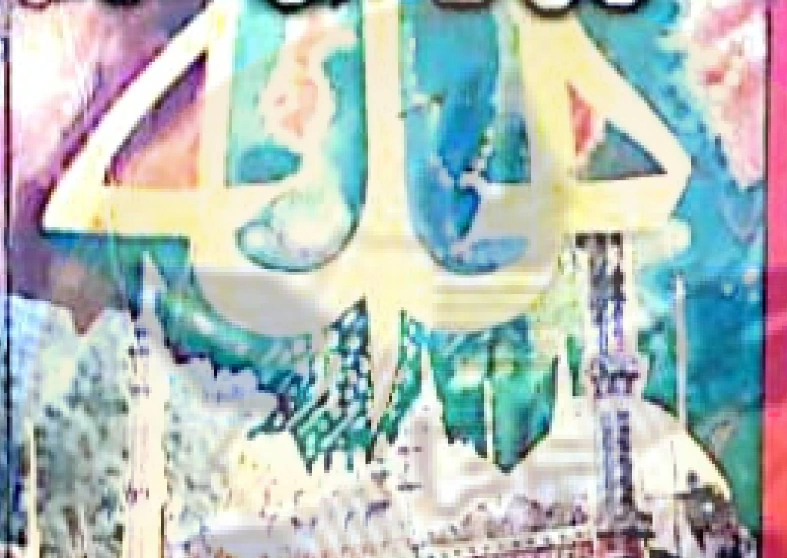

سهيڙيندڙ:

علامہ محمد هدايت علي نجفي تارڪ

سرڊيندڙ ۽ سنواريندڙ:

عبدالغني اباز يتي

فهرست رسالو داتا فيض درياھ

صفحو — مضمون

٧ ناشر طرفان

٩ عرش منزل ساکن انباھ فيض

١٢ الله لفظ جي وضاحت

١٣ تصوف لفظ تي تبصرو

١٤ مقدمو

٤٩ شجرو

٥١ رسالو داتا فيض درياھ
از: "نجفي تارڪ"

٥٢ احوال سيد فيض درياھ جو
از: "نجفي تارڪ

٥٦ (1) روپ آسا
هتون هاڄ هجڻ جي ڇڏ ميان
ڪامي سوريءَ جي متي چڙهجي
هوڏهون هلي اسلام ڪون
وسري ويون پيون سڀ وايون
ڏي سالڪائي ڪي ٻن
مرجان باھ برھ جي ساڙي

٥٨ (2) روپ ڌناسري
واتي اها اٿي وات
ڏاڍو ڏک جو بار
اڳي ڪريان ٿو بقاء
اهو ماڳ مڪان

٦٠ (3) روپ بلاولي
سامي ويچارا
هلنون چلنون پنهنجي ماڳ ملڪ تي
مينون عبد نہ پاوين

٦٢ (4) روپ سارنگ
مٺن باران هوني
ڪفر نکو اسلام سنيان

٦٣ (5) روپ سورٺ
ڪپ سري ڪہ يار
ڏاڍي عشق آهي آفات
ٿيو آھ راضي مگٿهار
ڪٺن ڪريون ڪاڏي وڃون
"ٻڌو يارو بات برھ جي بيشڪ آهي
تہ بهاري وو"

٦٥ (6) روپ پيروي
ٿاڙي جبو ٻڌُ يار ٻڌر
اسان نکي تہ ڪاٿي اڙنداسي
اسان رند رهبر مست آهيون
اسان عام خام تي دام ناهيون
چڱا ڪيتائي وي يار
اسان صوفي صفا سردار آهيون
اسان نکي تہ هتڙي ايندا سي
ڇڏ ترڪي عام جي جاڻ ڪي
اسا فڪر فنا ٻر ناهيون
"سائين تنهنجي محبت ڪيو آهي
مستان مونکي"
قول اناالحق حق مي گويم

٧١ (7) روپ تلنگ
سريءَ جي، سودي تي
"سيني منهنجي ۾ آھ سدا نور ٿو ٻري"

Gul Hayat Institute

فهرست رسالو داتا فيض درياه

صفحو	مضمون

هيء دل ذوق سان هلي
پيالو بيخوديء جو پيئي
پهلون پاڻ کون جدائي ڪر تون
"ماهي محرم ميڪون رمزان
لاونداهي"

٧٨ (8) روپ بروو
آهيان مون ته حيات
قلندري ته خطاب
مڪرڪا ياڪون جدا جنڙي جي
اٿي ته لڙڪيل ٿيا
آه قاصد ڏي خبر ڪري
دل درد ڪيء ديواني
شل حبيب ٻر هوندين ڪار
تون ٻه آهين مرغ هوائي

٨١ (9) روپ جهنگلو
ڪلهي جوڳي ايندا جوه ٻر
ويو آه جوش جگر کي کائي
ڏاڍي ٻلت ٻره جي ٻاري
ڏاڍي بحر فراق ٻر پياسي
ڪنهن جو هيء چوليء نياسين
آهيون رند رهبر ڪاري
هت ڪونهي اوڏهن هلبو
مڱي ته اڏائو ٻار
هن ته هڪيء جو واهيرو
هلو ته هلون پنهنجي ڪيچ تي ڪاهي
اڄ ته سجاڻ سر کي
هادي مورا لعل وي

٨٠ (10) روپ جوڳ
عشق شوق شهادت
اسين آهيون لامڪاني ٻر
اناالحق جو نعرو
(١١) روپ مانجهه جوڳ
ڪامل ڪاڻ الله
مرشد مامر ڏني ڳيت اناالحق ڳايون
لئي آهيان جوڳي ويا جادو لائي
ڏيني پنيور کي باه
اوڏهن هلنا چلنا ٿيا
ڏيني پنيور کي باهيون
ويل اها ٿي وهواه

٩٤ (12) روپ پيلو
وڃ هڪي وري واهيري تي
ڪوني ڪونه رهيو

٩٥ (13) روپ ڪسوري
عشق اسانون چا بيسر ڪيتا
دلبر مونکي ديد نماء
لڪين لٽيا تو دلبر سائين
لڳو لا غرض سان لاشڪ

٩٦ (14) روپ ڪونسيو
يار زورآور ظلم ڪري تو
هاڻي هن ينهور مون
يار ڪيچ ويو مونکي هلن پيو
قسم آه الله جو آهي يڪي ڪين

Gul Hayat Institute

فهرست رسالو دانا فيض درياه

صفحو — مضمون

(15) روپ ڪوهياري
هيڙي ڪيڏو آهي اداسي
توري ڪانهي واه
لون لون ۾ لوري لاتي ويا
محب مارو تڙا ميان

(16) روپ بسنت
منم مستم ڪه در بيخود
منم شهبار با شهبار ۾ اندار
منم رندم ڪه راز حق
منم رندم ڪه در راه

(17) روپ پهاڙي
لاڳ اچي عشق لاتي
نيهن نسياني اچي پيدا ڪيو
ايسا ڪو جوڳي آيا
ويکو برهي ڪر، بانولي
بار بره دا ۾ سر آيا

(18) روپ ڪاريهر
هن تهي آسمان ۾
آهيان مان پکوران
بحر بقا ڏي هلي آه
اسين آهيون شاهنشاه
پنهنجي خيال ڪريم ڪي
عاشق پنهنجي خيال ڪي
نا مئن هندو نا مسلمان

(19) روپ ڪليان
"اصل تنهنجو آه اهو اشيان جاتي
زمين نمڪو آسمان"
آهي اواڳهه يارو هي قلزم بيڪران
ديد اها دلهي دلبريءَ آهي درياه
چڱا ڪيتا هي وي يار دل نيتي
هيءَ
الامن بيخود ام خود لمي ماندم
"نه من دور هويا نه يار مرا دور يار
مراماست"

فراق نامون

جهولنا
"ڪنهن سانگ سهائي اهني دلبر
ڪالهه نه آيون گهتي"
"سور فراق تنهنجيءَ هيءَ دل ساڙي
سا مات پڏايان ڪيهي"
"جڏهن پور پون تا دلبر تنهنجا
تڏهن رهبر ويهان روئي"
"رمز رنجي رولي‍ءَ ريخ ۾ ڪيتي
ڪان وفائي"
"دلبر منهنجا يار پيارل سائين مون
سان ڪيهه تو ڪينن پکي"
"هيءَ هيءَ دلبر منهنجا دوست پيارا
وڌ ڳل ڳچيءَ ۾ ڳارو"
"ياد ڪري تنهنجون اکيون ڳالهيون
سائين ساه گهٽو توکي ساري"
"خويشنون پنهنجي ناتو لاتيءَ نيهن
ت. نباهيءَ توکي ڳالهه اها ڪنهن
سلي"

Gul Hayat Institute

فهرست رسالو داتا فيض درياه

صفحو	مضمون
	"منهن موڙتي منهن ڇاڪون ٿيا تہ عيب عاشق جا پسي"
	"هن نمائيءِ عيبن هائيءِ ڪي لالن ڪئن لوڙاريءِ"
	"نيهن نهوڙيو نازڪ تنهنجي دل ڏکن آهہ ڏنگي"
	"ڏکن مونکي ڏني آهہ ڏيکاري ٿيا جوش جگر موچاري"
	"ستہ سماءُ للہ ڪونہ عاشق جو توکي مائت پنهنجا لڳا منا"
۱۶۸	ڏوهيڙو
	وحدت مان ڪثرت
	وڄ مان گاج مان باد مان باران
	نا مرادي نجهرو ويراڳن وصل
	"سرمان بي سر مان بيخود مان بي اختيار"
	جيجل جوڳيئڙن جا
۱۷۱	مڪتوب اول روپ ڪنيات
	مڪتوب ٻيو روپ ڪوهياري
	مڪتوب ٽيون روپ جوڳ
	پورو ٿيو.

Gul Hayat Institute

عرض احوال

داتا فيض درياه جي رسالي ڇپائڻ لاءِ پنهنجي مرشد سيد بگن شاه (دوم) کان امر ورتم. مون سندن حضور ۾ عرض ڪيو ته داتا ولايت علي شاه جو سرائڪي ڪلام ڇپائجي! پاڻ حڪم ڪيائون ته بابي ولايت علي شاه جو هڪ ڪتاب "انباه ۾ آڙاهہ" ڇپجي چڪو آهي تنهن ڪري داتا فيض درياه جي رسالي جي ڇپائڻ جي ڪوشش ڪَر. مون سندن اَمر اکين تي رکي "فيض درياه جو رسالو" جي تياري ۾ لڳي ويس، تان جو سادي سودي ڄموني ئي صحي هي رسالو "قلندري خطاب" جي نالي سان ڇپائي پڙهندڙن جي هٿن تائين پهچايم. پڙهندڙن کي التجا آهي ته مونکي منهنجي اوڻاين پوڻاين کان آگاهہ ڪن.

آءُ فقير عبدالمالک بجاراني- ڪنڊڪوٽ جو ٿورائتو آهيان جنهن نجفي سائين وارو نسخو ۽ هڪ عدد بابا ميرل جي تصوير ڏيڻ جي مهرباني ڪئي. عربي ٽيچر مولوي عبدالواحد سومرو (گهوٽڪي) جن جي مهرباني جو پارسي غزلن جي سنڌي ترجمي ڪرڻ ۾ منهنجي مدد ڪئي. ٿورائتو آهيان سائين نارائڻ داس جو جنهن ڪلام ۾ آيل هندي ۽ سنسڪرت لفظن جون معنائون لکائڻ ۾ مدد ڪئي. منهنجي وڏي ڀاءُ عبدالرؤف ڀٽي آزاد فقير هي قرب ڪيو جو درگاهہ جون تصويرون ڪيميرا تي ڪڍي منهنجي حوالي ڪيون. لاڙڪاڻي جي انباهي فقيرن فقير محمد بچل ابڙو، نوجوان فقيرن مان فرحان سرهيو (رحمان فقير)، عامر علي ٿنيو، ساجد ميراڻي، مسٽر مجيب الرحمان قريشي، حسين بخش حيدري ۽ اوٽر انباهي جن جو ٿورائتو آهيان جن مفيد مشورن سان نوازيو ۽ منهنجي خيال کي همت جي هٿي ڏني. تمام گهڻو ٿورائتو آهيان پنهنجي اديب ۽ عالم ڀائٽي خالد سيف الله ڀٽي (شڪارپور) جو جنهن ٽائيٽل ڪور ٺهرائڻ ۽ رسالي جي ڇپائڻ ۾ منهنجي مدد ڪئي. منهنجي ڀائٽي منصور علي ڀٽي، شاگرد ممتاز لاهوتي، اصغر مغيري جو به ٿورائتو آهيان جن پروف پڙهڻ ۾ منهنجي مدد ڪئي.

Gul Hayat Institute

سنڌي ادبي سنگت جي سرواڻن ڊاڪٽر ادل سومري (سکر) ۽ منار سولنگي جي به مهرباني جن مونکي سٺين صلاحن سان نوازيو. رسالي "انبام ۽ آڙام" جي مرتب مهدي شاه فياضي جا ٿورا جنهن "قلندري خطاب" رسالي لاءِ به اکر لکيا ۽ رسالي جي ڇپائيءَ وارن مرحلن ۾ مدد ڪئي.

آخر ۾ پنهنجي مطالعي جي مشتاقن، ادبي دوستن ۽ فقرائن کي نماڻو عرض آهي ته هن ڪلام جي ڪٺ ڪندڙ ۽ ترتيب ڏيندڙ فقير محمد هدايت علي نجفي لاءِ دعاءِ خير گهرن ۽ هن ناچيز فقير عبدالغني اياز ٻٽي، ويٺل ڳوٺ نبي آباد (ڪٽي) تعلقو ڳڙهي ياسين ضلع شڪارپور لاءِ به دل سان دعا ڪرڻ فرمائن ..... آمين ثم آمين.

دعائن جو طالب

مؤرخہ ۱۵ جولاءِ ۲۰۰۲ع

فقير عبدالغني اياز ٻٽي

ميوزڪ ٽيچر

گورنمينٽ ايليمينٽري ڪاليج (مين)

لاڙڪاڻو - سنڌ.

Gul Hayat Institute

عرش منزل ساڪن انباھ فيض

سموري دنيا ۾ صوفين جا ڪيئي مڪاتيب فڪر رهيا آهن. هڪڙو مڪتبھ فڪر مذهبن جي اثر هيٺ خانقاهيت ڏانهن مائل رهيو آهي ۽ ٻيو دين ڌرم ۽ ڪفر جي متڀيد کان بالاتر رهيو آهي. صوفين جي ٻئي مڪتبھ فڪر ۾ حسين بن منصور حلاج، محي الدين ابن عربي، شمس تبريز، فريد الدين عطار، سچل سائين، بلي شاھ جهڙن بلند پايي هستين سان گڏ سيد فيض محمد شاھ عرف ”داتا فيض درياھ“ ”شاھ قوالي“ به شامل آهي.

وحدت الوجود (ويدانت، همه اوست) جي قائلين شاعرن جيان ”داتا فيض درياھ“ جو ڪلام به آفاقي حيثيت رکي ٿو، جنهن جي پروڙ ڪلام جي اڀياس مان پلي پئجي پت پوي ٿي. ”داتا فيض درياھ“ جو ڪلام ڇپائڻ جون ڪوششون گذريل گهڻي عرصي کان درگاھ سان لاڳاپيل فقراھ توڙي ٻين محققن، اديبن پئي ڪيون. ان سلسلي ۾ ڪجهه سال اڳ سنڌي ادبي بورڊ ڄامشورو، ڊاڪٽر ميمڻ عبدالمجيد سنڌي جو ترتيب ڏنل مسودو (فيض درياھ جو ڪلام) ڇاپڻ جو فيصلو پڻ ڪيو هو. جيڪو اڄ تائين ڇپجي نه سگهيو. شايد ان ڪري ته داتا فيض درياھ جو ڪلام سهيڙيندڙ علامه محمد هدايت علي نجفي ”تارڪ“ جي محنت ضايع ٿيڻي نه هئي.

علامه محمد هدايت علي نجفي تارڪ جي درگاھ حضرت انباھ سان بي پناھ محبت ۽ عقيدت رهي آهي. مکي پوکر داس شڪارپوري پاران 1922ع ۾ ڇپايل ”ديوان نجفي“ جي مقدمي ۾ ماستر جمعه خان غريب لکيو آهي ته، ”فقير نجفي هممعصر صوفي فقيرن خاندان جهڙوڪ حضرت سيد بگن شاھ جيلاني صوفي (اول) سجاده نشين سيد فيض محمد شاھ فيض درياھ جيلاني خلف الرشيد حضرت پير شاھ جيلاني طالب حضرت شاھ نصير الدين صوفي نوشهره کان رموزات رندي جو تحقيق حاصل ڪيو.“

ساڳئي ئي 1922ع ۾ شايع ٿيل "ديوان نجفي" جي غزلن ۾ رديف "ض" ۾ هڪ غزل شامل آهي جنهن مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته "فقير نجفي" " داتا فيض درياهه" جو ڪيترو قدر قائل هو. غزل جي مطلع ۽ مقطع هن ريت آهي.

سيد فيض محمد شاهه فيض.
عرش منزل ساڪن البابه فيض.
جامه مئه مئخان ان جي مان مليو،
هن نذر "نجفيءَ" کي ناگاهه فيض.

"ديوان نجفي" جي رديف "واو" ۾ هڪ ٻئي غزل، جنهن ۾ "علامه نجفي" پاڻ کي "سخن جو خاقان" سڏي ٿو ۽ چوي ٿو ته، "پيغمبريءَ جو زمانو ختم ٿي ويو آهي نه ته مون تي به سخن جو فرقان نازل ٿيو آهي." ساڳئي ئي غزل ۾ ايڏي وڏي دعوي ڪانپوءِ به ان ڳالهه جو اقرار ته اهو سڀ "فياض" جو انعام آهي. "علامه نجفي" جو داتا فيض درياهه "شاهه فياض" سان محبت ۽ عقيدت جو چٽو ثبوت آهي.

مون مـمـلـڪـت نـظـم ۾ خاقان سخن جو.
هٿ منهنجي ۾ ٿيو گوءِ ۽ چوگان سخن جو.
پيغمبريءَ جو ختم زمانو ٿيو آهي،
نه ته مون مٿي نازل ٿيو فرقان سخن جو.
اڄ مبدءِ "فياض" جي انعام سان نجفي،
ٿيو سند الدر فائض فيضان سخن جو.

علامه محمد هدايت علي نجفي تارڪ جي "داتا فيض درياهه" سان والهانه عشق جي اهڙن ثبوتن پيش ڪرڻ کانپوءِ چوڻ کان نٿو رهي سگهجي ته اسان جي سنڌي ٻوليءَ جي هڪ وڏي اديب ۽ محقق جنهن علامه نجفي جي ڪلام تي Ph: D جي ڊگري حاصل ڪئي، تنهن "سنڌي ادبي بورڊ ڄامشورو" پاران 1989ع ۾ شايع ڪيل "ديوانِ تارڪ/ ڪلياتِ تارڪ" جي رديف "ض" ۾ غزل "سيد فيض محمد شاهه فيض." ته نه ڏنو آهي پر

ڪتاب جي "مقدمي" ۾ به داتا فيض درياھ ۽ داتا بگن شاھ (اول) ڪي ڪٿي ياد نہ ڪيو آهي. ايتري تائين جو "ديوانِ تارڪ/ ڪليات تارڪ" ۾ قبلہ سيد اظهر گيلاني جي "تارڪ لائبريري گهوٽڪي" ۾ رکيل 45-ڇپيل اڻ ڇپيل ڪتابن جي لسٽ ۾ به علامہ نجفي جو تاريخ 25 سيپٽمبر 1934ع تي لکي پورو ڪيل داتا فيض درياھ جو ڪلام نہ ڏٺيو آهي. *

جڏهن تہ علامہ نجفي جو ذڪر ڪيل قلمي مسودو اڄ بہ "تارڪ لائبريري گهوٽڪي" ۾ شاعر اهلبيت قبلہ سائين سيد اظهر گيلاني وٽ موجود آهي. جيڪو سندن ئي مهر ۽ ديا سان فقير عبدالمالڪ بجاراڻي کي عطا ٿيو. جنهن مسودو فوٽو ڪاپي ڪرائي ٿورن سان سندن خدمت ۾ واپس ڪيو.

جس هجي استاد عبدالغني اياز ٻٽي کي جنهن داتا بگن شاھ(دوم) پاران عطا ٿيل خطاب "اياز" کي پٽي نباهيو آهي ۽ هن پنهنجي زندگي درگاھ حضرت انباھ لاءِ وقف ڪري ڇڏي آهي. داتا فيض درياھ جو علامہ محمد هدايت علي نجفي تارڪ وارو سهيڙيل ۽ لکيل مسودو سموهي ۽ سنواري شايع ڪرائڻ وارو هي ڪارنامو ڪيس ادب جي دنيا ۾ هميشہ لاءِ امر رکندو.

ٻڙهي ياسين

12 جولاءِ 2002ع — مهدي شاھ

* سنڌي ادبي بورڊ ڄامشورو پاران ڇپايل "ديوان تارڪ" (1989) ۾ مرتب صفحي-18 تي 16 صفحات تي ٻڌل ڪتاب "راز اظهار" جي مڪمل ٿيڻ جو سال سن 1940ع ۽ صفحي-21 تي 15 صفحات تي ٻڌل ڪتاب "گوهر آبدار" جي لکجڻ جو سن 7 جون سن 1832ع لکيو آهي. جڏهن تہ ساڳئي "ديوان تارڪ" جي مقدمي ۾ مرتب صفحي نمبر-2 تي "نجفي تارڪ" جو جنم سال 1894ع ۽ صفحي نمبر-6 تي وفات جو سال سن 1939ع لکيو آهي. مرتب جي ڪمال موجب علامہ نجفي تارڪ هڪ ڪتاب وفات کان هڪ سال پوءِ ۽ ٻيو ڪتاب جنم کان 72 سال اڳ لکيو. (م.ش)

Gul Hayat Institute

الله لفظ جي وضاحت

هُوَ اللہ الذي لا اِلٰہ اِلاَّ هُو ط

الله- ۽ خدا جو اسم ٻن لفظن ال + الـه جو مرڪب آهي. الـه معنيٰ معبود جنهن جي بندگي ڪئي وڃي. نبوت جي اظهار کان اڳ عربستاني مُشرڪ بتن جي پوڄا وقت ڪين الـه چوندا هئا. عربي گرامر جي قاعدي موجب اسم عام کي اسم خاص بنائڻ لاءِ ال لڳائيندا هُيا جنهن کي گرامر ۾ لام التعريف چون اهڙي ريت ال + الـه = الله بنجي پيو. جنهن جي معنيٰ خاص معبود يا خاص هستي جو عبادت جي لائق هُجي يعني جيڪڏهن الله مان الف ڪٽي ڪڍبو تہ لله تي پوندو جنهن جي معنيٰ آهي الله لاءِ وري جيڪڏهن لله مان لام ڪٽي ڪڍبو تہ لـه تي پوندو جنهن جي معنيٰ آهي اُنهيءَ خدا لاءِ ۽ وري لـه مان لام ڪٽي ڪڍبو تہ هُو تي پوندو جنهن جي معنيٰ آهي اُهو خدا. الهن سڀني ڪري مالڪ اسم ذات آهي صُوفين جي قول مطابق اِنسان جي هٿن جو چنبو الله جي صُورت خطي آهي.

الله سائين جا نالا صفاتي، جمالي، افعالي ۽ جلالي آهن.

لا الٰـــه نفي ۽ الاِ الله اثبات توحيد جو اقرار آهي

محـمـد رسـول الله صـلـعـم رسـالـت جو اقـرار آهي

صدين کان صوفي الله کي اثبات ڪرڻ ۽ توحيد جي سربلنديءَ لاءِ سرن جا نظرانہ پيش ڪندا اچن ٿا. ڇو تہ فقيرن لاءِ الله کان وڌيڪ ڪوبہ محبوب ۽ معبود ناهي. ان توحيد جي راهہ ۾ منصور رحہ کي سوليءَ تي چاڙهيو ويو تہ بسطامي رحہ کي بغداد مان تڙيو ويو. شاه عنايت کي شهادت نصيب ٿي تہ بلليٰ شاه کي ذبح ڪيو ويو. سچل رحہ ۽ فيض درياه جهڙين هستين تي ڪفر الحاد ۽ ساحر جو الزام لڳايو ويو.

Gul Hayat Institute

صوفي لفظ تي تبصرو

اسلام کان اڳ قديم زماني ۾ به صوفي موجود رهيا آهن. قديم زماني ۾ اتان جا ماڻهون عرب ڪعبي ۾ ڀاسون به ڀاسيندا هئا ۽ پنهنجا پٽ به ڪعبي جي خدمت لاءِ ڏئي ويندا هئا. ڪعبي جي سنڀاليندڙ کي "صوفہ" چوندا هئا جيڪو خدمت ۾ آيل طالبن کي گيڙو پڳ ٻڌي ڪعبي جي رياضت جو امر ڪندڙ هو. اسلام جي وقت به ڪعبي جي اڳواڻ "صوفہ" کان حاجي اجازت وٺندا هئا ۽ ان کان معلوم ڪندا هئا ته اسان جو حج ٿيو. اسان وڃون. اسلام جي شروعات ۾ اوني پوشاڪ پهرڻ سادگيءَ جي نشاني هئي. اوني لباس پهريندڙن کي صوفي ڪوٺيندا هئا. صُوفي لفظ صوف يا سيب يعني پشم مان به نڪتل آهي. وڌيڪ صوفي لفظ الصفا مان به نڪتل آهي. پهرين صدي هجريءَ ۾ گوشہ نشين آدمين کي به اهل الصفا سڏيو ويو جن ۾ بلال، مقداد، عمار، ابن مسعود ۽ صُهيب ٿيا. ٤٠ هجريءَ ۾ مولا علي ڪرم الله وجه جي شهادت ۽ ٦٠ هه ۾ ڪربلا جي شهادت رنگ لاتو. انهيءَ پهرئين صدي هجريءَ ۾ خواجہ حسن بصري ۽ بيبي رابعہ بصري عضون، حواس، نفس ۽ روح لاءِ امتياز قائم ڪيو. معروف ڪرخي ٢٠١هه، ابو سلّمان دَراني ٢١٦هه. ذوالنوَن مصري ٢٦٤هه، طيفور عرف بايزيد بسطامي ٢٦١هه ۽ حُسين بن منصور حلاج ٣١٠ هه صُوفي قدم وڌايو.

٧٦٦ع ۾ ابو هاشم کي صوفي لقب مليو. ٤٧٠هه کان بعد صُوفي القادري جو پايو محبوب سُبحاني وڌو. هيءَ طريقہ وحدة الوجودي (همه اوست جو حامي آهي). محبوب سُبحاني جي اولاد پير ڪليم الله بلڙي کي پير عبدالملڪ جهوڪ کي ۽ پير عبيد الله دراز کي رنگ لاتو. ٣٩١هه کان بعد سُهروردي طريقہ آئيو جنهن جا طالب ملتان، اڄ، روم، لواري ۽ هالا ٿيا. ١٢٣٦ع کان اڳ چشتي طريقہ خواجہ هند الا ولي آندو. ٧٩١هه کان اڳ نقشبندي طريقہ آئيو جنهن ۾ لڪياري، جهنڊي وارا پير، ڪاتيار سرهندي ۽ نوشهرو ٿيا. ١٢٤٠ع کان اڳ شيخ محي الدين محمد عرف ابن عربي حاتم طائي جي اولاد وحدة الوجود (همه اوست) کي آندو ۽ يارهين صدي هجري ۾ شيخ احمد بن عبدالاحد فاروقي (لقب امام رباني مجدد الف ثاني) سرهندي پنجاب وحدة الوجود (همه اوست) جي مقابلي ۾ وحدة الشهود (همه از اوست) کي آندو.

Gul Hayat Institute

مقدمه

داتا فيض درياهہ

پيدائش ۽ تعليم:

سيد فيض محمد شاهہ ميرل ولد سيد پير محمد شاهہ جيلاني ڳوٺ انباهہ شريف، هاٺوڪو شڪارپور ضلعي ۾ اندازً ١٢٨٠هجري واري ڌاري ۾ پيدا ٿيا. ظاهري تعليم پنهنجي باباجي مرشد ڀائي بزرگ درويش صوفي سيد ڏنل شاهہ عظمت ڳوٺ کان حاصل ڪيائون. پاڻ استاد جي ڏاڍي تعظيم ڪندا هئا. استاد وٽان موٽندي ادب جي لحاظ کان پٺيرا ايندا هئا. پاڻ ان دور جي تعليم سنڌي، پارسي ۽ عربي ۾ محويت حاصل ڪيائون. پاڻ ڄمندي ئي ڄام ۽ مادر زاده ولي هئا ۽ قلب سليم جا مالڪ هئا.

داتا جي سهڻي صورت ۽ رهڻي ڪهڻي:

داتا سائين صورت جا سهڻا، پيشاني ويڪري ۽ ڀڪندڙ اکيون خماريل ۽ آب ڀريل، سونهاري پوري. مٿي تي هٿ جي ٽوپي يا ٽوپ جيڪو پنهنجي هٿن مبارڪن سان جوڙيندا هئا. پهراڻ سائو يا گيڙو، سٿڻ ڪاري، پيرن ۾ مخملي جُتي ۽ دائما ڪاري ڪتي پهريندا هئا. ڏاڙهيءَ جي وارن کي هيٺ پٽ تي ڪرڻ نہ ڏيندا هئا. فقيرن کي لباس بہ پاڻ هٿن سان ٺاهي ڏيندا هئا. پاڻ ننڍي هوندي کان واصل با الله مادرزاده ولي هئا. الله جي يادگيريءَ ۾ قلب جاري هُئن، پاڻ "دم ڪاهڻ" ۽ اوجاڳي جا شائق هئا. جيئن جيئن جواني کي رسيا تيئن تيئن بيخودي، محويت، مستي حال مٿن جُهلندو آيو. ڪيترائي ورهيہ اوجاڳي ۽ فاقہ ڪشي ۾ گذاريندي وحدت جي بحر بيڪران ۾ گم رهيا. جڏهن سالڪائي ڏنهن وريا تہ شاعري بہ چيائون. شاعري ۾ پنهنجي پياري طالب ۽ معشوق ميرل جو نالو استعمال ڪيائون. پارسي غزل ۾ فرمايو اٿائون تہ،

منم شاه فيض شاهنشاه کہ ميرل نام بودستم

طالبن کي فرمائيندا هئا تہ رب جي محبت جو نشو واپرايو. دمن جي سنڀال ڪريو ڇو تہ انسان هِت الله جي عبادت ڪندي "دم درست" رکڻ آيو آهي. زماني گفتار کان منع فرمائيندا هئا. فرمائيندا هئا تہ فقير اهو جو سڀ ۾ سمائجي وڃي. مٿل دليون محبت سان جياري ۽ صحبت سان سينگاري، ننگ ۽ نگر جي پارت ڪندا هئا. غريبن جا همدرد هئا. پکين، جيتن ۽ جانورن تي ڪهل ڪندا هئا. ويراڳ سماع، وجد، گريہ جا ڳڻ سندن فطرت ۾ شامل هئا. توڪل جي ترهي رات جي وقت دلن جو پاڻي ٻہ هارائي ڇڏيندا هئا.

داتا جو ديدار:

فياض جو حسن جنهن بہ ڏٺو سو بيخود ٿيو. ان همہ واري حسن ڪيئي درد ديوانا ڪيا ۽ ڪيئي محبت مستانا ڪيا. حقيقي، حسن جا پروانہ طالب اٺ ئي پهر تڙپندا جلندا رهندا هئا. مستي حال مقرر ٿيڻ ڪانپوءِ ڪي فقير مٽي سان ڪوهہ جي مالهہ ويڙهيندا هئا. ڪي مٽي جي پڳ ۾ پکين جا رنگين پر پائي سوهندا هئا. ڪي ڪنٺا ڪولابا پائي ڇيرن جا ڇمڪار ڪري نچندا رياضت ڪندا هئا. ڪي فراق جا ڦٽيل، ڪي پنهنجي اصلي ملڪ کان وڇڙيل ڪي مجازي موج حقيقي حسن جي فوج جا گهايل گهٽا ٿيا. سندن نوراني نظر جو اهڙو اثر هو جو عاشقن جا پهرين سٽ ۾ سڀ وهم وساري ڇڏيندا هئا. هرڪو عاشق ڪين ڏسي انا الحق تون هين تون جي صدا هٽندو ٿي رهيو. جيڪي گهور گهايا سي گهر نہ ويا.

اسين آهيون لا مڪاني
ماڳ اسان جو آهي مئخانو

محبت ۾ مخمور ٿيل فقير حق جو هوڪو ڏيندا سٽن کي آٿاريندا هئا تہ "اٿو الله کي ياد ڪريو. پاڻ تي لا جي ڪاتي وهائي سر ثابت ڪريو." غلط لفظ اچارڻ واري کي "لو وائڙا" چئي "الا الله جي ضرب، ڏئي بيدار ڪندا هئا.

هتؤن هاج هجڻ واري ڇڏ وو آٿي لاحد ڏي عاشق لڏ وو.

راڪ جي ايڏي لوري لڳل هين جو سدائين اداس ۽ پريت جا
ا. جو ٻه طلب رکي اندر آئيو تہ سندس من جون مرادون
ئ ٿيون. ان وقت شريعت جوبہ زور هو ڪي ڪيس جادوگر،
ٻہ ڪوٺيندا هئا. بلڪہ ٻُو ڪان اندر نہ ايندا هئا. مولوي
ع مٿن موهت هوندو هو.

ائين داتا جو مختصر سير و سفر

ڻ ۾ پنهنجي بابا سائين ۽ ڀائرن سان درگاهہ نئون شهرو فيروز
ڪاٺي جي مشهور موهن فقير جي ميخاني تي پهتا. داتا کي موهن
ي، ڇهو تہ نهنگر الله جي پنڌ ۾ هوريان ٿي هَل تہ سهنو نہ ڦاٽي پوئي.
ي ۾ هلندي موسيٰ فقير جنہ باقرائي وٽ پهتا. موسيٰ فقير فرمايو
نهنگر مهل اما اٿئي، پوءِ چا ڪندين." ان جملن تي قلب کي قرار
ۀ وڃي مخدوم شاهہ نصير الدين جو درشن ماڻيائون. پڙهڻ دوران
ين ڏنل شاهہ وٽان موٽ تي ادب جي لحاظ کان پٺيرا درگاه تي ايند اهئا.
رگوبند رام نمائو عرض ڪين تہ خيرپور دعوت تي هلو. ان کي انجام
ڏنائون هرگوبند رام بندوبست رکي، ٻاهر سائين جن جي انتظار ۾ رهيو.
هيڏنهن داتا گهوڙي تي چڙهي ٻاهر نڪتا ۽ صرفو ڳوٺ (هي ڳوٺ انباه جي
ويجهو آهي) کان واپس وريا. هرگوبند رام واپس ٿي مجبوريءَ ۾ گهر پهتو
گهر وارن چيس تہ داتا هِت آيو هو. اسان درشن ڪيو ۽ تون ڪاٿي هئين.

داتا پوري عمر دربار "لوڙهي" ۾ رهيو.

* *

حاجي پير محمد شاهہ، موهن فقير ۽ موسيٰ ر جنہ هڪ مرشد جا طالب، هئا.

کوهه ۾

کهي مان

يا تون، پاڻ

ميرا لعل ۾

اغل تي

بابو ميرل فقير جاگيراڻي، لونگ، فقيرءِ بهاول فقير لاشاريءَ سان گڏ

Gul Hayat Institute

داتا جا اهم قول

١. ڪنهن ماڻهو داتا تي موهت ٿي پارس آڻي ڏنو. داتا ولي اهو کوهہ ۾ وجهرائي ڇڏيو. انهيءَ درويش کي دل ۾ دک ٿيو، داتا ان کي کهي مان پاڻي ڀري اچڻ لئہ چيو. هن وڃي ڏٺو تہ کوهہ ۾ ڪيترائي پارس پيا ترن. پاڻ فرمايائون تہ، "دل ۾ دم کي پارس بڻايو، تنهنجو قدر پارس، هيرا لعل ۽ موتين کان اتم آهي."

٢. داتا جو گهڻو بياض عدم آهي پاڻ فرمائيندا هئا تہ هي ڪلام ڪاغذ تي لکڻ بجاءِ پنهنجي دل جي قرطاس تي لکي ڇڏيو ۽ ان تي عمل پيرا رهو.

٣. پاڻ فرمائيندا هئا تہ جن ڏنهن وڃون انهن جي پرِ ڪيو.

داتا جي هٿن جون ترڪون

درگاهہ تي کوهہ، ڄمون جو وڻ، گوئندي جو وڻ، ڪاٺ جو يڪتارو، ڪٽ ۽ پراڻو هندورو، بنگلو داتا جي وقت ۾ هرگوبند رام ٺهرايو. (هرگوبند رام- خيرپور ۾ مير علي مراد جو وزير هو).

داتا فيض درياهہ جي فقيري جي هاڪ هلي تہ خيرپور جي والي مير علي مراد پنهنجي خزاني جو وزير داتا کي موڪلي دعوت ۾ جاگير ۽ لک روپيہ ڏيڻ لاءِ چوراڻي موڪليو. هرگوبند داتا جو درشن ڪيو تہ موهت ٿي پيو ۽ طالب ٿيو.

داتا هرگوبند رام کي چيو تہ مير صاحب کي چئہ اسان لوڙهي مان نہ نڪرندا آهيون جي تون اچين تہ سؤ سال حياتي ملندئي. هرگوبند مير صاحب ڏي جواب ڪٽي نوڪري تان استعفا ڏئي، اچي داتا وٽ رهيو ۽ داتا جي ويهڻ لاءِ بنگلو بہ ٺهرايائين.

ڪتابءِ آيتون

سندن هٿ مبارڪ سان اڪر لکيل ۽ آيتون بنگلي جي شهتيرن تي موجود آهن. آيتون اُهڙيون ملايون ويون آهن جن کي پڙهڻ ڏکيو آهي ۽ ار اڪرن پويان داتا جو قول آهي تہ ايران کان مرد ايندو ۽ اچي اظهاري ڪندو.

ان وقت جا ميخانا

١. ڳوٺ پٽاڻ لڳ باقراڻي (لاڙڪاڻو).
٢. بدو ضلع شڪارپور.

Gul Hayat Institute

آخري سفر ۽ آرامگاهه

پاڻ پنهنجي حياتيءَ جو حصو پنهنجي محبوب بابا ميرل فقير جاگيراڻي جي حوالي ڪري ۱۴ شوال ۱۳۲۵هه ۴۵ ورهين ۾ ابدي جام نوش فرمائي دار البقا راهي ٿيا. هر سال ميلو ۱۱ شوال کان ۳ روز ٿئي ٿو، جنهن ۾ پريت پانديئڙا اچي پياس پوري ڪن. هر ماه ۾ يارهين پيران پير مُحي الدين الصمداني جي ٿيندي اچي.

داتا جا طالب

جيئن تہ هن بيرنگي گاديءَ تان لکين طالب ۽ گنج گاديون آباد ٿيون آهن. ڪيترن درويشن هتان انا الحق جو سبق سکيو آهي. هت هيٺ ڪن داتا جي طالبن جا ضلعي وار نالا ڏجن ٿا. ڪجهہ فقيرن، طالبن ۽ سيّدن جي زندگيءَ جو مختصر احوال ۽ ڪجهہ ڪلام پيش ڪجي ٿو.

ضلع وار طالبن جا نالا:

ضلع شڪارپور:

سائين بگن شاهہ اول انباهہ شريف. سُليمان فقير انصاري انباهہ شريف. وليداد فقير مهر انباهہ شريف. واڌڻ مل مست انباهہ شريف. وريو فقير ڪنير ڏهر چڪ. مائي سَجُلِ (سجار) ڪُنيار ڏهر چڪ. رکيل فقير دابو حبيب ڪوٽ. نظر فقير لولائي بڊو. واسينگ فقير لولائي بڊو. رهبر فقير لولائي بڊو. خدا بخش فقير دايو شڪارپور. خدا بخش فقير پنهوار رين ڳوٺ شڪارپور. منار فقير ڪنير ڪچو رين ڳوٺ شڪارپور.

ضلع خيرپور:

سيد علي محمد شاه ڳاڙي شريف. غلام حيدر فقير رند گوندرڙو. هرگوبند رام خيرپور. موريو فقير ماڇي پير ڳوٺ. غلام حسين فقير مهيسر ڪمال ديرو گمبٽ. فضل فقير ٽوڻر ڪمال ديرو گمبٽ. محمد فقير ٽوڻر ڪمال ديرو گمبٽ. بدل فقير چنہ نِوازو ڪمال ديرو گمبٽ. خير محمد

Gul Hayat Institute

فقير رند شادي شهيد. بيسر فقير ڪوري لقمان خيرپور. سانوڻ فقير
ابڙي خيرپور. فيض الله پنو مظفر ڳڙه پنجاب.

ضلع سکر:

بابا ميرل فقير جاگيراڻي لک ڪنڊرا. توڪل فقير جاگيراڻي
ڪنڊرا. واحد فقير جاگيراڻي لک ڪنڊرا. شيرل فقير جاگيراڻي لک ڪنڊ
گلڻ فقير خاصخيلي لک علي آباد ڪنڊرا. بچل شاه تارڪ سامارو نا
ابراهيم شاه جيلاني پنو عاقل. پيرل فقير ماڇي سکر. نادر شاه عرف چنجو
شاه روهڙي نارو. هادي بخش ناني شنباڻي بکار نارو.

ضلع جيڪب آباد:

عثمان فقير ٻرڙو ميرپور ٻرڙو ٺل. لئونگ فقير ٻرڙو ميرپور ٻر
ٺل. حاجي عمر تيغاڻي ڪنڊڪوٽ.

ضلع لاڙڪاڻو:

ڀائي هاسا رام لاڙڪاڻو. ڏاتر ڏنو فقير تونيه لاڙڪاڻو. صالح فقير
پيو لاڙڪاڻو. محمود فقير مهيسر ذڪريو مهيسر لاڙڪاڻو. مائي پيوڻ
باقراڻي. ڀائي گر ڏنو باقراڻي. لعلڻ فقير چنو باقراڻي. الهورايو فقير دا
باقراڻي.

ضلع سانگهڙ:

حمل فقير جاگيراڻي شاهپور چاڪر. محمد علي ڪوڪر شهدادپور. گهن

ضلع نواب شاهه:

توڪل علي پناڻ لک مالاڻي. شربت علي پناڻ لک مالاڻي. سلط
باهو رند ڪنڊيارو. جاڙو فقير رند لک ڪنڊيارو.

Gul Hayat Institute

طالب بابا ميرل فقير جاگيراڻي:

تمام وڏي عمر ۾ سندن محبوب ٿيو ۽ سارو بياض ميرل ناني
آهي. جنهن محبوب ۾ فنا ڪائي ڪيس محبت جو مرڪز بنائي ان طالب
سمائجي ويو ۽ اڄ سوڏو بابا ميرل پيو سڏجي.

طالب علي محمد شاه جيلاني ڪاڪڙي:

دستاربند مولوي سائين بحث لاءِ تيار ٿي آيو ۽ درگاهه جي لکي در ڪان اندر جهڪي ويو چوڻ ۾ آهي ته اها رات داتا اُداس هيو ڇي علي محمد شاه مباحثي ۾ اچي هٿيار ڦٽي ڪندو.

طالب غلام حيدر فقير رند گوندرڙو:

ڪنهن ڪم سانگي داتا وٽ درگاهه ۾ پهتو ته فيض ولي رت ۽ پيت ۾ شامل ٿي ويو.

طالب وزير هرگوبند رام خيرپور ميرس:

هن کي هز هائينس مير والي رياست جاگير ڏيڻ جي پيغام لاءِ موڪليو ته پاڻ شڪارُ ٿي پيو.

طالب محمد ابراهيم شاه جيلاني پنو عاقل:

هيءُ بادشاهه به وڏي مُريدي وارو نظرن جي جهڙپ ۾ جهپجي ويو ۽ سندس ميلو ٢٥ رمضان تي ٿيندو آهي.

طالب ڀائي هاسا رام لاڙڪاڻو:

هن جو ميلو ٢٢ ڊسمبر تي ٿيندو آهي. سندس پوين ۾ ڀائي گهنشام داس ۽ چنچل ڀائي عجب صُورت هُيا.

Gul Hayat Institute

طالب ٻچل شاه سامارو: ميلو ٢٥ ذي الحج.

طالب توڪل فقير پٺاڻ: ميلو ٩ ذي الحج.

طالب بدل فقير چنه: ميلو ٢٢ ربيع الاول.

**

طالب علي محمد شاهہ ڳاگڙي

فقير علي محمد شاه ولد حسين شاه جيلاني ويٺل ڳاگڙي ضلع خيرپور سنڌ، سنڌس وڏو لبي شاه نوراني ٿيو جنهن مان پير عبدالستار نر اڻ ڏمايا. ابراهيم شاه پنو عاقل، مصري شاه ڏهل لارو نارو، علي بخش شاه (لوڙهو ۽ فقير) بکر قناصره ۽ سخي ڪنبل شاه ڪوٽڏجي ناميارا ٿيا. هيءُ بادشاهہ دستار بند مولوي هو. الله اثبات ڪرڻ لاءِ پهريان بابا ميرل فقير سان بحث ڪيائين ۽ الباه شريف پهچي بحث هارائي طالب ٿيو. هڪ دفعہ الباه جي فقيرن سان امروٽ ۾ مولوي تاج محمد وٽ بحث ٿيو ۽ فقير ناڪام ٿي موٽيا داتا سائين ڪيس علي سائين سڏي امروٽ جو امر ڪيو. اتي مقابلہ ٿيو ۽ رات جي پيٽ ۾ مولوي الباه پهتو اتي بحث دوران ۾ ڪلام سائين علي محمد شاه چيا. جن مان هڪ ڏجي ٿو. پاڻ ١٩ ربيع الاول ١٣٤٥هہ وصال ڪيائون. هر سال ميلو ١٧ ربيع الاول کان ڳاگڙي لڳي سندس ليهنگر ولي محمد شاه سهڻي صورت هو ۽ سائين حُسين شاه عجب صُورت هو.

Gul Hayat Institute

بيت

نڪو ساه پساه نڪو جان جسم،
نڪو خلقيندڙ خلق ۾ نڪو مُلڪ مڪان،
نڪو مُقبل ڪتاب هو نڪو فهم فرقان،
اُتي علي، محمد ڪيو روح اندر ۾ رام.

ڪافي

بات برهم دي سمجهين نہ سالڪ، اٽڪل نال الاوڻ ڪيا

١. ظاهر زاهد زهر ڪريندئين، عامل ڪامل ٿي جو ڀهندئين
شرڪ شيطاني دل وچ ڌرندئين، صافي سِرُ مناوڻ ڪيا

٢. نفس ناداني ڪين سُڃاتئي، راز ربي سِرُ پنهنجون ڄاتئي
ڀهر پوياڙيءَ جو اچي ڀُهتئي، اِڳتي دل وڌاوڻ ڪيا

٣. الست بربڪم ڪنِ پيوئي، قالوبلىٰ ٿڌهن چيوئي
واعدو ولسوف وارو وسريوئي، اُس تي عُذر آوڻ ڪيا

٤. علي محمد ڇڏ مام مسلاتي، نُور حضور ۾ پائي ڏس جهاتي
بره ٻچي آ ڪسڻ جي ڪاتي، عشق جي آگ اُجهاوڻ ڪيا

Gul Hayat Institute

طالب توڪل بابا پٺاڻ

توڪل عليٰ (اصل نالو گل محمد) ولد تيغ علي پٺاڻ. اصل وياڻل حيدرآباد دڪن. پهريان سنيوهڻ شريف ۾ رهيا بعد ۾ ٻڪار آيا. هڪ دفعو توڪل فقير ۽ ياٿس (سندس ياء) شربت علي فقير، ڏنل شاهه جي ميلي تي آيا آتان داتا فيض درياء جي ڇهري ڪين مستيءَ ۾ آندو ۽ 30 ورهيه داتا جي دربار ۾ اچي رهيو. داتا ڪيس ديوانِ توڪل يعني فقراء جي حساب ڪتاب جو مُختيار سڏيندو هو. فولاد علي فقير شر ڪيس پاڪ فقير چوندو هو. پاڻ ١٣٧٧هه ڪان اڳ وصال ڪري ويا ۽ مدفون جهنڊو جلباڻي لڳ هالاڻي (نوابشاه) ۾ آهن. ٩ ذي الحج ميلو ٿيندو اٿس. ظفر علي فقير هيسباڻي مٿس قبو جوڙايو ۽ ان ڪان پوءِ رمضان مشوري روضو جوڙايو. فقير جو وڏو بياض آهي، نموني خاطر هڪ بيت ۽ هڪ ڪلام ڏجي ٿو.

توڪل بابا پنهنجي داتا ۾ اهڙو مخمور هو جو سندس ڪلام پڙهبو ته ڇڏڪ داتا جو آهي ۽ نالي واري مصرع مان ڄاڻ پوندي ته اهو توڪل بابا جو آهي.

بيت

عاشق ويا اوڏانهن جاتي جاء ناهي دم
بيرنگ بحر بقا ۾ وڃي غازي تيڙا ڪم
جاتي هم رهيو نه تم **توڪل** ٻولي ناهِ ٻن جي.

ڪافي روپ ڪلياڻ

١. آهيان مان منصور سيج سُوري آه ساز منهنجو
دم انا الحق آهي منهنجو، سدا رهون مي مخمور
مَن خدايم آه ماڳ مُنهنجو

٢. جوش جباري آهي جاري، بيخود آهيان چڪچور
عرش متي آه آغاز منهنجو

٣. دائم آه ميخانہ منهنجو، نانهن ڪيم منظور
بحر اعظم آه اواگهہ منهنجو

۴. **توڪل** نالو پرت ڪيو منهنجو، آهيان نُور حضور
ڦم باذني آه پرواز منهنجو

Gul Hayat Institute

طالب غلام حيدر فقير رند

فقير صاحب جو ان بند هُيو. ظاهري اکيون بند هُيون، چٽڪ هڏائون پيرو هو. "ذت ڏهاڙي سومرا آڻ ۽ کاءِ" فقراءَ جي سوا پهر سير تي ٻڌل هو. داتا سائين جو ايڏو قرب هُين جو فرمائيندا هُيا ته تو سان "رت ۽ پت" جو رشتو آهي. هڪ دفعو هزهائينس مير علي نواز ٽالپر اچي جاگير لاءِ عرض ڪيَن، فقير فرمايو ته اسان جي ننگر مان تون خود کائي رهيو آهين، مجبور ڪرڻ تي هڪ روپيه ڪنيائون. هاڻي پويان قرار فقير هڪ سُهڻي صورت هو. ميلو ۴ صفر تي ٿئي ٿو.

Gul Hayat Institute

بابا ميرل فقير جاگيراڻي

داتا فيض درياهہ پنهنجي سموري ڪلام ۾ خاص طالب بابا ميرل جو نالو وڏو آهي. غمدل فقير بابا ميرل جي وصال وقت "وصال نامي" ۾ لکيو آهي تہ:-

سو ايڪاهٺ سال ۾، واندو نہ دم وصال ۾
هر دم حياتي حال ۾ واصل وصل ويساهہ جو
ٽيهہ ثاني هو جمادل، تيرنهن سو ٽيهتر هليل
هن دارالفنا کان بدل، ساڪن بقا ٿيو شاهہ جو

غمدل فقير جي "وصال نامي" موجب بابا ميرل جي عمر 161 سال هئي. روايت آهي تہ جڏهن بابا ميرل جاگيراڻي درگاهہ حضرت انباهہ تي آيو تہ ان وقت داتا فيض درياهہ جي عمر 25 سالن جي لڳ ڀڳ هئي ۽ بابا ميرل جي عمر اٽڪل 93 سال هئي. چون ٿا تہ داتا فيض درياهہ جي خاص راز سبب ڪيس داتا جو معشوق سڏيو ويندو هو. داتا فيض درياهہ جي حوالي سان روايت مشهور آهي تہ داتا جن فرمايو تہ، "جيڪو بہ ميرل کي بابو ميرل نہ چوندو تنهنجي رزق مان ٽڪرو گهٽبو رهندو". داتا فيض درياهہ جن درگاهہ جي لوڙهي کان ٻاهر نہ نڪرندا هئا. ان ڪري فقراهہ جو سالار بابو ميرل هوندو هو.

سندس مزار ڪنڊڙي، لڳ روهڙي تعلقي ۾ آهي. هر سال ٽيهہ جماد الثاني تي سندس درگاهہ ۾ ميلو لڳندو آهي.

بابا ميرل فقير جا طالب

سردار امام بخش جتوئي، مير حسين علي ٽالپر ٽنڊہ علي آباد، مير ولي محمد ٽالپر ٽنڊو علي آباد، ڪمال فقير ڀنگر پنو عاقل. عبدالستار فقير لوهر نئون ديرو، علي حسن فقير جيهو سالار نئون ديرو. مائي حوا لاشارڻ ڪنڊڙي. تان فقير لولائي- ٻڊو. دان فقير ۽ سانولو فقير لولائي ڪنڊڙي. ايچند مستي خان، پير ڏنو، رستم فقير (درياه) وارث فقير، چٽنچل (صوفن فقير) ۽ هادي بخش فقير سڀ جاگيراڻي (لڳ ڪنڊڙي). مير علي مراد خان سندراڻي. ڏڙي (ڪنڊڪوٽ) اشرف فقير سندراڻي ڏڙي عبدالله بلوچستان. لال بخش قمبراڻي غوثپور.

Gul Hayat Institute

سيد حاجي پير محمد شاه جي زندگي ۽ ان وقت جا فقير

سائين سيد حاجي پير محمد شاه بن سيد حاجي شاه جيلاني مولا علي ڪرم الله وجه جي ٣٨ پيڙهي ۾ قادري طريقي جي باني شيخ محي الدين عبدالقادر جيلاني بغدادي جي ٢٦ پيڙهي ۾ صوفي القادري ٿيا. سندن وڏا عراق کان ايران اچي اتان اُچ شريف رهي هت انباهم شريف، پهتا. پاڻ جڏهن حج جي لاءِ ويا ته پويان حاويلي تي رياضت لاءِ ١. پهريون فقير ماڇي (گهوٽڪي) ۾ ڄام بيهنسي فقير قنداري ڇڏي ويا. (اهي فقير درگاهم ۾ دفن ٿيل آهن). پاڻ پيرن پيادي حج لاءِ ويا ۽ اتي ستَ حج پڙهيائون. پويان پيرسن والده کين دعائون ڪندي رهندي هئي. آخر عربستان کان واپس اچڻ کان پوءِ نئوشهري فيروز ۾ مولانا مخدوم شاهم نصير الدين جي بعيت ڪري اتي گهوڙن جي ڪُڙهه ۾ رياضت ڪرڻ لڳو. ايتري رياضت ڪيائون جو کين پنهنجي ذات جو به خيال نه رهيو. نيٺ مرشد شاه نصير الدين کين شادي ڪري پنهنجي حويلي تي رهڻ جو امرُ ڪيو. پاڻ انباهم اچي شادي ڪيائون ۽ والده جي خدمت ۾ گذارڻ لڳا. کين ٽي فرزند ١. سيد تاج محمد شاهم. ٢.فيض محمد شاهم. ٣. جان محمد شاهم. جڏهن نينگر ولي شاه نصير الدين جي ديدار لاءِ نئوشهري پهتا ته مرشد شهزادن کي ڏسي ٻئي نمبر شهزاده سيد فيض محمد شاهم لاءِ بشارت ڏني ته هي نينگر مادرزاد ولي آهي حياتي اٿس ته بلڪل شاه وارو طبل وڄائيندو. وڏيڪ نينگر لاءِ فرمايائون ته اسان جي عشق جو سرو سامان هي آهي ۽ وري اچڻ جو احتياج نه ٿيندو.

شاهم نصير الدين بن پير عبدالغني بن شهاب الدين، نقشبندي شيخ احمد بن عبد الاحد فاروقي (لقب امام رباني) سرهندي جي اولاد مان هيا. پير عبدالغني جا طالب خوش خير محمد، عثمان فقير سانگي، دولهه درياهم خان ۽ نشان علي ناميارا ٿيا. حاجي سيد پير محمد شاه، محمد هدايت علي تارڪ نجفي، مُوهن فقير ۽ غلام شاه هتڙيءَ وارو شاه نصير الدين جا طالب هُيا.

سائين سيد تاج محمد شاهہ اول

سائين تاج محمد شاه جن پير محمد شاه جا وڏا فرزند هئا. پنهنجي ورد وظيفي ۽ ايڪانيت ۾ مشغول رهيا. هڪ دفعي صوفياڻي لباس ۾ ڳوٺ ڪاهي پهتا. (ڳوٺ ڪاهي الباه جي ويجهو آهي). اُتي مولوي تاج محمود امروٽي سان ملاقات ٿين. مولوي صاحب چيو تہ پاڻ ۾ئي هڪ نالي وارا آهيون پر هي ڪهڙو حال وَسلو آهي. سائين تاج محمد جن فرمايو تہ هلو انباهہ انهيءَ حال خيال وارو مرد ڏسو.

فيض درياهہ جن مجرد رهيا. پنهنجي وڏي ڀاءُ تاج محمد شاهہ کي شادي ڪرڻ لاءِ چيائون ۽ فرمايائون تہ توهان مان گل پيدا ٿيندو جنهن کي اسان رنگ لائيندا سين. تاج محمد سائين مان سيد پير محمد. شاهہ عرف بگن شاهہ اول- پيدا ٿيا.

سائين بگن شاهہ اول عرف بابا پير شاه جو دؤرو

سائين بگن شاه اول، داتا فيض درياءَ جي وقت ۾ سائين تاج محمد شاه کي تولد ٿيا. داتا فرمائيندو هو تہ بابا اچي ويا. ان ڪري ڏاڍو قرب ڏيندا هُين. ننڍپڻ ۾ ئي کين درگاهہ جو مالڪ بنايائون. سائين بگن اول ننڍپڻ ۾ ٻاهر مال جي سانگي ويندا هُيا تہ مال بہ چرڻ ڇڏي ٻاهران حلقو هڻي بيهي يا ويهي رهندا هُيا. سائين بگن شاه درگاهہ ڏي اچي تہ مال بہ پويان لڳو ايندو هو. سائين بگن شاه لوڙهي ۾ ئي رهيا تہ داتا ولايت علي شاه بہ جنم ٻاتو. ڀڳت ڪنور رام گهڻو ايندو هُين. پاڻ فرمائيندا هُيا تہ "سواءِ الله جي ٻيو ڪجهہ ناهي".

جهد جفائون

لوڙهي ۾ رهي رياضت ۾ شامل رهيا. دم ۾ ذڪر جي ڪاهه هوندي هُين اوجاڳي جا شائق هيا. ويراڳ سندن خوراڪ هئي. صلح، صفائي ۽ ترڪ شيوو هُين، سُواليءَ جو سوال پورو ڪندا هُيا. سوا پهر سير تي گذران هون ۽ غريبن تي مهربان هُيا. سندن گفتار ۽ رفتار من موهيندڙ هئي. درگاهہ جي لڳ زمين تي جريب ملين جتي پاڻ کوهہ کٽايائون.

سهڻي صورت

قداور، پُورا، تمام سُهڻا ۽ پوشاڪ سادي ۾ سادي پهريندا هُيا. مُنهن تي ڪجهه پاسي آسو هوندو هُين. راڳ ڏاڍو ڳائيندا هُيا.

آخري سفر

سائين بگن شاهہ اول وصال ۱۸ ذي الحج ۱۳۴۵هہ ۾ ڪيو. پوين ڪادي داتا ولايت علي شاهہ جي حوالي رهي، جيڪو سندن وڏو ياءُ ڪامل شاهہ مست هو. مست ۽ اُنجو نينگر سائين جان محمد شاهہ دوم بہ وصال ڪري ويا. ميلو بگن شاهہ اول جو ۱۷ ذي الحج کان ۳ روز تيندو آهي.

Gul Hayat Institute

سائين بگن شاهہ اول جا طالب

ضلع شڪارپور: داتا ولايت علي شاهہ انباهہ شريف. علي مراد فقير مهر انباهہ شريف. مٺو فقير مهر انباهہ شريف. هادي چنہ فقير جاگيراڻي لڳ انباهہ. لعلڻ فقير لہاڻو انباهہ شريف. وڌڻ مل مست انباهہ شريف. پيرل ٻرين لولائي ٻڊو. ڏمچر فقير لولائي ٻڊو. آئي سگوران (صفن) پنهوار.

ضلع لاڙڪاڻو: ڀائي گهنشامداس لاڙڪاڻو. ساڌ گيلا رام باقراڻي. سليمان فقير دايو لاڙڪاڻو. فقير محمد فقير شيخ لاڙڪاڻو.

ضلع سکر: صدق علي فقير لاکو کهوڙکي. لؤنگ فقير لاشاري لڳ ڪنڌڙي. بهاول فقير لاشاري لڳ ڪنڌڙي. جيوڻ فقير لولائي لڳ ڪنڌڙي. مير علي ڏنو ٽالپر بنده علي آباد- ڪنڌرا. سردار علي شاهہ وينجهڪو ٻکار نارو.

ضلع خيرپور: نانگو فقير سيهڙ- خيرپور. سيد گنبل شاه نارو حال ڪوٽ ڏجي. نيشان علي فقير- راضي ديرو گمبٽ. علي بخش فقير کهڙو قلو سيال گمبٽ.

ضلع جيڪب آباد: مي دل فقير سندراني غوثپور جيڪب آباد.

Gul Hayat Institute

---

*. لؤنگ ۽ بهاول فقير لاشاري چيو جامي سان اٺ ٽي پهر ويٺا ڳچي هُيا. لؤنگ فقير جو ڪلام بہ اڳلي صفحي تي ڏجي ٿو. سندن ميلو ۲۹ جمادلثانيٰ تي ٿيندو آهي.

*.. سخي گنبل شاه جا ميلا (۱) ۲۵ ربيع الثاني کان ۳ روز ڦاڙهيارو نارو ۽ (۲) ڪوٽ ڏجي بنگلہ ۱۱ ذي الحج کان ۳ روز ٿئي ٿو. مهر علي فقير پنهنجي شيواداري وصال ڪري ويو آهي.

ڪلام لونگ فقير لاشاري

ڪافي

مان ڏسان ٿو مان ڏسجان ٿو، مان ڪيان ٿو بات بيان

١. ”ڪُن“ ڪمايم ڪعبہ ٺاهيم، ”فيڪُون“ ۾ ٻيٺي ٻٺايم
جوڙي وينس سارو جهان

٢. ”الست بربڪم قالو“ ڪمايم ظاهر پنهنجي ذات ڪيڙم
مٿي ڪيڙم پنهنجو مان

٣. ”وَ هُوَ معڪم اينما ڪنتم“ پنهنجي پاٿيم لاتم ڏام ڏوم
عرب مان ايران

٤. لوُنگ لا تي موجودي هر جاءِ آهي منهنجي مسجودي
شاهي آهي منهنجو شان

پيرل پرين جي گفتار

اٺ ئي پهر چير جامون سان نچندو هو. ڪيس ڪجلو بہ چوند اهيا.
هڪ دفعہ ٻڍو جو زميندار عيسائي اچي ڪاوڙيس تہ فقير مان الله ٿو چوائي. ڪيس گهرائي ناشائستہ الفاظ ڳالهايائين مثلاً گڏهہ. فقير وراڻيو گڏ الله سان، هُن وري ڪُتو ڪوٺيس، فقير وراڻيو قرب الله جو. هُن چيس ڪيرو، فقير فرمايو تہ قائم الله سان ۽ وري هن ڀڙوو ڪوٺيس، فقير فرمايو تہ ڀڙ الله سان آهو زميندار پشيمان ٿيو ۽ سدائين فقير تي راز هوندو هُيس.

ڪلام پيرل پرين

محبت معنلي، معنلي محبت مِڙوئي آهيان مان الله
مان الله ملڪ سمايس هر شئي اندر راز تي آيس، اول آخر آءِ الله ”الست بربڪم قالو بلي“ ”ونحن اقرب“ ويڪ تجلي، لاثاني لا الله لا لاثاني لا صفائي موج منصوري مٿين سِرِ آئي، تهدل تنها تان الله تهدل تنها توڙئون آهيان هر شئي مٿان حڪم هلايان، مست مولائي مان الله مست مولائي محڪم ميرل پاڻ پيدا ٿيو پاڻ مٿون پيرل حاضر ناظر، هان الله

Gul Hayat Institute

توحيد

حضرت داتا فيض درياھ ۽ حضرت بلي شاھ جي ڪلام ۾ هڪجهڙائي

داتا فيض درياھ جن جي مشهور ڪافي "قلندري خطاب" ۾ پاڻ پنهنجون وصفون ۽ منزلون بيان ڪيون آئون.

قلندري ته خطاب منصوري راھ منهنجو
عشق عبيد الله وارو، شمسي شوق شتاب قم باذني آھ ساھ منهنجو
حسيني آهي حال منهنجو، جنيدي ته جواب، بايزيدي آھ بقاء منهنجو
ادهمي آهي عشق منهنجو، بلي شاهي باب، اجميري آھ ارواح منهنجو
ملڪ غوثي آهي ميرل منهنجو، فريدي شاھ فيضماب، شاھ لطيفي آھ لقاء منهنجو

مٿي ڏنل ڪافيءَ ۾ داتا جا خطاب ۽ روح جو رابو انهن عشاقن ڏنهن آهي. سيئي وصفون منهنجي سائين کي سُونهن ٿيون مگر سندن مرشد شاھ نصير الدين کين نندپڻ ۾ ئي "بلي شاھ" جو لقب عطا فرمايو هو. ان ڏس ۾ لازمي آهي ته پنهي درويشن جي ڪلام کي پاڻ ۾ ملائي ڏسجي.

خدا وارن درويشن الله سان ايتري محبت ڪئي جو هر ذري ۾ کين سچي محبوب معبود جو جلوو نظر آين. اهو سمجهي، ڏٺائون ته جيڪو ڪائنات جو خلقيندڙ آهي، اهو ئي هر شئي ۾ سمايل آهي. اهي عشاق هر لمحي مست ۽ بيخود آهن اهي ئي توحيد پرست آهن، اهي ئي موحد آهن. داتا فيض درياھ سائين جن جي ڪافي آهي.

سائين تنهنجي محبت ڪيو مستان مونکي
سائين تنهنجي درد ڪيو آ ديوان مونکي
سڄڻا تنهنجو حسن آهي حيرت
تنهن حسن حيرت ڪيو آ حيران مونکي.

حضرت بلهي شاه جن الهيءَ ڪيفيت ۽ مشاهدي کي بيان ڪندي فرمائن ٿا؛

پرده ڪس توں راکهی دا، کیوں اوهلے بهه بهه جهاکی دا
پهلوں آپے ساجن ساجهے دا، هن دسنا ایں سبق نمازے دا
هن آیا آپ نظارے نوں، وچ لیلیٰ بن بن جهاکی دا
کتے بلهیٰ نام دهرایا اے، وچ اوهلا رکهیا خاکی دا

داتا فيض درياه رح طالب کي توحيد جو سبق ڏيندي فرمائن ٿا.

اڄ تہ سيڄاڻ سِر کي، ڪونهي ڪو تہ صباح يار
سوا تنهنجي پيو ناه ڪو، ڪاٿي ٿي پيو الله يار

حضرت بلهي شاهہ بہ فرمائن ٿا تہ هر ڪهٽ تون ئي تون آن. جٽ ڪٽ تنهنجو نوري نظارو آهي. فرمائن ٿا تہ.

آپ سنیں تے آپ سناویں، آپے گاویں آپ بجاویں
هتهوں قول سرود سناویں، اناالحق دی تار هلاویں
سولی تے منصور چڑهاویں.

مرشد جي مام:

هن الله جي راهہ ۾ مرشد جي ذات آهي جيڪا الله سان وصال ڪرائڻ واري آهي. عاشقن مرشد جي مام کي پروڙي پرواز ڪيو آهي. پاڻ سيڃاڻڻ وارو هڪ ئي نقطو حاصل ڪيائون. داتا سائين فرمائن ٿا.

مرشد مونکي مام ڏني، گيت اناالحق ٿا ڳايون
يال پلي جا ٿا پايون
راتيون ڏينهان ٿا رڙيون، سوز گداز ۾ ٿا سڙيون
انا هُوجو ٿا سبق پڙهون، پورب ۾ وڃي پيا آهيون
هي مرشد وارو خاص نقطو آهي پاڻ سيڃاڻي سڀ ۾ پاڻ ۾ حق

حضرت بلهي شاه فرمائن ٿا تہ.

اک نقطہ یار پڑھایا اے
ع غ دی ہکا صورت، نقطی شور مچایا اے
بلہے شوہ دی ذات نہ کائی میں شوہ عنایت پایا اے.

جهڙي طرح عين غين جي صورت ساڳي آهي ۽ نقطي جو فرق آ اهڙي طرح مرشد ۽ الله ۾ به اهو فرق آهي ته مرشد انساني صورت ۾ سامهون آهي. ظاهر دي وچ هادي مرشد، باطن دي وچ الله.

رانجها جوڳي بن آيا:

سرمست قلندر داتا فيض درياهه جي ڪلام جو بنياد اناالحق جي سبق پڙهڻ، سولي چڙهڻ، سچ چوڻ تي رکيل آهي. هونئن به تصوف جو روح اناالحق چوڻ آهي. جيستائين حقيقت بيان نه ڪبي تيستائين الله طرفان ڪابه موٽ ڪونه ملندي. جنهن طالب ۾ الاهي اوصاف عيان ٿين ٿا اهو ئي منزل ماڻي سگهي ٿو. عشاقن سواءِ الله جي ڪنهن کي به ڏٺو ڪونهي انهن اهو راز پروڙي ورتو آهي ته رانجهو ظاهر ۾ جوڳي باطن ۾ تخت هزاري جو مالڪ آهي. هو پنهنجي پاڻ کي عيان ڪرڻ لاءِ صورت جو سير ڪري ٿو.
داتا سائين جن فرمائن ٿا.

ماهی محرم مینوں رمزان لاوندا هی
لاوندا لاوندا پیلا گیت اناالحق گاوندا ھئی

حضرت بلہي شاه فرمائن ٿا.

رانجھا جوگیڑا بن آیا، واہ انگ رچایا

حضرت داتا سائين فرمائن ٿا

میں ماهی ماهی میڈا هور نهیں کا جدائی
حاضر ناظر ماهی وسدا مینوں نیڑی سدائی
سو عاشق اگں سهاوندا هئی

حضرت بلهي سائين فرمائن ٿا؛

رانجها رانجها كردى نى ميں آپے رانجها ہوئى

بلهي سائين جوڳي جي سيڃاڻپ ڪرائيندي فرمائن ٿا؛

ايس جوگى دى كيهہ نشانى، كن وچ مندراں گل وچ گانى

صورت اسدى يوسف ثانى، ايس الفئوں احد بنايا

داتا سائين جن فرمائن ٿا.

ايسا كو جوگى آيا، پورب ديس والا

ويكھ يتى مين حيران رهياں جلوه عين جمالا

موج سيتى ماهى مرلى وجيداں پاكى كنيں كڑولا وارا

عشق جي باهہ:

العشق نارٌ يحرق ماسوالله

عشق جي باهہ سواءِ الله جي هر شئي کي ساڙي ڇڏي ٿي. عشاق آئي پهر ان الاهي عشق جي باهہ ۾ سڙن ٿا. حضرت داتا سائين خود فرمائين ٿا تہ،

عشق آهي آڙاهہ خليلي، صوفي ۾ تنهن سڙجي

يا

لاڳ عجب عشق لائي، ويو آ خطرا ڪلني ڪاٽي

العشق هو الله، عشق اهو الله آهي

عشق جي باهہ عشاقن کي بيخود ٿي ڪري. بيخود جي بحر کي داتا سائين بيان ڪن ٿا

سِريءَ جي سودي تي ساقي سرڪ ٿو ڏئي

خود ڪان بيخود ڪيون وٺيون نيہ ٿو نئي

انهيءَ مني جي مئخاني ۾ ساڳيو سر ٿو ٿئي.

Gul Hayat Institute

جيڪي الله جي ذات جو ظهورو هر فرد ۾ ڏسن ٿا. اهي مذهب ملت، دين ڌرم، ڪفر، اسلام، ملڪ ۽ قوم جي اختلافن کان مٿاهان ٿين ٿا. حضرت داتا سائين جن فرمائن ٿا.

نا مئن هندو نا مسلمان
لوڪ دا ڪيتم ڪيها نقصان
نا مئن شيعا نا مئي سني
عشق اسان ڏا امام

حضرت بلڻ سائين جن فرمائن ٿا؛

هندو نهيں، نہ مسلمان
سنی نہیں ہم شیعا
صلح کل کا مارگ لیا

جيڪي سائين جو سوجهرو سيني ۾ ڏسن ٿا اهي سڀ سان صلح ڪن ٿا. جيڪي عاشق دوئي جي دام کي ٽوڙي، عشق ازل جو جام پيئن ٿا اهي، اهي بيخود ٿين ٿا. جيڪو عاشق محبوب ۾ فنا ڪائي ٿو وڃي تہ پوءِ اهو عاشق پنهنجي الڳ هستي ۾ واپس نٿو وري. بلڻ سائين جن فرمايو تہ.

آپ اشارا اکھ دا ڪيتا، تان مدھوا، منصور نے پيتا
سولی چڑھ کی درشن ڪيتا، ھوئيئے عشق ڪمال

داتا سائين؛

مرجان باھ بره جي سازي
مرجان چوٽ عشق جي چاڙهي.

ان پريم جي پنڌ جي باري ۾ سائين بلڻ شاهہ فرمائن ٿا تہ.

اب ھم گم ھوئے پريم نگر کے شھر
اپني آپ کو سودھ رھے ھين
نہ سر ھاتھ نہ پير
بلڻ شاہ دوھي جھانين
ڪوئي نہ وسدا غير.

Gul Hayat Institute

داتا سائين جن فرمائڻ ٿا.

وسري ويون پيون وايون
باتون عجب عشق پڏايون

حضرت بلهي شاه فرمائڻ ٿا.

بلها کيه جانا ميں کون
نہ عربی نہ لاهوری، نہ مٿن هندي شهر نگوری
نہ هوندو نہ ترک پشوری نہ ميں رهندا وچ ندوں
نہ ميں بهيد مذهب دا پايا، نہ ميں آدم حوا دا جايا.

داتا فيض درياه فرمائڻ ٿا.

دين مذاهب ڇڏاسي ٻوڙائي
قرآن ڪتاب سيني لوڙهائي
مٿي عرشين خيال اڏاري
پير پرت ۾ پايا سي.

الله جي محبت:

ڪامل فقير فرمائڻ ٿا ته انسان هن دنيا ۾ ڇٺو ڪنيو ٻڌل آهي. ان جو هن دنيا جي شين کان آزاد ٿيڻ ڏاڍو مشڪل آهي. مٺاڻ تي ويٺل ماکي جي مک اڏارڻ کانسواءِ نه اڏرندي آهي. اهڙي طرح انسان کي جيستائين عشق جي چوٽ نٿي لڳي تيستائين هو الله جي ذات ڏانهن متوجهه نٿو ٿئي. انسان جي هن دنيا کان نجات صرف الله جي يادگيريءَ ۾ ان کي اثبات ڪرڻ ۾ آهي. جڏهن موليٰ جي محبت اثر ڪري ٿي ته انساني ٻنڌڻ ڇڙي پون ٿا. جنهن دل ۾ الاهي عشق جي چڻنگ نٿي ڏکي تيستائين ان انسان جي اندر ۾ خدا جي وصال جي محبت بيدار نه ٿي ٿئي. داتا سائين فرمائڻ ٿا.

دل درد ڪيني آ ديواني
حق جان مان ٿيس مستاني

يا

Gul Hayat Institute

ويـو آ جوش جگـر کـي کـاٽـي، بـارش بـره جي آئـي
آتش عشق جي وٺي آ وکوڙي، جو مونسان ڪني آ يار پلائي
ڏاڍي بـات بـره جي بـاري، جنـد جان سـڙي وئـي ساري

هن عشق جي درد کي بيان ڪندي حضرت بلها شاه فرمائن ٿا.

اک رانـجـهـا مـيـنـون لـوڙيـنـدا
نـي مـيـں لـگـا عـشـق اولـڑا، روز ازل دا
وچ کرهـائي تـل تـل پـاوے، تلـيـان نـون چـا تـلدا
تير جگر وچ لگا عشقوں، هلاياں بهي نهيں هلدا.

مرڻ کان اڳ مرڻ

اوليا ء الله جا جن کي الله جو خوف ۽ محبت آهي اهي موتو مري جيئن ٿا. انهن کي لافاني زندگي عطا ٿئي ٿي. اهي محبوب اڳيان فنا ٿي بقا جي منزل ماڻي وڃن ٿا. اهي لاخوف ٿي چون ٿا.

ميرل موتو مري تہ جياسي عرش کان لنگهي اڳي ويلسي

الله جي محبت ۾ پاڻ کي قتل ڪرڻ جي باري ۾ داتا سائين فرمائين ٿا:

موتوا قبلل انتہ موتوا، قرب ڪيچي لئي ڪڙهجي
مـوتـوا قـبـلـل وعـدو وحـدت جو واپـار
موتوا قبلل انتہ موتوا، جي ڳالهہ دل سان لائين
اصلي احوال بہ منن هو.

حضرت بلها شاه فرمائن ٿا:

عشق جنهاں دی هڈیں پیندا
سوئی نر جیوت مرجا ندا
جس تے عشق ایهہ آیا اے
اوه بی بس کر وکهلایا اے

Gul Hayat Institute

طالب جيستائين پنهنجو وس نٿو ڇڏي تيستائين فقيري واري پوڙي چڙهڻ ڏاڍي ڏکي آهي. بلهي شاه فرمائن ٿا.

کراں نصیحت وڈی کوئی، جی سن کر دل تے لاویں گا
موئے تاں روز حشر اُٹھن عاشق نہ مرجاویں گا
جی مریں مرن توں پہلوں، مرنے دا تُل پاویں گا.

لاکي لوئي:

فقيرائي حال کي ئي عشاقن ساراهيو آهي. ان حال فقيري پائڻ جي تلقين ڪن ٿا. حضرت بلهي شاهه فرمائن ٿا تہ،

چٹی چادر سٹ کڑیئے، پہن فقیراں لوئی
چٹی چادر داغ لگیسی، لوئی داغ نہ کوئی

مطلب تہ دنيا واري سفيد لباس (لبيس) کي داغ لڳي سگهي ٿو، مگر روحانيت سان رڱيل لوئي (رڱيل دل) کي ڪوبہ داغ نٿو لڳي سگهي.

داتا سائين جن فراق جي ڪيفيت بيان ڪندي پنهنجي درد جو احوال ڏيندي فرمائن ٿا.

جڏهن پور پون ٿا دلبر تنهنجا تڏهن رهبر ويهان روئي
ڇيہ تہ حال ڇوان ڪنهن کي روئي
ڪين لاهين ها ڪڏهن دلبر تون لالڻ لاکي لوئي

مرشد طالب کي ان رنگ ۾ رنگي ٿو جنهن ۾ طالب کي مرشد جي صورت ۾ الله جي جهلڪ نظر اچي ٿي.

داتا سائين فرمائن ٿا.

وچ ميخاني ميرل سائين
اسان ڳوڙهي رنگ رچياسي

Gul Hayat Institute

حضرت بلي شاه فرمائن ٿا ته،

جو رنگ رنگيا گوڙها رنگيا
مرشد والي لالي او يار
موتو قبل ان تموتو، موئي نوں پھر جوالين او يار

دسوان دئار - ڏھون دروازو

ر جيڪڏهن انساني وجود ٺي اصل مکو يا ڪعبو آهي ته ان ۾ محبوب جي تلاش ڪيئن ۽ ڪٿي ڪجي. ڪامل فقير بلي شاه ۽ داتا سائين سمجهائن ٿا ته جسم جي گهر کي نَوَ دروازه (ٻه اکيون، ٻه ڪن، لڪ جا ٻه سوراخ، وات ۽ حاجت جا ٻه سوراخ) دنيا ۾ ڪم ڪرڻ لاءِ آهن. مگر دسوان دئار، باطن ۾ روحاني مقامات جي طرف کلندو آهي. اهو ڏهون دروازو ئي روح جو صدر مقام آهي. روح ان مقام کان هيٺ لهي نَون دروازن جي ذريعي جسم ۽ دنيا ۾ ڦٿل آهي. نون دروازن جي ذريعي ٻاهر جي طرف ڦڪڙيل روح حواسن جي لذتن جو غلام ٿي ويو آهي. هي محبوب جي مقام ۽ ان جي وصال جي سرور کان ناواقف آهي. هي عشاق ٻڌائن ٿا ته روح کي ڏهين دروازي جي ڄاڻ نٿي پوي جتي محبوب رهي ٿو.

بلي شاهه فرمائي ٿو ته:

اس ويڙهي دي نَو دروازے دسوان گُپت رکهائي
اوس لگي دي ميں سار نہ جاناں، جهاں آوے پيا جاتي

عشاق چون ٿا ته روح جسم جي اونداهي غار مان ٻاهر نڪري ٿو تڏهن وڃي نئين دنيا ۾ داخل ٿئي ٿو. جيستائين طالب جو روح جسماني سراء (جسم جو اکين جي هيٺ وارو حصو) مان ٻاهر يا مٿي نٿو نڪري تيستائين حقيقت جي گهٽي ۾ داخل نٿو ٿي سگهي. هن مسئلي کي سمجهائيندي فيض درياهه فرمائن ٿا ته،

ڪر ڪايا ڪون جدا جتري جيءُ، نڪري ديهي ڪان ٻاهر ٿيءُ
سچي گروءَ جو سبد ماني، ماڻ ٻقا وارو ان پڻ ويءُ
دسوين دئاري ۾ تاري لاتون، آئي پنڌ پريم جو هيءُ
پاڻ پڇائج پانهنجو ميان، آديسي آنهه ولي
نہ پڻ پڳتي ڪر تون ميرل، ڇڏي ڪام ڪروڌ جو رولو ريءُ

اکين جي پوپان ڏهين دئار ڪان نڪري هڪ حسين دنيا قائم آهي. ان ۾ بي شمار روحاني دولت پري پئي آهي. اُتان ڪان ٿيندو حقيقي محبوب جي مقام ڏانهن رستو وڃي ٿو.

محبوب ڪي ڏسڻ واري اک يعني هن پوشيده دروازي کي پيرن پيغمبرن ۽ ڪامل فقيرن بيروني اک، ٽئين اک ۽ غيبي اک ڪري بيان ڪيو آهي.

بلھ شاه اسان تين دکہ نہیں
پر ویکں واری اک نہیں
تائیون جان جدائی سہندی اے.

* *

Gul Hayat Institute

داتا فيض درياه جو ڪلام

/ داتا جو پاڪ صاف ڪلام رب جو الهام ۽ همہ اوست حال جو
سچو سنيهو آهي ، هن ڪلام ۾ تصوف جي رمزن ۽ رازن کي بيباڪي سان
بيان ڪيو ويو آهي. هن ۾ ذات حق جي طلب، وطن ورڻ جي سڪ ۽ هن
دنيا کي ترڪ ڪرڻ جو ذڪر آهي. حق جي طالب کي گهڙي گهڙي هن
مشورا ۽ صلاحون ڏنيون ويون آهن تہ آتي پنهنجي رب سان رهاڻ ڪر ۽ ان
جي تلاش کان سواءِ دل ۾ ڪابہ محبت نہ رک. پنهنجو پاڻ سڃاڻ اناالحق
جو نعرو ماري هميشہ واري زندگي حاصل ڪر.

ترڪ وجود تہ واصل آهين.

هن ڪلام ۾ سواءِ الله جي عشق جي ٻيو ڪوبہ ذڪر ڪونہ آهي
نہ ڪنهن کي گهٽ وڌ چيو ويو آهي نہ ڪا ڪنهن جي شڪوه شڪايت
ڪئي وئي آهي. جيڪو بہ بيان آهي سو خالص خدائي خيال جو ترڪوجود
جو، سڀ رشتا ۽ واسطا ٽوڙڻ جو.

ڪلام جي ترتيب:

داتاجي ڪلام جي ترتيب محمد هدايت علي تارڪ نجفي جي
نسخي واري ڏني وئي آهي، ڇو تہ ٻين فقيرن جي اتاريل قلمي نسخن ۾ عربي
۽ پارسي عبارتن ۾ ڪيتريون ئي غلطيون هيون، فقيرن مان پڇا ڳاڇا ڪرڻ
تي خبر پئي تہ علامہ نجفي وارو نسخو، فقير عبدالمالڪ بجارائي
(ڪنڌڪوٽ) وٽ موجود آهي. جتان اهو نسخو فوٽو اسٽيٽ جي صورت
دستياب ٿيو. جيڪو ڪٿي اچي پڙهيم ۽ سوديم تہ ٻين سيني قلمي نسخن
کان بهتر ۽ درست نظر آيو. ان ڪانپوءِ بسم الله ڪئي ۽ هڪ لفظ بہ ضايع
نہ ڪندي سمورو نسخو حرف بحرف ڪمپيوٽر تي ڪمپوز ڪرايو ويو.

ڪلام جو وچور:

داتا فيض درياه جي ڪلام جو ذڪر ڪندي محمد هدايت علي
نجفي جن فيض درياه جي احوال ۾ لکن ٿا.

سڄو ڪلام هيستائين يعني ١٩٣٤ع تائين ڪنهن طالب يا مريد

گڏ ڪون ڪيو هو. تنهنڪري هن مسڪين محمد هدايت علي فقير قوم ٽونيه ويڻل رالڪ لالو فقير ٽونيه تعلقو وارهه ضلع لاڙڪاڻي جي ڪي سنڌس هن ڪلام ڪي گڏ ڪري ڇپائڻ جو خيال دامنگير ٿيو. تنهنڪري سنڌس فقيرن وٽان جيڪو ڪلام حاصل ٿيو سو هن رسالي ۾ درج ڪيو ويو آهي. معلوم هجي تہ ڪافين ڏوهيڙن ۽ جهولڻ کان سواءِ سيد صاحب جو هڪ "فراق نامون" بہ آهي جيڪو زليخا جي سُر تي آهي. فقير صاحب رسالي ۾ آيل مڪتوبن جو ذڪر ڪونہ ڪيو آهي. مذڪوره مڪتوبن تي غور ڪجي ٿو تہ لفظن جو ورجاءُ گهڻو آيل آهي تنهن هوندي بہ انهن ۾ تاثير ضرور آهي. هي مڪتوبا تارڪ فقير بہ پنهنجي ترتيب ۾ شامل ڪيا آهن تنهنڪر يهي ڪلام بہ داتا فيض درياهہ جو ئي آهي.

هن رسالي ۾ ڪُل ڪافيون ۱۰۳ (هڪ سئو ٽي) آهن. تن مان روپ آسا جون ۵ ڪافيون ۽ هڪ ڪافي روپ آسا گجري، چار ڪافيون روپ ڌناسري مان، ٽي ڪافيون روپ بلاولي مون. ڇہ ڪافيون روپ سارنگ جون آهن. روپ سورٺ مان ۵ ڪافيون. ۱۱ ڪافيون روپ ڀيروي ۾ چيل آهن. هن روپ ۾ هڪ پارسي غزل، قول اناالحق مي گويم آهي. ۶ ڪافيون روپ تلنگ، روپ بروو ۾ ۸ ڪافيون، ۱۲ ڪافيون روپ جهنگلو جون، مشهور روپ جوڳ مان ۸ ڪافيون. روپ پيلو ۾ ڇہ ڪافيون، چار ڪافيون روپ ڪسوري، ۴ ڪافيون روپ ڪونسيو ۾ آهن. ڪوهياري روپ مان ۸ ڪافيون، روپ بنس ۾ چار، پارسي غزل آيل آهن. ۵ ڪافيون روپ پهاڙي مان، ست ڪافيون روپ ڪاريهر مان. روپ ڪلياڻ ۾ ۴ ڪافيون، جنهن مان هڪ عدد پارسي غزل "نہ من دور هويا...." آهي. ڇہ ڪافيون ڏيٺي "ڏيٺي ڀنڀور ڪي باهيون ۽ ويل اها ئي وهواهہ" بنا روپ جي درج ٿيل آهن. هي ڇہ ڪافيون ٻين نسخن ۾ روپ مانجهہ جوڳ ۾ لکيل آهن مون بہ هي ڇہ ڪافيون روپ مانجهہ جوڳ ۾ ڏنيون آهن. سيني ڪافين مان ۱۲ ڪافيون سرائڪي ۾ چيل آهن. ڪافين کان پوءِ "فراق نامون" ۳۷ صفحن تي مشتمل آهي. جهولڻن جو تعداد ۴۳ آهي. ٽي ڏوهيڙا، تن مان هڪ "همہ اوست" جي رنگ ۾ چيل آهي. هن ۾ اندازً ۵۴ ڪافيا آيل آهن. مڪتوبہ اول روپ ڪنيات ۷ صفحن تي لکيل آهي. مڪتوب ٻيو روپ ڪوهياري ٻن صفحن ۽ مڪتوب ٽيون روپ جوڳ ڏهن صفحن تي مشتمل آهي.

سنواريندڙ طرفان رسالي ۾ ڪجھ واڌارا:

١. صوفي اصطلاحن ۽ لفظن تي انگ ڏئي هيٺ فوٽ نوٽ (حاشيي) ۾ ان انگ تي صرف لفظ جي معنيٰ لکي وئي آهي.

٢. پارسي غزل ڪي سنڌي ترجمي سان پيش ڪيو ويو آهي.

٣. داتا فيض درياه جي والد سائين پير محمد شاه داتا جي وڏي ياءُ تاج محمد (اول) ۽ پير محمد عرف بگن شاه (اول) جو مختصر احوال ڏنو ويو آهي. داتا فيض درياه جي سائين بگن شاه (اول) جي طالبن جا ضلعي وار نالا ۽ ڪجھ طالبن جو مختصر احوال ۽ ڪجھ ڪلام نموني طور ڏنو ويو آهي. هنن احوالن لکڻ ۾ مرحوم سائين صوفي قربان علي "قربان" (ڪتاب صوفي ساڃاه جو ليکڪ) جي لکيل نوٽن ۽ احوالن مان استفادو ڪيم.

Gul Hayat Institute

هادي پاڪ الله شهنشاهه

صوفياڻو راڳ (پڳتي): هن درگاهه جو اصل کان اڄ تائين اصول آهي ته ويراڳ (پڳتي) يعني صوفياڻو راڳ ڳائيندا ۽ ٻڌندا آهن. هونئن به پڳتي (صوفياڻو راڳ) جي معنيٰ آهي الله جي عبادت ۽ ثنا ڪرڻ. الفي ۽ چير جامي وارا فقير سندن خاص خادم هوندا آهن. جتي به دعوت يا ميلي تي ويندا آهن، ڳائي وڄائي وڃي لهندا آهن. اچڻ جو ويراڳ ۽ چڙهائي ڪرڻ وقت به پڳتي پڙهندا آهن. گرو چيلا يعني مرشد ۽ طالب گڏجي صوفياڻو ڪلام چوندا (ڳائيندا) آهن.

سائين جن جو فرمان آهي ته هو طالبن کي ذڪر جو جنڊ ڳچيءَ ۾ نه وجهندا آهن بلڪه انهن کي ذڪر کان آزاد ڪري مالڪ حقيقي جي حسن جي مشاهدي ڪرڻ جي تلقين ڪندا آهن ۽ مهر نظر سان نوازي طالبن کي سڀ منزلون طئي ڪرائيندا آهن. دلبر مونکي ديد نماء ڪانهي رهڻ جي جاءِ. هتي ادب ۽ هيڪڙائي جو قانون آهي، ننڍا وڏا پاڻ ۾ پيرين پئي ملندا آهن. گڏيل پڳتي ڳائڻ ڪانسواءِ هر هڪ (سَنگ) ٽولي وارا پنهنجي ڪافي ۾ ويهي وره جو ويراڳ ڪندا آهن. هڪ ٽوليءَ حق ڪئي ته ٻئي ٽولي ويراڳ شروع ڪندي آهي. اهڙيطرح ڏينهن رات ويراڳي ويراڳ ڳائيندا آهن. هن طالب جي تار وڃڻ ڪري طالبن کي پنهنجي وجود جي پروڙ (خبر) ڪانه پوندي آهي.

ڌمال: ميلي جي ڏينهن ۾ روزانو شام جو ڌمال هڻئي ويندي آهي. ڌمال وقت مرشد سامهون ويهندو آهي ۽ فقير حلقو ٻڌي ڏهل شرنائين تي مداح (ائين سرَ) پڙهندا آهن. پهرين مصرع پوري ٿيڻ کان پوءِ وري ٻي مصرع شروع ٿيندي آهي.

اهڙي طرح فقير ڌمال پوري ٿيڻ ڪانپوءِ گڏ مدح پڙهندڙ سائينءَ جي نينگرن کي پيرين پئي دعا وٺندا آهن- ۽ سامهون ويٺل مرشد جي قدم بوسي ڪندي ڪيس سڪ جو سجدو ڪندا آهن.

ڪٿر نفسي

فقيرا ڻي حال جو مقصد:

١. ڪنن ۾ ڪنڊل ان ڪري پائبا آهن ته جيئن ڪن غير ڳالا ٻڌڻ کان بچيل رهن.
٢. ڳچيءَ ۾ ڪنٺو ان ڪر پيائبو آهي ته جيئن سر نوڙيل هجي.
٣. هٿ جا ڪولابا ان ڪري پائبا آهن ته جيئن هٿ ظلم ڪان بچي.
٤. طالبن کي سوا پهر جو (سير) به ڪٿر نفسي لاءِ ڪرائبو آهي.

ڪنهن طالب جو نفس سرڪش هوندو ته ڪيس ڪنٺا ڪولاب پارائبا آهن. جيڪڏهن اچا به نفس نه مڙيو ته ڪيس چڙا ۽ ڇيرون پرائب آهن. چڙن ۽ ڇيرن ڪان پوءِ به من جي نفس خودي ڏيکاري ته "دل پاڪ" ان کي "سُڪا پادر" پارايا ويندا آهن. ان ڪانپوءِ سندس نفس وچي هڻيلائپ ڇڏي هيڻاهين ۽ نياز نوڙت واري راه اختار ڪندو آهي. اڄ تائين ڪي فقير پنهنجو پاڻ کي تلقين ڏئي مختلف روپ بنائيندا آهن.

نوٽ: ڇير ٻڌڻ سان ماڻهو مدهوش ٿيندو آهي ۽ سُر تال ٻڌڻ سان فقيرن کي وجد طاري ٿي ويندو آهي.

هتان جي فقيرن جو پاڻ ۾ ملڻ جو انداز:

هتان جي فقيرن جي ملڻ جو انداز عجب آهي. فقير جيئن ئي مرشد جي ڪچهري ۾ قدم بوسيءَ لاءِ ايندا ته "هوُ حق" يا "حق موجود" چوند آهن. مرشد به کين حق محبوب سائين چئي جواب ڏيندو آهي. اچڻ وارا فقير مرشد سان ملڻ ڪانپوءِ ويٺل فقيرن کي پيرين پئي ۽ هٿ چمي ملندا آهن. ان ڪانپوءِ مرشد جي امر سان ويهي ساڻس حال احوال پيش ڪندا آهن.

هر ڪ فقير ٻئي کي "حق" لفظ چئي سڏيندو آهي. اڳلو به سڏ مان سمجهي ويندو آهي ته ڪيس سڏيو ٿو وچي مطلب ته هر طرف ڪان، حق

موجود جا هوڪارا، بهاري، موج، بيخودي ۽ پئي پيان جا منظر نظر ايندا آهن. مشاهدو ڪرڻ واري کي اهڙي بهشتي ۽ بقاء واري منظر ڏسڻ سان يقينن حيرت لڳندي آهي. هتان جا سائين ۽ طالب گهڻو ڪري "مان" جو لفظ گفتگو ۾ استعمال نہ ڪندا آهن. "مان" جي جڳهہ تي "اسان" لفظ چوندا آهن. سائين جن حال احوال ڪندي چوندا آهن تہ فقيرن يا ڦلاڻي وٽ وياسي تہ تنهنجي ڏاڍي عزت ۽ آدر ڀاءُ ڪيائين. يا حال احوال ڪندي مخاطب تي چوندا آهن تہ، "تنهنجا قرب". يا "هادي جا قرب"، فقير "تون" لفظ هن ڪري استعمال ڪندا آهن تہ سڀ تون آهين مان نہ آهيان.

مئن نهين سب تو.

ميرل جو ميخانو:

داتا سائين جن هر هڪ ڪلام ۾ ميخانو ڳايو آهي. "اهو ميخانو ميرل تي نيهن سندو نايئي. ماڳ ميخاني جا ميرل سائين مختيار آهيون".

محبت جو ميخانو پنهنجي هادي جو ميخانو، الله جي محبت جو ميخانو سر ثابت ڪرڻ وارو ميخانو، پاڻ سڃاڻڻ وارو ميخانو، تار طلب وارو ميخانو، "ميرل جي ميخاني تي ٿي آ جام نوشان نوشي"

ميرل جي ميخاني تي اڳيان فقير سُڪي جا مٽ ۽ ٽپ پيري هيءَ ٻانگ چوند اهئا. پرين پيرل لولائي هي. هيئين ينگ جي بانگ هن طرح چوندو هو. جيڪا پارسي لفظن ۾ چيل آهي:

ينگ بخور، ينگ بخور، ينگ بخور ينگ
يا قدح باده گل رنگ بخور ينگ
اين نہ خوري اَو نہ خوري تہ گوشہء مسجد
رنج بخور سنگ بخور ينگ
و ثقاهم ربهم شراباً طهورا اسيرين
ڏي تجلي تي تجلو ڇٽي هادي همدم همہ اوست.

* *

Gul Hayat Institute

ڳوٺ "انباھ" تي نالو ڪيئن پيو

انباھ شريف چڪ ٽائون ڪاميٽي ضلع شڪارپور جي اُتر ۾ ٽوري پنڌ تي سنڌو درياھ جهلي بند جي اولھ ۾ آھي. درياھ جي وَٽ سان "ٻوريٽ" نالي وٽاڻ تي مالهو مال ويهاريندا هئا. ان جا ڪي گهڻي پاڻ ۽ وٽاڻ جي ڪري "هالباھ" انبوھ (ڍڳ) نالو پئجي ويو. ويتر فيض درياھ جي عشق رنگ لاتو. انبوھ مان صورتخطي بدلجي "هنباھ" لفظ دهيو. ان مان "انباھ" لفظ جڙيو. جنهن پنيان هن ڳوٺ جو هاڻي نالو "انباھ شريف" آھي. تعلقو لکي ضلع شڪارپور سنڌ.

Gul Hayat Institute

بسم الله الرحمن الرحيم

"شــجــرو"

شجره نسب داتا فيض درياه سائين

حضرت عبدالمطلب ابن ابو طالب ابن مولا علي كرم الله وجه ابن حضرت امام حسن ابن حسن مثنيٰ ابن عبد الله محسن ابن موسيٰ ثالث ابن عبدالله ثاني ابن دائود ابن محمد روحي ابن عمر زاهد ابن عبدالله ابن موسيٰ ابن ابو صالح شاه ابن سيد عبدالقادر جيلاني ابن عبدالرزاق شاه ابن ابوبكر شاه ابن تاج الدين شاه ابن احمد الدين شاه ابن بهاءُ الدين شاه ابن حسين شاه ابن زكريا شاه ابن شرف الدين شاه ابن يوسف شاه ابن علاؤالدين شاه ابن قاسم الدين شاه ابن تاج الدين شاه ابن عبدالوهاب شاه ابن عبدالقادر شاه ابن الله يار شاه ابن عبدالوهاب شاه ابن محمد شاه ابن محمد يوسف شاه ابن محمد شاه ابن محمد باقر شاه ابن عبداللطيف شاه ابن فتح علي شاه ابن حاجي شاه ابن سيد پير شاه ابن تاج محمد شاه ابن داتا بگن شاه اول ابن شاه ولايت ابن بگن شاه دوم ابن جان محمد شاه سوم.

الصلواة والسلام اعليٰ محمدن المصطفيٰ و آله

اول كلمه لا اله الا الله آدم صفي الله

آخر كلمه لا اله الا الله محمد رسول الله ﷺ

Gul Hayat Institute

شجره نسل سيد پير شاه آغاز شد آگاه كرده

سيد پير شاه

- سيد تاج محمد شاه اول
  - سيد بکن شاه (اول)
    - سيد ڪامل شاه
      - سائين جان محمد
        بي اولاد وصال ڪري ويو
    - سيد شاه ولايت
      - سيد بکن شاه (دوم)
        - جان محمد شاهه (سوم)
          - تاج محمد شاهه (دوم)
          - ولايت شاهه (دوم)
          - شهنشاهه
          - ميران شاهه
          - عبدالقادر شاه
          - حق موجود شاه
          - صفت علي شاه
        - ڪامل شاهه (دوم)
          - شير محمد شاهه
          - فتح درياهه
          - ثمر علي شاه
- فيض محمد شاه
  وڃون ريءِ شادي
- جان محمد شاه
  لنڊو جواني ۾ وصال ڪري ويو

Gul Hayat Institute

انا الحق انت الحق هو الحق ثبت الحق

الله

رسالو داتا شاهہ فيض درياه

هي رسالو فيض جو پيالو حقيقت جو حوالو معرفت جو مقالو جنهن جو مصنف جناب رشادت مآب قدسي خطاب ذي اکتساب با انستساب فالق حجاب سيد السادات رفيع الدرجات شفيع العرصات وارث دستار مالک خرقہ ۽ برقعہ پير پيران مير ميران غوث الاعظم دستگير محي الدين شيخ عبدالقادر جيلاني حسني حسيني ثم بغدادي سيد العاشقين سند الطالبين سراج السالکين شمس العارفين قمرالواصلين نورالمتقين سرالساجدين زهدالزاهدين طورالکاملين فائض فيض مصطفوي نورديده مرتضوي لمعات الفقرفخري والفقرمني عالي جائيگاه بلند پائگاه فقر جي سند تي شاه کج کلاه حقيقت آگاه الوهيت دستگاه هويت نگاه رندانہ راه عارف بالله مظهر الله **سيد فيض الله فيض درياه داتا فيض محمد شاه** قدس الله سره العزيز مالک درگاه چک هانباه، تعلقہ سکر ضلع سکر ملک سنڌ.

Gul Hayat Institute

رانک لعلو ۲۵ تاريخ سيپٽمبر سنه۱۹۳۴ع
مطابق ۱۵ جمادي الثاني سنه ۱۳۵۳ع ڏينهن اگار
راقم محمد هدايت علي المتخلص تارک قوم تونيہ فقير.

احوال سيّد فيض درياهہ جو

سيد فيض محمد شاه عرف شاه فيض ۽ فيض درياه ولد سيد پير شاه
سادات جيلانيءَ مون هو. سندس والد سيد پير شاه ڪيترا حج ڪيا هوا.
نيڪ خدا جي طلب ۾. نوشهره فيروز ۾ مخدوم مولانا شاه نصير الدين قدس
سرهُ ڪان تلقين حاصل ڪيائين گهوڙن جي ڪڙهہ ۾. مرشد جي گهوڙن جي
خدمت ڪرڻ لڳو. اُتي ايتري رياضت ڪيائين ، جو حضرت مخدوم صاحب
مولانا شاه نصير الدين جن فرمائيندا ها تہ هن سيد پنهنجي ذات وساري
ڇڏي آهي. آخر شاه صاحب موصوف ڪي مرشد راضي ٿي امر ڪيو تہ سيد
صاحب اوهان هاڻي شادي بہ ڪيو، ۽ وڃي جاءِ نشين ٿيو. سيد سڪوري ميان
پير شاه عرض ڪيوت ، ساري عمر اوهانجي در تي بسر ڪيم، هاڻي پيرو
ٿيو آهيان، چو ٿا در تان ڪڍو؟ مخدوم حضرت شاه نصير الدين فرمايو تہ
تنهنجي ڪمائي قبول آهي، مگر وڃي شادي ڪر، جو تون مان قطب وقت
جو پيدا ٿيندو. تنهن تي سيد پير شاه پنهنجي جاءِ تي آيو، ۽ شادي ڪيائين
جنهن مان ٽي فرزند پيدا ٿيس. وڏو سيد تاج محمد شاه وچون سيد فيض
محمد شاه، ننڍو سيد جان محمد شاه. پوءِ حضرت شاهہ نصير الدين تڻ
نينگر ڏٺا. ۽ وچين سيد فيض محمد شاه جي نالي فرمايائين تہ جي هن
صاحبزادي جي عمر آهي، تہ بلا شاه وارو طبل وڄائيندو. پوءِ ٿيو بہ ائين جو
سيد فيض محمد شاه ولي مادرزاد هو. ننڍپڻ ۾ منجهس درويشي خيال
موجود هوا. پهرين علم پڙهڻ جو خيال ٿيس، جنهنڪري سيد ڏنل شاه وٽ
ڳوٺ عظمت تعلقہ سکر ضلع سکر جي ڪان، جو حضرت شاه نصير الدين جو
طالب هو ۽ ولي ڪامل هو. ان ڪان علم پڙهيا. ۽ سنڌي پارسي علم ڪا
ماهر ٿيو. پوءِ باطنيءَ خيال ۾ مشغول ٿيو. جنهن ۾ ايتري ترقي ڪيائين جو
ورهن جا وره ڪائڻ، ڳالهائڻ ۽ ننڊ ڪان تارڪ رهيو. رات ڏينهن انهي
وحدت ۾ غرق هو. محويت ۽ استغراق جو حال مٿس ڏاڍو هو. ڪيترن
ورهن ڪان پوءِ، مجذوبيءَ جي حالت ڪان سالڪائي ڏي وريو. ۽ جنهن تي
مستيءَ جي وقت ديد ڪندو هو تہ اهو ماڻهو هڪدم بيخود ٿي ويندو هو

انهيءَ ڪري ڪيترن ماڻهن کي مست ڪيائين. ڏاڍو فقراءِ وٽس ٿيو. سالڪائيءَ واري وقت ۾ شعر بہ چيا اٿس. جنهن ۾ پنهنجي خاص طالب بابا ميرل جو نالو وڌو اٿس، ميرل فقير سندس خاص طالب بہ هو، ۽ معشوق بہ هو. فقير موصوف جاگيراڻي بلوچ آهي. روحل فقير واريءَ ڪنڊڙيءَ جي پرسان تعلقہ روهڙيءَ ۾ رهندو آهي. سيد فيض محمد شاهہ ساري ڪمر لوڙهي ۾ گذاريو، ٻاهر نڪري سير سفر نہ ڪيا ۽ شادي ڪانہ ڪيائين، مجرد رهيو، قلندر وقت جو هو. آخر ننڍيءَ عمر ۾ وفات ڪيائين. سندس وفات جو سال تيرهن سو پنجويهہ يا تيرنهن سو ستاويهہ آهي مهينو شوال تاريخ ١١ ڪائونس پوءِ سندس گاديءَ تي، وڏي ڀاڻس، سيد تاج محمد شاهہ جو پٽ سيد پير شاهہ عرف بگن شاهہ وهارياءِ. سيد فيض محمد شاهہ جي درگاهہ چڪ شهر جي پرسان ڳوٺ هانباهہ تعلقہ سکر ضلع سکر ۾ آهي. اتي هر سال ١١ تاريخ شوال جي ڪان وٺي، ٽي ڏينهن ميڙو لڳندو آهي، جنهنڪي فيض درياهہ جو ميڙو چوندا آهن. سندس ڪلام هيستائين ڪنهن طالب يا مريد گڏ نہ ڪيو هو، تنهنڪري هن مسڪين محمد هدايت علي فقير قوم ٽونيہ ويٺل ڳوٺ رانڪ لعلو فقير ٽونيہ تعلقہ واره ضلع لاڙڪاڻہ جي ڪي، سندس هن ڪلام گڏ ڪري ڇاپائڻ جو خيال دا منگير ٿيو، تنهن ڪري سندس فقيرن مون جيڪو ڪلام حاصل ٿيو، سو هن رسالي ۾ درج ڪيو آهي. معلوم هجي تہ ڪافيون جهولڻن ڪان سواءِ، سيد صاحب جو هڪ فراقنامون بہ آهي، جو زليخا جي سر تي آهي، مگر هن ۾ سخندانن کي البت ڪمي بيشي وزن قافيه جي نظر ايندي. مگر هن تي گرفت لازم نہ ٿيندي، جو هي ڪلام حالي آهي نہ قالي

حق را نظر بہ حال بودنه بہ قيل قال. براشهد توخنده زندا سهد بلال
جئن جو ڪن جو ڪلڻ بہ خواري. ڪن جا ويڻ بہ وره.

درويشن ڪاملن جو ڪلام هر طرح منظور آهي، اميد تہ رند مشرب ناظرين هي رسالو پڙهي خوش ٿيندا ۽ گڏ ڪندڙ ڪيٰ دعا ڪندا.

فقط رانڪ لعلو فقير ٽونيہ
نياز مند محمد هدايت علي فقير صوفي ولد الهداد فقير صوفي

کافیون
Gul Hayat Institute

بسم الله الرحمٰن الرحيم

داستان ڪلام سراسر الهام حضرت محبوب سبحاني غوث صمداني
قطب رباني مظهر ذات الله شاهنشاه داتا فيض الله فيض درياه
عرف سيد فيض محمد شاه جيلاني صاحب
درگاه حضرت هالباه شريف قدس الله سرهٗ العزيز.

ڪافيون روپ آسامون

هتؤن هاٰ[1]ج هجڻ جي ڇڏ ميان، اتي لاٰ[2]حد ڏي عاشق لڏ ميان.

١ دل پنهنجيءَ ڪي دلبر سائين، اڏيا اوڏهن اڏ ميان.

٢ سر سجاڻ تہ ساڳو آهين، ناهين ڪنهن جي[3]مڏ ميان.

٣ فاذڪروني اذڪر[4]ڪم ميان، يار سجڻ ڪي سڏ ميان.

٤ ماٰ[5]ڪ ميٰ[6]خانہ جي ميرل سائين، خيال پنهنجي ڪي گڏ ميان.

ڪافي روپ آسا

ڪاٰ[7]هي سوريءَ جي متي چڙهجي، باب بيخوٰ[8]ديءَ جو پڙهجي.

١ عشق آهي آڙاه[9]خليلي، صوفي تنهن ۾ سڙجي.

٢ فاذڪروني اذڪرڪم ميان، راتيو ڏينهان رڙجي.

٣ موتوٰ[10]ا قبل لانت موتو، قرب ڪيچيءَ ليءَ ڪڙهجي.

٤ محوٰ[11]يت ڪان ميرل سائين، مور نہ عاشق مڙجي.

---

١. هوڏ – ضد. ٢. جنهن جي ڪابہ حد نہ هجي. ٣. هرگز – مُورُ.
٤. توهان مونکي ياد ڪريو تہ مان توهان کي ياد ڪريان. ٥. جاء. ٦. شراب خانو
٧.وڃي. ٨. پاڻ نہ هجڻ. ٩. اهو باه جو آڙاهہ جنهن ۾ حضرت ابراهيم عليه السلام
کي اڇلايو ويو هو. ١٠. مرڻ کان اول مَرِ (قرآن) پاڻ کي الله جي ذات ۾ ختم ڪرڻ.

ڪافي روپ آسا

هوڏهون[1] هلي[2] اسلام ڪان، اسان ڪفر ۾ ڪاهي آيا سي

١ سچي[3] ستگر ٻات ٻتائي، انهد واري ڦوڪ سڻائي
اندر ٻاهر هڪ هيڪائي، جڻيا تلڪ لڳاياسي

٢ دين مذاهب ڇڏياسي ٻوڙائي، قرآن ڪتاب سيئي لوڙهائي
مٿي عرشين پنهنجا خيال اڏائي، پير پرت منجهه پاياسي[4]

٣ رمز[5] رنديءَ[6] جو ورتو سي چارو، ناس[7] ڪيوسي هي جڳت[8] سارو
اناالحق[9] جو ماري نعرو، سوريءَ[10] سر چڙهاياسي

٤ جام[11] پريم جو ساقي[12] پلايو، ترڪ[13] ڪيو سي ڪايا[14] جو ڪايو
الانساني[15] سڀ نور سمايو، ميرل ڪيل[16] ڪلاياسي

ڪافي روپ آسا

وسري ويون ٻيون سڀ وايون، ٻاتيون عجب عشق ٻڌايون

١ عشق عقاب[17] ميان خيال منهنجي کي، وجي چنبن منجهه چايون[18]

٢ درد گداز[19] ميان سر منهنجي تي الله، سوز ستي سرواهيون[20]

٣ نانگا[21] مليا وو ميان ناٿ پنهنجي کي، جوڳي[22] ڇڏي پنهنجون جايون

٤ ماڳ ميخاني جي ميان ميرل سائين، ڪامل[23] تي وڃ ڪاهيون

Gul Hayat Institute

---

١. ويس امن. ٢. اچي. ٣. سچي مرشد. ٤. پاتاسي. ٥. اشارو. ٦. فقيري قلندري. ٧. ختم. ٨. دنيا - جهان. ٩. مان الله. ١٠. لوهه جي ٿهيل ڦاسي جنهن ۾ لوهه جا نيرا ۽ ڪُنڍا لڳل هجن. ١١. محبت جو پيالو. ١٢. شراب پيارينڊڙ (ڪامل مرشد). ١٣. ڇڏي ڏيڻ. ١٤. بسم. ١٥. اشارو ته انسان الله جو الله انسان جو ڳجهه آهي. ١٦. تماشو - [illegible]. ١٧. وڏو باز. ١٨. ڪنيون - ڪنپيون. ١٩. ڳاراٽو. ٢٠. ڪوڙڪيون. ٢١. آزاد. ٢٢. [illegible]- وڏو جوڳي. ٢٣. ڀرو هوشيار.

ڪافي روپ آسا

ڏي سالڪائي[1] ڪي ٻن وو، خيال مجذوبي[2] ڪجاڻ ڪن وو

١. لا[3] ڪري تون اڏام عرشين، وڃ تون ديس[4] امن وو

٢. انا[5] الحق جو ماري نعرو، سدائي رهه صحن[6] وو

٣. بنا عهد[7] الله جي وو، ڪاڻ رکج ٻي ڪا من[8] وو

٤. ماڳ مئخاڻ جي ميرل سائين، سدائي رهه وطن وو

ڪافي روپ آسا گجري

• مرجان[9] باھ ٻره جي سازي، مرجان چوٽ عشق جي چاڙهي.

١. موتوا قبل[10] لان تموتوا، قرب ڪيچيءَ جو ڪاڙهي.

٢. فاذڪروني اذڪرڪم، پرت پنهل تو پاڙي.

٣. انا الحق جو دل منهنجي ڪي، آتش[11] تي سبق پاڙي.

٤. ماڳ ميخاڻ جي ميرل سائين، وحدت[12] تي وڃي واڙي.

١.اهو شخص جيڪو عبادت گذار به هجي ۽ دنيادار ٻه.
٢. خدا جي محبت ۾ شوق لٿيڻ. مستي. ٣. نہ- نفي. ۴. سلامتي. ۵. مان حق آهيان (حضرت حسين بن حلاج جو نعرو). ٦. ٻاڻ وٽ. ٧. وعدو پاڙڻ. ٨. عام ماڻهن جي صلاح. ٩. پلي جان. ١٠. مرڻ کان اڳ مرو. ١١. باهه. ١٢. ميڪرائي.

ڪافيون روپ ڏناسري

وائي[1] اهـا تـن وات، سـامـي[2] آهـن سـخن[3] سچارا.

١. فـاذكـروني اذكـركـم مـيان، تـن اهـا تـن تـات[4]،

٢. دونهان آديسن متي دکايا، نانهن[5] کري تيا اثبات[6].

٣. عاشق ويڙا اوڏهن ڪامي، جاتي ذات نکائي صفات.

٤. وچي لٿا سي سمونڊ تي، اهو نور[7] پسي تحلات.

٥. موٽي وچ تون ماڳ تي ميرل، اها ترک کري جسمات[8].

ڪافي روپ ڏناسري

ڏاڍو ڏک جو بار، آيو سر منهنجي تي سرتيون.

١. الـعـشـق[9] هـوالالله وو، جذبـو[10] جوش جبـار.

٢. مـوتـواقـبـلـل و عـدو واحـد، وحـدت جو واپـار.

٣. العشق نار يحرق[11] ماسوئ الله، دليري ديدار.

٤. الـست بـربـكـم[12] قـالـوا بـلـي، الـستي[13] اسـرار.

٥. اهو منخانو[14] ميرل سائين، دم انا الحق اقرار.

١. ڳالهه. ذڪر. ٢. جوڳي. ٣. وعدي جا سچا. ۴. يادڪيرو - لِهَ. ٥. نفي. ٦. ثابت
٧. روشني. ٨. انساني جسم. ٩. عشق اهو الله آ. ١٠. مستي - شوق. ١١. عشق ج
باهه الله کان سواءِ سڀ کي ساڙي ڇڏي ٿي. ١٢. ناهيان ڇا مان توهان جو ربُ ڇيان
هاتو. (قرآن). ١٣. قدرتي راز. ١۴. زبان سان چوڻ.

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ ڏناسري

اڳي ڪريان ٿو بقاءِ[١]، پنهنجو قاب[٢] قوسين ڪؤن.

١. ترڪ ڪيان ٿو لميقول[٣] ڪي، اڳي ڪيان ٿو استماع[٤]
پنهنجو دار[٥]دارين ڪؤن.

٢. اناالحق جو ٿو ماريان نعرو، اڳي ڪيان ٿو پڙلاءِ[٦]
پنهنجو دن هن[٧] ربن ڪؤن.

٣. رمشان[٨] ٿو وري راه[٩] ازلي، اڳي ڪيان ٿو لقاءِ[١٠]
پنهنجو قرب ڪونين[١١] ڪؤن.

٤. وڃان ٿو ميرل مشخاني[١٢]، اڳي ڪيان ٿو وداع
پنهنجو حج حرمين[١٣] ڪؤن.

ڪافي روپ ڏناسري

اهو ماڳ مڪان، هن جي نظر وچي روشن ڪيو

١. هن بنان اهو ملڪ ويراني[١٤]، هي وچي آتي ٿيو پيداني[١٥]
لاهوت[١٦] لامڪان.

٢. طير[١٧] يطير من الحق ايهو، هو الحق انا الحق نامي پيو
عرش ڪؤن متي اشيان.

٣. سبحاني[١٨] ما اعظم شاني، الانساني راز رباني.
قلزم بي تہ ڪران.

٤. ميرل سائين اهو ماڳ معلم، همت هادي شاه فيض مسلم
مدامي ميخان.

. هميشڪي. ٢. ٻن ڪمانن جو ملڻ (معراج ڏي اشارو). ٣. نہ چوڻ ڪي ڇڏيان يعني
...ان ٿو. ۴. ٻڌڻ. ٥. ٻنهي جهانن ڪؤن. ٦. ڪونج-پڙاڏو- غوغا. ٧. ڏينهن رات.
... وڃان ٿو. ٩. اهو رستو جيڪو ڪائنات کان اڳ ۾ هيو. ١٠. نظارو. ١١. ٻنهي
...جهانن. ١٢. وڇوڙو-جدائي. ١٣. مڪو مدينو. ١٤. سڃ. ١٥. پيدا ٿيو. ١٦. ذات
...ءِ جو عالم جنهن ۾ سالڪ کي فنا في الله جو درجو حاصل ٿئي ٿو. ١٧. هرهڪ
... الله جي حڪم سان اڏري ٿو. ١٨. پاڪ آهي پنهنجي ذات ڪيڏو نہ ... پنهنجو شان
... (با يزيد بسطامي رحہ جو نعرو). ١٩. اونهو سمنڊ- فيض ... جو درياهہ.

ڪافيون روپ بلاولي

سامي ويچارا، وڃن هليا پوُرب[1] پار ڏي.

۱. ناه ڪيون نڪتا وڃن، سامي سونهارا.

۲. آديسن جا عرش[2] تي، آهن اوتارا[3].

۳. دم دم مارن دليون دلاوَر[4]، انا الحق جا نعرا.

۴. بيخوديءَ[5] جي بحر ۾، تار ترن اوپارا.

۵. طالب ترڪي هليا، عقل جا تہ ستارا.

۶. موتوا قبل جي پنڌ جا، پڌيون سي تہ اشارا.

۷. ماڳ مئخانہ جا ميرل سائين، آهن صوفي سوُپارا[6].

ڪافي روپ بلاولي

هلئون چلئون پنهنجي ماڳ ملڪ تي، ڇا ڪيون هت ويهي

۱. بنا پنهنجي ماڳ ملڪ جي، هت آهيون پرڏيهي[7]

۲. الست بربڪم قالوا بلي، جو رمز انهيءَ دلي ريهي[8]

۳. وڃون اڏامي اصل پنهنجي تي، وڃي ٿيون ڏيهہ پنهنجي ۾ ڏيهي

۴. ماڳ مئخانہ جي ميرل سائين، هاڻي ڳالهہ ڪيون وري ڪيهي

---

۱. اوير ءِ ا[illegible]ر جي ڪنڌ جتان وڻندڙ هوا گهلندي آهي. ۲. جوڳين. ۳. آستانا. ۴. دل[illegible]
۵. مستي- [illegible]ا حالت جنهن ۾ طالب پنهنجو پاڻ ڪي بہ وساري ويهي رهي ٿو. ۶. ڪٽندڙ.
۷. پرديسي. [illegible]. ڏاتاري.

ڪافي روپ بلاولي

ميمنون عبد[1] نہ پاوين، جوش جلال بہ مئن هون.

١. من خدايم[2] وو ميان من خدايم الا، جي رمز[3] اها دل سان راهين[4]
قادر ڪمال بہ مئن هون.

٢. وحدت[5] ولايت آهي روشن منهنجي، جي مٿي قدم اناوين
باقي بحال بہ مئن هو.

٣. موتوا قبلل وو الت موتوا ميان، جي ڳالهہ اها دلسين لائين
اصلي[6] احوال بہ مئن هون.

٤. سانگي[7] پنهنجي ني پاڻ آيو آهيان هتڙي، جي تون جهاتي پاوين
نور جمال بہ مئن هون.

٥. سواء منهنجي ناه ڪو الله ٻيو ڪاٿهين، جي سوريءَ سر سنباهين[8]
وصل[9] وصال بہ مئن هون.

٦. مئن شراب، مئن جام سارو ميخالو آه منهنجو، جي تون پاڻ وڃائين
ڪيف ڪلال بہ مئن هون.

٧. دم منصوري آهي ميرل[10] منهنجو الا، جي سارا سر سماوين
خود خيال بہ مئن هون.

Gul Hayat Institute

---

٢. مان خدا ها خدا. ٣. مام - اشارو. ۴. هنڊائين. ۵. هيڪڙائي وارو ملڪ. ٦. بنيادي سرمايو. مال دولت. ٧. پنهنجي تماشي. ٨. سر ڏيڻ جي تياري. شادي جي تياري جو سامان. ٩. الاهي ميل ميلاپ. ١٠. پيهي وڃڻ.

ڪافيون روپ سارنگ

مڻن باران هوئي ري مولي

بره بقاء ٻـ سارا مڻن هون، عرش مٿي اشيان هوئي ري

١. وچ چمڪارا سارا مڻن هون، تجلا تـي تجلان هوئي ري

٢. ڪيف قدح ڪلال ٻـ مڻن هون، پرت والا پيمان هوئي ري

٣. اناالحق حق عشق ٻـ مڻن هون، لاحد لا مڪان هوئي ري

٤. باب بيخود بيشڪ مڻن هون، ترڪ زمين آسمان هوئي ري

٥. فيض فياض ٻـ سارا مڻن هون،نيهن نشر نيشان هوئي ري

٦. يشرب جام تي ساقي ٻـ مڻن هون، ميرل سر ميخانہ هوئي ري

ڪافي روپ سارنگ

ڪفر نڪو اسلام سنيان، صبح نڪوئي شام سنيان

دوئي نڪوئي دام سنيان، خاص نڪوئي عام سنيان

جاء نڪوئي مقام سنيان، سر سمجهہ تون پنهنجو سارو

١. حضرت عشق ارباب ۾ رهہ، بيخوديء جي باب ۾ ڪـ

ڪپ دوئي جو دام سنيان، اناالحق جو ماري نعرو

٢. تي برخيز تون مرد ميانون، اڳي تيء لنگهي آسمانون

بيخود جو پيء جام سنيان، هن وجود جو ڪري ڏي وسارو

٣. ترڪ وجود تہ واصل آهين، رهبر ربوبي تہ ڪامل آهين

اهواتي تہ انجام سنيان، لامڪان ۾ اڏنئين اوتارو

٤. محو تي تون ميرل سائين، جاڏهون آيو آهين وچ تون اوڏاهين

پڏي موتوا وارو ڪلام سنيان، وطن وڃڻ جو ڪر تون وارو

---

١. مينهن - برسات. ٢. خمار، شراب جو وڏو پيالو. ٣. شراب وڪڻڻ جنهن جي پيڻ سان ٿڪ لهي وڃي. ٤. پيالو. ٥. علم ڏيڻ وارو سخي. ٦. پڌائڻ وارو. ٧. پيئڻ وارو پيالو. ٨. پيئاني - دو بيناني. ٩. ڏاهي. ١٠. رب جو جمع. ١١. اٿ نڪر. ١٢. حسمنون. ١٣. الله وارو. ١٤. نتيجو ١٥. جلدي - تڪڙ.

ڪافيون روپ سورٺ

ڪپ سري ڪه يار، الا دم دير توکي نہ جڳائي

۱. ڏي تون راز تي تون راضي، ادا ڙي مڳٿار[1]

۲. ڏي پيالو شهادت جو، جڏي دل جيار

۳. چڏائج دوئي جي دام کون، ڳڙهہ ڏاهي ڏي گرنار[2]

۴. متي هن ميرل جي، هڻ ڪا حيدري ذوالفقار

ڪافي روپ سورٺ

ڏادي عشق آهي آفات[3]، ونجيندا ڪلهي بات ميان

۱. جنهن سر آوي موج[4] جڳاوي، يڪدم سوريءَ تي سر چڙهاوي
ڪهندا هي ريءَ[5] ڪات، پوندا هي جڏان جهات ميان

۲. عشق خون جگر دا کاوندا هي، اگڻ آکر جنهندي ڦيرڙا پاؤنداهي
ترڪ ڪري طاعات[6]، ماضي ڪري مصلحات[7] ميان

۳. عشق منصوري دا منصب[8] پائيندا هي، من خداير آپ فرمائيندا هي
حق حق وائي وات، ہي نہ اليندا هي لات ميان

۴. عشق ميرل موتو قبل مريندا هي، متي افلاڪين[9] قدم ڌريندا[10] هي
ترڪ ڪري چا صفات، ڏسيندا تڏان هين ذات[11] ميان

---

۱. پينو. ۲. ملڪ جو نالو. ۳. آفت جو جمع- تڪليفون - مصيبتون. ۴. چاڙهہ. ۵. ڪانسواءِ. ٦. عبادتون. ۷. صلاحون. ۸. مرتبو. ۹. آسمانن تي. ۱۰. رکي ٿو. ۱۱.حقيقت.

ڪافي روپ سورٺ

ٽيو آءِ راضي مڪٽهار، قتل هويا روبرو[1]

۱. پيچل ويهي تند[2] ٻرائي، لاڳ لاحد جي جنهن مون سان لائي
طالب وڄائي تار، وصل هويا سوبسو[3]

۲. طالب ويهي هنيون ترانو، برخيز[4] منجهان ٽيو پرت پيمانو
پنهنجو نيهن ڪيائين نروار، قرب هو يا ڪوبڪو[5]

۳. عاشق ويهي آواز ڪيڙو، نعرو اناالحق آغاز ٽيڙو
لاحد ڪيائين للڪار[6] هڪل هوئي هوبهو

۴. جام پريم جو ساقيءَ پياريو، رب[7] ارنيءَ جو ميرل درس پڪاريو
روشن نور ٽيو انوار، طلب هوئي جوبجو[8]

ڪافي روپ سورٺ

ڪڻ ڪريون ڪاڏي وڃون، اسان جڻري مرڻ مڃون

۱. ڪري هٿ سڦيلو[9] لا الا الله جو، ڪٽي سر پنهنجي تي سڃون[10]

۲. هيءَ جا پت هجڻ جي، سا تہ پورا ڪري پڃون

۳. پاري پارڻ[11] عشق جو، تنهن ۾ پختا ٽي تہ پچون

۴. پنهنجي ديس بقاءُ تي، ڪٽي رمزن ساڻ رڻون

۵. وچ ميخاني جي ميرل سائين، ڪٽي ڳوڙهي[12] رنگ رڇون

۱. اڳيان. ۲. تار وڄائي. ۳. هر طرف. ۴. نڪري وڃڻ. ۵. ڪهڙي ڪهڙي. ۶. ڪاهه. ۷. منهنجا رب مونکي ديدار ڪراءِ. ۸. جاءِ بجاءِ. ۹. ڪات. ۱۰. وڍايون. ۱۱. آزاد. ۱۲. وڃون. ۱۳. ڪهاڻي ڪهري.

ڪافي روپ سورٺ

ٻڌو يارو بات بره جي بيشڪ آ بهاري وو
من خدايم مام ملي آ اناالحق حق واري وو

١. حال[1] حلاجي حاصل تيڙو جوشئون جوش ڄباري وو
منصوريءَ جو ماريم نعرو ڪري سوريءَ تي سرداري وو

٢. شوق شراب شتاب[2] پيتو مون ساٿي آ خيال خماري وو
بيخوديءَ جي باب ۾ سو تہ بره ڪئي بيداري[3] وو

٣. عشق[4] حيات قديمي آهي اوهين طالب ڪيو تڪراري[5] وو
پوءِ مرڻ جو ناهي تهن ۾ اها ڳالهہ اٿو اظهاري[6] وو

۴. مام پروڙي ميرل سائين ڪر جذبو پنهنجو جاري وو
سر سڃاڻي پانهنجو تون قادر ره قهاري وو

ڪافي روپ پيروي

ڦاڙي جبو[7] پوءِ يار پڌر، تڏهن نور ايندءِ حق پاڪ نظر

١. بنا اناالحق هجڻ جي، ڀي ڪانہ ڪجاڻءِ ڪا پَر[8].
٢. بنا عشق الله جي، ڪانہ اٿي ڪا وَر
٣. الست بربڪم قالوا بلي، پورو ايهو پنهنجو ٻول[9] ڪر
۴. قادر تي تون ڪاهہ اوڏاهين، وچ ميرل ميخانہ جي در.

Gul Hayat Institute

---

١. حضرت منصور رحہ واري حالت. ٢. تيز. ٣. هوشياري. ۴. زنده. ۵. ورجاڻ
٦. چٽي – سچي. ٧. انساني لباس. ٨. پيو ڪو ڪم. ٩. وعدو.

ڪافي روپ پيروي

اسان لکي تہ ڪالي اڙنداسي، وچي چاڙهہ[1] بره جي تي چڙهنداسي

۱. اناالحق جو درس دائما، ساڻ خوشيءَ جي پڙهنداسي
۲. عشق سندي آڙاہ ۾ ميان، صاف صفا تي سڙنداسي
۳. وڙه[2] واري واٽ تي، راتيون ڏينهان رڙنداسي
۴. قهار جبار اجل ڪان، مور نہ ميرل مڙنداسي

ڪافي روپ پيروي

اسان رند[3] رهبر مست آهيون، بيشڪ بيخود ڪمربست آهيون

۱. مرغ يڪانا آهيون شاهي، بيرنگ اسانجي آه بادشاهي
سري سر آهيون نور الاهي، جذبو جام جلالت جُستَ[4] آهيون
۲. عرش متي آشيان اسانجو، بره بقاء آهي يڪان اسانجو
مدامي آه ميخانہ اسانجو، وحدت وِي ولايت است آهيون
۳. سبحاني ما اعظم شاني، الانساني سر سبحاني
فا ذڪروني آه نام نشاني، حاضر حال همت هادي هسَت[6] آهيون
۴. رهبر آهيون راز ازلي، واحد وحدت ۾ آهيون وصلي
ذات مقدس[9] آهيون اصلي، خالص خدائي سخت آهيون.
۵. علم الاهي تا فرمايون، هاج هجڻ جي ڪل تا وچايون
ڳيت اناالحق هڪ تا ڳايون، طالب توهين تون سان تسب آهيون
۶. اناالحق آه خيال اسانجو، الت الحق آهي احوال اسانجو
ثبت الحق آه وصال اسانجو، هو الحق سان چست هيون
۷. بره بقاء آه اسان جي امامت، نور ازل آهي اسان جي ولايت
ميرل اسانجو ماڳ مدامت، عين صوفي صاف الست آهيون

Gul Hayat Institute

۱. همت - طاقت. ۲. عشق - درد - فراق. ۳. اهو شخص جيڪو ڏسڻ ۾ ملامت جي لائق هجي ۽ باطن ۾ سلو هجي. ۴. متوالا. ۵. ڇڪڻ ۽ ڪشش ڪرڻ وارو. ۶. ٽپي ڏيڻ وارو. ۷. وحدت جو واپار. ۸. موجود. ۹. پاڪ.

ڪافي روپ پيروي

اسان عام خام تي دام ناهيون بحر بيرنگ[1] سر اصلي نور آهيون

١. شهسوار[2] آهيون شهانا[3]، مرغ يڪدل آهيون يڪانا
خود بخود ٿا رهون توانا[4]، ذات قدسي حق پرپور آهيون

٢. لا مڪان آهي اسان جو اوتارو، دائم وي آه وحدت وارو
اناالحق جو چوڻ اشارو، قول انهيءَ ۾ ڪو قصور ناهيون

٣. اناالحق آهي خطاب[5] اسانجو، نيهن سدا آهي نواب اسانجو
بره آهي بي حساب اسانجو، سچ صفائي ۾ وهلور[6] آهيون

٤. ميرل آهيون مست ميثاقي[7]، عشق اسانجو آهي عشاقي
واحد احد ٿا رهون باقي، وچ ميخاني مخمور[8] آهيون.

ڪافي روپ پيروي

چڱا ڪيتائي وي يار دل نيتي ئي، سرڪي صفائي دي سانون ڏتي ئي

١. ڪول[9] اسان ڏي هادي، رهبر عشق چا متائي.

٢. روح ميڏي ڪون رهبر سائين، سڪدي نال چا سيتائي[10]

٣. خرقه اسان ڏا وچ وحدت دي، ڳوڙهي رنگ چا رتائي

٤. سبق اناالحق دا يار پيارا، آپي آپ چا آتائي

٥. وچ ميخانه دي ميرل سائين، پر پيالا چا پيتائي.

---

١. ڪوبه رنگ نه. ٢. وڏا سوار. ٣. بادشاه. ۴. طاقتور. ۵. واعظ. ٦. ويڳاڻو-بيزار-هَٿَ ڇُهڻ کان پري. ٧. اصلي عاشق. ٨. نشي ۾ چُور. ٩. ڪڏ. ١٠. سبيوئي.

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ پيروي

اسان صوفي صفا سردار آهيون، دم الاالحق اقرار آهيون

١. نيهن جي نوبت وڄي ٿي اسانجي، تيز طلب جي تار آهيون

٢. مَن[1] خدايم موج اسانجي، قربدار قهار آهيون

٣. ڳالهه اسانجي پڇندين ڪهڙي، جذبي دار جبار آهيون

۴. حضرت حسين حلاجي وانگي، سر مٿي بر[2]دار آهيون

۵. آهيون هادي حق جا رهبر، عشق سندا اوتار آهيون

٦. احديت جي عشق ڪان، دم جدا نا ڏار آهيون

٧. ماڳ ميخاني جا دائما، ميرل سائين مختار آهيون.

ڪافي روپ پيروي

اسان نڪي ته هتڙي ايندا سي، نڪي ته ڪاڏهن وينداسي

١. نقاب انساني ڇڏيو سي لاهي، نڪي ته پيهر پائينداسين

٢. جاتي هواسي تاتي آهيون، نڪي ته مرندا جئنداسي

٣. خلقيل وجود ڇڏيو سي وڃائي، نڪي عبد احد ۾ ٿينداسي

۴. نزول منجهارون وياسي مٿي عروج ڪري، نڪي جمڻ ۾ جمنداسي

۵. ميرل نالو نانهن ڪيوسي، نڪي موند ۾ هونداسي

Gul Hayat Institute

---

١. مان خدا آهيان، ٢. سوريءَ تي، ٣. هيڪڙائي، ۴. هيناهين، ۵. مٿي، ٦. نڪي

ڪافي روپ پيروي

ڇڏ ترڪي عام جي چاڻ ڪي، هادي هو حق ڪري ڏس تون پاڻڪي

١. سرسري پنهنجو جي تون سڃاڻين، اپري وٺ مهراڻ[1] پاڻ ڪي

٢. هوالحق اناالحق چئي ڪري، وٺ اصل جي اهڃاڻ[2] ڪي

٣. فقر بقاءِ تنهنجو آهي قديمي، وٺ صفائي جي سڃاڻ ڪي

٤. ماڳ ميخانہ جو جي ميرل ماڻين، وٺ بيخوديءَ جي وٿاڻ[3] ڪي

ڪافي روپ پيروي

اسان فڪر فنا ۾ ناهيون، اسان بحر بقا ۾ آهيون

١. روشن ذات تي آهي ساري، وه وه ڪلي آءِ بيحد بهاري
دائم دل آءِ لقاءِ[4] واري، ڳيت انا الحق تا ڳايون

٢. عرش اُڏامي ٿا سر سڃاڻون، چاڻ الست جو ٿا اصل چاڻون
جوءِ بيرنگ[5] جي ٿا وچي ماڻيون، لاڳ لاحد جي ٿا لايون

٣. بره اسانجي ڪيئي بيداري[6] وه وه تي آه خيال خماري
قائم ڳالهہ آهي وحدت واري، جو پير پرت منجهہ ٿا پايون

٤. ماڳ ميخانہ جو اٿون ميرل حاصل، واحد وحدت ۾ آهيون واصل
خالص خيال اٿون ڪامل، پول[7] نٿا پيو ڪو پايون.

---

١. وڏو سمنڊ. ٢. نشان. ٣. جاءِ. ٤. نظارو. ٥. جنهن جو ڪوبہ رنگ نہ هجي.
٦. هوشياري. ٧. پُل - گمان.

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ پيروي

سائين تنهنجي محبت ڪيو آ مستان[1] مونکي،

سائين تنهنجي درد ڪيو آهي ديوان[2] مونکي.

١. سهڻا سائين تنهنجو آهي هي حسن حيرت،

تنهن حسن حيرت ڪيو آهي حيران مونکي.

٢. سهڻا سائين تنهنجو آهي وره ويراڳ[3]،

تنهن وره ويراڳ ڪيو آهي ويران مونکي.

٣. سهڻا سائين تنهنجو آهي بره باري،

تنهن بره باري ڪيو آهي بيران مونکي،

۴. سهڻا سائين تنهنجو آهي فيض ميرل،

تنهن فيض ميرل ڪيو آهي ميخان مونکي.

Gul Hayat Institute

---

١. مست. ٢. چريو. ٣. وڇوڙو الله جي راهه ۾ ملندڙ سختيون.

ڪافي پارسي روپ پيروي

قول انا الحق مي گويم، خودرا خود مي جست جويم
مان الله جو نعرو هڻان ٿو، پاڻ کي پاڻ ڏسندڙ ڳولي ڳولهيان ٿو
برخيز از ميانم بالا عرش روم، خود را شناس خودمي خود راخود مي بينم
وجودئون نڪري عرش وڃان ٿو، پاڻ کي پاڻ سڃاڻي پاڻ ڏلم
عاشق شيدا مجروح دل افگارام، مست مجنون مفتون بيدل بودم
مان خالص عاشق قتيل دل آهيان، مان خالص عاشق بغير دل آهيان
درين ولايت لاهوت لامڪان رسيدم، حاجت ديگر نيست من خود بماندم
ان لاهوت لا مڪان واري بادشاهي ۾ پهتم، پيو ڪو ڪم ناهي
سوئي ميخانہ مدام ميرل شدم، واحد واحد يڪ بيڪ ماندم
هميشہ واري ميخاني ڏي ٿيم، واحد احد هڪ ٿي ٿي رهيم

ڪافي روپ تلنگ

سِري جي سودي ٿي، ساقي سِرڪ ٿو ڏئي

١. عاشق لاٿيون سانگو[1] سرجو، مرڪيون پڪ ٿو پئي
٢. خود ڪون بيخد ڪيون، ورتيون نيهن ٿو نئي[2]
٣. آواز انا الحق جو دليون ٿو اچي، شرط پائڻ جي لئي
۴. انهيءَ مئيءِ[3] جي ميخانہ ۾، ساڳيو سر ٿو ٿئي
۵. موتوا قبل لانت موتوا، ميرل مري ٿو جئي

---

١. آسرو. ٢. ڀاڻ ڪان. ٣. عشق جو شراب.

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ تلنگ

سيني منهنجي ۾ تہ سدا نُور[1] ٿو ٻري
اندر ۾ اهاءِ عشق جو سينا طور[2] ٿو ٻري
عرش ڪرش آسمان زمين سڀو نور ٿو ٻري

١. پنهنجي ٻره بقاءَ لئي، ساري سڪ ٿو سري
٢. لامڪان ڪان نازل ٿي ڪري، قادر قدم ٿو ڌري
٣. اهو ميخانو ميرل ڪي، ڏس مخمور[3] ٿو ڪري

ڪافي روپ تلنگ

هيءُ دل ذوق[4] سان هلي، تہ انهيءَ ماڳ نٿي ملي

١. ٻنان ذوق شوق جي، اتي ڪاٿي ڪانہ رلي
٢. رکي جوش جبار جو، ڪيائين روشن خفيِ[5] جلي
٣. هادي هدايت حق ڪري، مونکي اها ڳالهہ سلي
٤. ميرل ميخانہ پنهنجي جي، ملي ٻيہ ڳلي.

١. روشني. ٢. طور سينا جبل جنهن تي موسيٰ عليہ السلام، الله سان ڪلام ڪندو هو. ٣. گُر. ۴. خوشي. ٥. ڳجهو ۽ ظاهر ذڪر ڪرڻ. (لطيفن جا نالا).

ڪافي روپ تلنگ

پيالو بيخوديءَ جو پيجي، موتواقبلل سو مري جيجي

۱. جيڪي الست اصلي هئڙين، ساڳو سر اهوئي ٽيجي

۲. پنهنجي بره بقاء تي ميان، خيال سارو ئي ليجي

۳. سجاني ما اعظم شاني، ساري سبق چئيجي

۴. وچ ميخانه ميرل سائين، قائم قدم ڏريجي[1]

ڪافي روپ تلنگ

پهلُون[2] پاڻ ڪون جدائي ڪر تون، هڪڙو خيال الله جو ڌر تون

۱. لا مظهر[3] وٽ منهن آئينو، پنهنجي ابتدائي[4] ڪر تون

۲. موتوا واري موج ۾، پهلون سرفدائي[5] ڪر تون

۳. اصلي سچائي پانهنجو، پنهنجي هتون ادائي ڪر تون

۴. پاڻ ڪون وڃڻ آه پاڻ سڃاڻڻ، اهو راه هدائي[6] ڪر تون

۵. ماڳ ميخانه جي ميرل سائين، پنهنجي سڪ سدائي ڪر تون.

* *

۱. رڪجي. ۲. پهريون. ۳. پيو ڪوبه ظاهر ناهي. ۴. شروعات. ۵. سر جي قرباني.
۶. هدايت واري راه.

ڪافي روپ تلنگ

ماهي[1] محرم مينون رمزان لاونداهي
لاوندا لاوندا پيلا ڳيت اناالحق ڳاونداهي

١. مئن ماهيدي ماهي ميڏا اورنهين كا جدائي
حاضر[2] ناظر ماهي وسندا مينون نيڻين[3] سدائي
سو عاشق اکڻ سهاوُنداهي[4].

٢. تخت هزارون[5] رانجهن آيا ماهي ميڏي سانگي
نال نماڻي نينهڙا لاتس آکي پنهل وانگي
سو بيشک مينون پاوُنداهي[6].

٣. ايس بين رانجهن دي آهي ترکيندي گمراهي
بيخود بين وڄيندا ماهي خيال کر کي شاهي
سو ڦوکون ڦوک سناونداهي.

٤. ڏوهين جهان کون چوڙ ڏتر هک ماهي مينون پاٽا[7]
هادي مهدي مولئ مکمل انهنکون کرکي چاٽا
سو عاشق عرشئون آونداهي.

٥. نال محبت مرلي چاتس ويکو پرت پيارا
شاه شهنشاه آها اکبر صاحب تخت هزارا
سو بره دي بين بجاونداهي

٦. مئن نماڻي مُلهه[8] وکاڻي ماهي ميڏا سائين
عشق ماهيدا من وچ ميڏي ٻلنديان بره ديان باهين
سو جوشئون جوش جلاوُنداهي

---

١. چنڊ جهڙو محبوب (مرشد). ٢. موجود ڏسندڙ. ٣. ويجهو. ۴. سونهين.
٥. رانجهن تخت هزارو ڇڏي جوڳي ٿيو. ٦. پيار ٿو ڪري. ٧. وٺي ٿو. ٨. زرخريد ٿيل

٧. بيشڪ تخت هزارا آها امندا ماڳ مدامي
عشقئون آپني آپي دلبر آپ ڪريندا امامي
سو پرير جام پلاوندامي.

٨. انور منور مطهر ماهي مستو مست خيالي
ذات مقدس لمْ[1] يزلي قائم قرب ڪمالي
سو اپنا شان وڏاوندامي

٩. ميرل امو ماهي مؤلي رهبر آمي جائي،
ترڪ سيّال[2] تي، ڪر طالب گهن تون بره بقائي
پچي عاشق اپر اڏاوندامي.

١. لازوال. ٢. رشتيدار. هير سيالڻ (سيال ذات) هئي.

Gul Hayat Institute

كافيون روپ بروو

آهيان مون تہ حيات[1]، بحر بقا آهي ماڳ منهنجو

١. قادر قديم تہ قائم آهيان، ناهيان مون تہ ممات[2]

سنج صفائي آهي سهاڳ[3] منهنجو

٢. اناالحق جو تو ماريان نعرو، لاجو هت تہ ڪات

لاحد آهي[4] لاڳ منهنجو

٣. خضري[5] آهي خيال منهنجو عشق عجب اوقات[6]

ثابوتي[7] آهي سياڳ منهنجو

۴. ميرل مولي آهيان مسلم[8]، ميخانہ مطمئنات[9]

بيخودي آهي ياڳ منهنجو

Gul Hayat Institute

١. زنده. ٢. مثل. ٣. سينگار. ۴. محصول. ۵. حضرت خضر عليه سلام وارو زنده خيال. ٦. وقت جو جمع. ٧. ثابت رهڻ. ٨. سلامت. ٩. اطمنان- تسلي.

ڪافي روپ بروو

قلندري[1] تہ خطاب[2]، منصوري آهي راه منهنجو

١. عشق عبيد الله وارو، شمسي[3] شوق شتاب
قمر باذني[4] آه ساه منهنجو

٢. حسيني آه حال منهنجو، جنيدي[5] تہ جواب
با يزيدي[6] آه بقاء منهنجو

٣. ادهمي[7] آهي عشق منهنجو، بلا شاهي باب
اجميري[8] آه ارواح منهنجو

٤. ملڪ غوثي[9] آهي ميرل منهنجو، فريدي[10] شاه فيضاب
شاه لطيفي آه لقاءُ منهنجو

ڪافي روپ بروو

ڪر ڪايا[11] ڪون جدا جٹري جيءُ، نڪري ديهي ڪان ٻاهر تيءُ

١. سچي گروءَ جو سبد[12] ماني، ماڻ بقا وارو اڻ[13] پي ويءُ
٢. دسوين[14] دئاري ۾ تاڙي لاتون، اتي پند پرير جو هيءُ
٣. پاڻ پڇاڻج پانهنجو ميان، آديسي آنهہ وليءُ
٤. نرپوءُ[15] پڳتي ڪر تون ميرل، ڇڏي ڏي ڪام[16] ڪروڌ جو رولو[17] ريءُ

---

١. فقيري. ٢. وعظ. ٣. شاهہ شمس تبريز ٤. اُت منهنجي حڪم سان (تبريز جو نعرو) ٥. حضرت جنيد بغدادي جو جواب ليسڪ ولا. ٦. با يزيد بسطامي. ٧. ابو بن ادهم جنهن بادشاهي ڇڏي فقيري ورتي. ٨. سيّد علي رضا شاه - بلا شاه جنهن چيو مني هون- حضرت معين الدين چشتي رحہ وارو روح. ٩. غوث بهاول حق. ١٠. شاه فريد الدين گنج شڪر- پٽائيءَ وارو نظارو. ١١. انساني جسم. ١٢. مرشد جو ذڪر. ١٣. خلاصو علائقو. ١٤. نوَ دروازا انساني جسم وارا ڏهون دوار آهي تارون- جوڳي، پنهنجي روح کي نون دروازن مان ڪڍي ڏهين دروازي تي پهچائيندا آهن. ١٥. بنا ويڇ جي عبادت ڪرڻ. ١٦. نفسياتي خواهشون ۽ ڪاوڙ. ١٧. جهيڙو جهنجهٽ.

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ بروو

اتي تہ لڙڪيل ٿيءُ، پاڻ پنهنجو سڄو سارو

۱. بيرنگ بحر عميق ولايت ۾، اتي تہ اٽڪيل ٿيءُ

هن وجود جو ڪري ڏي وسارو

۲. لوح[1] قلبہ ڪون اڪتي، اتي تہ ملڀيل ٿيءُ

انا الحق جو ماري نعرو

۳. حق حقيقي توهين تون آنءِ، اتي تہ بيٺل ٿيءُ

صوفي آهين سدا سويارو

۴. بيخودي جي باب ۾ خود، اتي تہ پهتل ٿيءُ

هتڙن تري وڃ تون اويارو

۵. عرش وڃي تي آشياني، اتي تہ اڏيل ٿيءُ

لامڪان[2] تي وڃهہ نئين اوتارو

۶. ميرل محويت[3] جي ماڳ[4] سان، سدائي رليل ٿيءُ

موتوا[5] قبلل سمجهي اشارو

Gul Hayat Institute

۱. لکڻ واري پٽي ۽ قلم جنهن تي هر شئي لکيل آهي. ۲. ڪوبہ مڪان نہ هجي.
۳. پاڻ کي الله ۾ گم ڪرڻ. ۴. جاءِ. ۵. مرڻ کان اڳ مرڻ.

ڪافي روپ بروو

ڪ آءٌ قاصد ڏي خبر ڪري، آيا ڪين ايندا اڄڻ ۾ آهن[1]

١. جلدي پڄاءِ پانڌي پيغام پرين کي، وڃ تون اوڏهن وري
هليا ڪين هلندا هلڻ ۾ آهن

٢. دير نہ ڪري هڪ دم جي، نت ويندس آءٌ مري
چڙهيا ڪين چڙهندا چڙهڻ ۾ آهن.

٣. سڏ درد منهنجي جي توکي، ڏس ڏي دل جي ڪولي دري
مليا ڪين ملندا ملڻ آهن

٤. ميرل هن مسڪين کي، ڏئي ويا سڪ جي سري
وريا ڪين ورندا ورڻ ۾ آهن

ڪافي روپ بروو

دل درد ڪئي ديواني، حق جاني مون ٿيس مستاني

١. ويس ورڻ[2] ڪون ناهيان ورڻ جي، بره[3] آئي باراني

٢. ڳجهي رمز ڳجهي ڳجهہ واري، پرين لايو پريشاني

٣. تجلو تاب چٽو ٿيو ظاهر، نہ[4] منجهون نوراني

٤. جبو پهري جانب آيو، الله نانءُ انساني

٥. ميرل سان پرين ڪر ڪا ملڻ جي، تنهنجي لنوڻ[5] ڪيو لاثاني

---

١. پيغام پهچائڻ وارو. ٢. موٽڻ. ٣. برسات. ۴. نفي. ۵. بينظير.

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ بروو

شل غيب[1] ۾ هوندين غار، دل دعا ڪري ٿي سڄڻ وري توڪي

١. ورنديـن ڪين وجود مـن ڏي، عاشق هونديـن اظـهار[2]

٢. رهنديـن يگانو ديس پنهنجي تي، وٽ نـہ هونـدءِ وار

٣. قـم باذنيءِ جي امر[3] سان، طالب هونديـن تـڪرار

٤. هـولـون[4] ڪـمـا هـو فـي الازل، الـسـتـي اسـرار.

٥. ماڳ ميخانـہ جي **ميرل** سائين، نـسـنگ[5] هونديـن نـروار

ڪافي روپ بروو

تون تـہ آهين مرغ[6] هوائي، هٽ ڪر پنهنجي بادشاهي

١. تـون تـہ اُڏري ڪـر اشيـانـو، وٽ لاحد لامـڪـانـو
پنهنجو غيب ۾ ڪر گذرانو، اها رهت پنهنجي ڪر جائي

٢. تون تـہ پنج قفس[7] واري دام ڪي، وٽ موتو واريءَ مام ڪي
تون تـہ ڇڏ صبح وري شام ڪي، پس يڪي نور صفائي

٣. تون تـہ خيال ڏي پنهنجو سارو، تون ڪر وجود وسارو
پنهنجو اتي تـہ اڏنيئي اُوتارو، اهو بره اتي تـہ بقائي

٤. **ميرل** تـي لاثـانـي سـاڳـو سـر آهـين سـبـحـانـي
حق انـور نـور نـورانـي، تـو ۾ خيال آيو تـہ خدائـي

١. جنهن کي ظاهري اک نہ ڏسي سگهي. ٢. ظاهر- چٽو. ٣. حڪم.
٤. اهو پهرين آهي جهڙي طرح ازلي ابتدا ۾ هو. ٥. اڪيلو. ٦. هوا ۾ اڏندڙ پکي.
٧. انساني پڃرو.

Gul Hayat Institute

ڪافيون روپ جهنگلو

ڪڏهن جوڳي ايندا منهنجي جوءِ[1] ۾، رهبر ٿيندا اچي روءِ[2] ۾

١. مرليءَ سان من منائي ويا منهنجو خيال سارو ٿي آهي تن جو
سالم ٿيندا چي سوءِ[3] ۾

٢. روز شب ويٺي ڪريان پڪارون، آديسن جا راه نهاريون
ڪامل ٿيندا اچي ڪوءِ[4] ۾

٣. رند بهادر باڪا آهن، ڪيت انا الحق حق تا ڳائن
همت ڏيندا چي هوءِ[5] ۾

٤. ميرل سان اچي نڻگ نباهيندا، پلا پنهنجا پال پلائيندا
بيخود ڪندا اچي بوءِ[6] ۾

Gul Hayat Institute

١. تڙ. ٢. آمهون سامهون. ٣. ان طرف ۾. ٤. گهٽي ۾. ٥. هاڪ. ٦. خوشبوءِ.

ڪافي روپ جهنگلو

ويو آه جوش جگر کي، ڪائي، ٻارش[1] ٻره جي آئي

١. اندر منهنجو اڄ ٽيو آهي، ڀي ٻات ناهي ڪائي
انهيءَ سوز[2] گداز ۾، سر ڏئي ڪيان ٿو ادائي

٢. ٻنا ديس وطن پنهنجي جي، هتڙي رهڻ آهي تہ ڪچائي
وساري تہ وجود من کي، ثابت ڪيان ٿو سچائي

٣. ڏکن مونکي هي ڏيہ ڏيکاريو، هاديءَ رهبر رمز رلائي
متي عرش عظيم کون ميان، رمين ٿيان ٿو راهي

٤. آتش عشق جي وئي آه وکوڙي، جو مون سان ڪئي آه يار يلائي
متي معراج ميخانہ جي، ٿيان ٿو مرغ هوائي

٥. ميرل موتوا ماتر مون تي، آيو سارو سر خدائي
اناالحق جو ماري نعرو، ڏيان ٿو عشق اوگاهي[3].

Gul Hayat Institute

١. وزن. ٢. ٻرڻ- سڙڻ. ٣. گواهي کي عام ماڻهو اوگاهي چوند آهن تجاهل العارف آهي

ڪافي روپ جهنگلو

ڏاڍي بات بره جي باري، چند، چان سڙي وئي آه ساري[1]

١. اناالحق جي چوڻ جي، ڏاڍي آهي دل کي بهاري

٢. لا تقنطوا من رحمة الله، ٽڪا[1] آه تنهنجي تاري[2]

٣. سر ڏيڻ جي يار ساقيءَ کي، آهي اسانجي انتظاري

٤. ارنيءَ واري اولاس[3] آهي، آهي دم دم درد پڪاري

٥. انهيءَ دوستي واري دام ۾، ڦاٿي آه دلڙي ويچاري

٦. اها آيت عشق جي، مونکي حضرت شاهه هاڪاري

٧. متي عرش وچڻ جو، مونکي جذبو آهه جباري

٨. العشق[6] نار يحرق ماسوي الله، اها آيت آهي اظهاري

٩. ميرل هن مسڪين کي، تنهنجي درسن جي درڪاري[7]

---

١. الله تعاليٰ جي رحمت مان نا اميد نه ٿيو. ٢. جيابو. ٣. منهنجا رب مونکي ديدار ڪراءِ. ۴. سڪ - پياس. ۵. پڙهاني. ٦. عشق جي باهه الله کانسواءِ هر شئي کي ساڙي ڇڏي ٿي. ٧. ضرورت.

ڪافي روپ جهنگلو

ڏاڍي بحر فراق ۾ پياسي، ڪامي وس ڪان بيوس ٿياسي

١. ٻڏي شملو شوق جو، هتؤن همت ڪري ته هلياسي
٢. اندر ٻاهر بحريڪو ٿيو، اسان آڏري عرشين وياسي
٣. آيون ويريون وحدانيت جون، اسان جوش منجهه جلياسي
٤. بيرنگ بحر عميق سان، اسان رهبر ٿي ته رلياسي
٥. قرب سيجائي قلزم جو، تهن ۾ طالب ٿي ته ترياسي
٦. سبحاني ما اعظم شاني، اسان اهڙا قول ڪياسي
٧. ماڳ ميخاني جي ميرل سائين، اسان ڪاهون ڪاه وياسي

ڪافي روپ جهنگلو

ڪنهن ڇوهيءَ ڇوليءَ نياسين، ڪنهن تڪڙي واءُ وياسين
ڪامي پورب منجهه پياسين

١. مهند اسانجي مرسل ٿيڙو، اسان لانگها سڀ ته لنگهياسين
٢. آيو اوٿر اصل پيدا ٿيو، اسان مرڻ ڪان ته ڇٽاسين
٣. موج اسانکي بيخود ڪيڙو، اسان موتوا مري ته جياسين
٤. ڪٽي ڪوهو خيال جو ميان، اسان هتڙون پڪه پٽياسين
٥. ڏٺي ساندارو سڪ جو، اسان تختا ٿهبارون ڪياسين
٦. بحراعظم آه ٻي بات ڪانهي، تهن ۾ ميرل نئين ته ملياسين

Gul Hayat Institute

---

١. جدائي وارو سمنڊ. ٢. ٻڪ. ٣. موجون ڇوليون. ٤. سمنڊ جو نالو. ٥. اڳيان. ٦. گرم عشق جي هوا- تير طوفان. ٧. اها نوڙي جنهن سان ٻيڙي کي لنگر سان ٻڌ آهي. ٨. ڏکو ڏيڻ. ٩. تختا ويڙهياسي. ١٠. وڏي ڪان وڏو سمنڊ.

ڪافي روپ جهنگلو

آهيون رند رهبر غازي، ڪيڏون بيشڪ برہ جي بازي

١. بيرنگ بحر عميق ۾ ميان، اسان آهيون درس درازي
٢. هاج هجڻ جي ناهي ڪائي، قبل نڪو آهه ماضي
٣. منصوري آهي باب اسان جو، آهيون انا الحق آوازي
٤. بيخودي آهي باب اسانجو، وحدت جا آهيون واعظي
٥. سنجَ صفائي آهي سالڪ اسانجي، ساري سا سرفرازي
٦. مٿي عرش عظيم ڪون ميان، سڪ جي ڪريون ٿا شهبازي
٧. ميرل ميخاني ماڳ سان، پنهنجي دل ڪريون ٿا تازي

ڪافي روپ جهنگلو

هت ڪونهي اوڏهن هلبو، ٻي ناهي ٻولي اندر ۾

١. پينر هن پنيور ڪون، پاڻ پنهنجو ڪٿي پلبو
٢. اڳي ڪنُ فيڪون ڪون، روح پنهنجو ڪٿي رلبو
٣. ٻاري ٻارڻ عشق جو، جوشن ۾ جلبو
٤. ترڪي لوح قلم ڪي، چال انهيءَ ڪٿي چلبو
٥. محو ٿي تون ميرل سائين، ميخاني ۾ ملبو

---

١. ڪفر سان جنگ ڪرڻ وارو فوجي. ٢. طاقتور. ٣. اڏامر.
٤. الله جو امر(ٿي ۽ ٿي پئي).

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جهنگلو

متي تہ اڏاڻو باز، ڪپي تہ مراڏان[1] ڪليءَ

١. بيخوديءَ جي بحر ۾، شوق ٿيو شهباز
٢. اچي پيدا اندرون ٿيو، انا الحق جو آواز
٣. ثابت نيهن نفي ڪيو، ويو تہ هجڻ جو ساز
٤. ميرل هن مسڪين تي، ٿيو تہ الاهي راز

ڪافي روپ جهنگلو

هن تہ پڪيءَ جو واهيرو[2]، متي آهي عرش عظيم ڪوڻ

١. اڪي ڪن نيڪون ڪان، سندس آهي آڪيرو
٢. لا مڪان ڪان نازل ٿي ڪري، دلير ڪيو آهہ ديرو
٣. بيشڪ بحر بقاءِ ۾، ماڳ سندس آهي ويرو
٤. ميرل ميخاني جو، اهو تہ اٿي پيرو[3]

١. مقصد. ٢. آڪيرو. ٣. رستو.

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جھنگلو

هلو تہ هلون پنھنجي ڪيچ تي ڪاهي، وو هن تہ پنيور ۾ اسانجو ڇاهي

١. جاڏهون آيا آهيون ويٺون اوڏاهين، سچي ستگر[1] ائين ڇيوآهي

٢. ڀول[2] ڀرم کي ساڙي ٻاري، لاٿاني ٿيون لاڳاپا لاهي

٣. دز ڪري ڏيهيءَ کي عرش اڏامون، اصل اسانجو اهو ائين آهي

٤. سج نڪري آهي وستي[3] اسانجي، عرش نکو اڀ[4] ذرو زمين ناهي

٥. ميرل سائين مام اها تي، طالب الله جو ڪو ڪو آهي.

ڪافي روپ جھنگلو

اڄ تہ سجاڻ سرڪي، ڪونهي ڪو تہ صباح يار

١. سوا تنهنجي ٻيو ناه ڪو، ڪاتي تي ٻيو الله يار

٢. عرش اوڏام تون عشق سان، لا ڪري لا الٰہ يار

٣. بيخوديءَ جي بحر ۾، ڪونهي ڪو تہ اماءُ يار

٤. ميرل انهيءَ موج ۾ ڪونهي ارض و[6] سماءُ يار.

ڪافي روپ جھنگلو

هادي مورا لعل وي، الا هڻ ڪيوين ڪرون

١. آگيا بار بره دا باري، انهندي سک سرون

٢. اصل سجاڻي اپنا آپي، اوپر عرش ترؤن

٣. انا الحق دا مارڪي نعرا، ڪاهي سوريءَ جي سر چڙهؤن

٤. وچ ميخانہ جي ميرل سائين، قائم قدم ڏرون

---

١. سچي مرشد. ٢. وهم وسوسا. ٣. رهائش. ۴. آسمان. ٥. پاڻي.
٦. زمين آسمان.

ڪافيون روپ جوڳ

عشق شوق شهادت، اهو احوال[1] مون تي آيو

۱. اقتلوا في[2] حب ذات الله، قديمي ڪلامت
واحد وصال[3] مون تي آيو.

۲. سر ڏيڻ جي يار سڄڻ ڪي، سا تي منهنجي سخاوت
جو جذبو[4] جلال مون تي آيو.

۳. موتوا قبل لان[5] تمو توا، ساري روشن[6] ولايت
جو نور جمال[7] مون تي آيو

۴. اڳي ڪن[8] فيڪون ڪون، منهنجي تي آه امامت
قرب[9] ڪمال مون تي آيو

۵. سبحاني[10] ما اعظم شاني، بره بقاء[11] مدامت
خاص[12] خيال مون تي آيو

۶. ماڳ ميخانه جي، ميرل سائين، صوفي صحيح سلامت
ڪيف[13] ڪلال[14] مون تي آيو

Gul Hayat Institute

۱. ذاتي احوال نبي ڪانسواءِ سڀ تي حاوي هوندا آهن. ۲. الله جي محبت ۾ پاڻ کي قتل ڪرڻ. ۳. الله جو ميلاپ. ۴. صوفيءَ جو مرتبو. ۵. مرڻ کان اڳ مرڻ. ٦. بادشاهي ملڪ. ۷. حسن. ۸. الله تعاليٰ جڏهن حڪم ڇياتيءَ تي پنڌ ته ٿي پيو. ۹. بيحد محبت. ۱۰. مان پاڪ آهيان منهنجو ڪيڏو شان آهي. ۱۱. هميشگي. ۱۲. اصلي خيال. ۱۳. نشو، خمار. ۱۴. پراڻو شراب پيارينڌڙ.

ڪافيون روپ مانجهه جوڳ

ڪامل ڪاڻ الله، روز۲ شب جلندا ويا

رمز الهيءَ رلندا ويا

۱. جوڳين پنهنجي جوءِ۳ سجاتي، جوشئون پاتي ڏنڙون جهاتي

تيڙا ڪامل ڪيائون ڪاهه، سچ صفائي سلندا ويا

۲. اناالحق جا ماري نعرا، التا ويڙا عرش۴ اويارا

لا ڪري لا الله، همت سان هلندا ويا

۳. ترڪ ڪيائون هيءَ جسماتي، ذات ڏٺيا وچي عين ذاتي۵

اصل چئي الا الله، پرت الهيءَ پلندا ويا

۴. قتل۶ سندي ڪار ڪيائون، سوريءَ تي وڃي سر ڏنائون

ڪري صدقو ساهه پساهه، خوشيءَ مون ڪلندا ويا

۵. توڪل۷ جي ترهي تي چڙهيا، ثابوتيءَ۸ جا سبق پڙهيا

اهڙا سندن ويساهه۹، جو ميڙ۱۰ سان ملندا ويا

۱. پهتل، پورو ۲. ڏينهن رات. ۳. اصل ملڪ. ۴. جاڳهون آيا اوڏانهن ويا. ۵. خود حقيقت ۶. پاڻ پنهنجي نفس کي ماريائون. ۷. الله جو آسرو. ۸. ثابت رهڻ. ۹. عقيدا. ۱۰. الله سان.

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ جوڳ

م اسين آهيون لامڪاني[1]، ماڳ[2] اسان جو آهي ميخانو[3]

١. پاڻ سڃاڻون ٿا پاڪي، سر آهيون سبحاني[4]

٢. سر الاهي آهيون ذاتي[5]، ناهيون خلق[6] جهاني

٣. عشق انا الحق[7] ڳيت ٿا ڳايون، آدم ناهيون انساني

۴. رمز رنديءَ[8] سان آهي ريجھ[9] اسانجي، رهبر آهيون رازداني[10]

۵. فيض اسان جو آهي اظهر[11]، اسين آهيون نور نوراني

٦. بيخودي آهي باب[12] اسان جو، جو ترڪ آهيون جسماني

٧. اصل الست[13] ازل آهيون، ناهيون زمين آسماني

٨. ماڳ ميخانہ جي ميرل سائين، جام پيون جاوداني[14]

ڪافي روپ جوڳ

انا الحق جو نعرو، عاشق هڻ همت سان

١. موتوا قبل لان تموتوا، متي تري اوپارو

٢. لا الله الا[15] الله ڪري، وجوداً ويسارو

٣. من خدايم من خدايم، عاشق ڪري اشارو

۴. سبحاني ما اعظم شاني، بحر وٺي بقا وارو

۵. ماڳ ميخانہ جي ميرل سائين، اڏي ويہ نئين اوتارو

١. جتي ڪابہ رهائش نہ هجي. ٢. دنيا مانجهادي جو ماڳ آهي. ٣. الاهي محبت وارو شراب خانو. ۴. پاڪ الله ۵. حقيقي. ٦. هي دنيا ۽ ان ۾ رهندڙ مخلوق. ٧. مان حق آهيان. ٨. فقيري رنگ. ٩. محبت. ١٠. ڳجهہ کي ڄاڻندڙ. ١١. چٽو. ١٢. سبق. ١٣. ڪائنات جڙڻ کان اڳ وارو وعدو. ١۴. هميشہ زندہ رهڻ. ١۵. ناهي ڪوبہ الله سواءِ هڪ الله جي (قرآن).

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ مانجھ جوڳ

ڏٺي ڀنڀور ڪي ڀاهه، راتيون ڏينهان ڪاهه

۱. ٻنان جوش[1] جولان جي، ٿاهه نه ٻيو ڪو ٿاهه

۲. حب[2] الوطن من الايمان، سڪ سڳو متي ساهه

۳. لاڳاپا[3] هن لوڪ[4] جا، لا[5] ڪري سڀ لاهه

۴. موٽي وڃ تون ميرل ميخاني، رمز روحي[6] دل راهه

ڪافي روپ مانجھ جوڳ

اوڏهن هلڻا چلڻا ٿيا، هتون ته لڏڻا چڏڻا ٿيا

هڪدم رهڻا هت ديس پرايا، هڪدم رهڻا هت جيڻ اجايا

۱. فاذڪروني[7] اذڪرڪم، ڳاهه اهين وڃ ڳلڻا ٿيا

سر ڏي پڇي آ رهڻ سجايا

۲. العشق[8] ناراً يحرق ماسوي الله، جوش اهين وچ جلڻا ٿيا

بار بره دا برسر آيا

۳. موتوا قبلل انت موتوا، پرت اهين وچ روح پلڻا ٿيا

ترڪ ڪرڻ آهن ڀيا سڀ رايا

۴. ماڳ ميخانه جي ميرل سائين، واڳان ورائي هڻ ولڻا ٿيا.

هادي[9] حق حق ايوين فرمايا

**

Gul Hayat Institute

---

۱. اُبرڻ، گهوڙي وانگر ڊوڙڻ ڦرڻ. ۲. وطن جي سڪ ايمان آهي. ۳. رشتا. ۴. هي دنيا. ۵. ناهه ۶. دل کي روحانيت جي راهه وٺاءِ. ۷. توهان مونکي ياد ڪيو ته مان توهان کي ياد ڪريان. ۸. عشق جي باهه سواءِ الله جي سڀ کي ساڙي ٿي. ۹. هدايت ڪرڻ وارو.

ڪافي روپ مانجهہ جوڳ

مرشد مام[1] ڏني ڳيت انا الحق تا ڳايون،
ڳيت انا الحق تا ڪايون يال[2] پلي جا پايون

١. داخل سچ جي ٿياهيون، حد ڪان لاحد وياهيون
پڪي[3] وچي پرت جي پيا هيون، ڳالهہ ڪهڙي ٻي ٻڌايون

٢. الائي ڪٿي وڃي اڙيا آهيون، ٻنهي ڏيهن ڪون ٽڙيا آهيون
پنا پرت جا پڙهيا آهيون، ورق ڪهڙا ٻيا ورايون

٣. راتيون ڏينهان تا رڙئون، سوزگداز ۾ تا سڙئون
انا هو[4] جو تا سبق پڙهون، پورن ۾ وڃي پيا آهيون

۴. ڦٽيا فراقن آهيون، قاهي فيض جي پيا آهيون
ميرل مست ٿيا ميون، غيب ۾ تا گهاريون

ڪافي روپ مانجهہ جوڳ

لٽي آهيان جوڳي ويا جا دولائي، مان سان ويا مام ملائي
رليءَ سان ويا رمز رلائي، لائي ويا گهائي ويا

١. پاڻ پينهي ويا پورب ۾، وو سر وينا سمجهائي

٢. آءٌ نہ جيندس اُن ريءَ، وو مان سان ويا منڊ[6] چلائي

٣. مرليون سرليون ناد نفيلان[7]، وو ويراڳي[8] ويا وڃائي

۴. ڇڏي مڙهيون[9] اڄ تون اوڏانهن، ائين ويا فرمائي

۵. موٽي وڃ تون ماڳ تي ميرل، تن جو ڪو يال[10] پلائي

---

١. اشارو. ٢. ٽورا. ٣. ڪُٺي. ۴. مان اهو آهيان. ۵. ڪِهري. ٦. جادو. ٧. سَرهي جانور جا سنگ جيڪي فقير وڄائيندا آهن. ٨. الله وارا. ٩. جهوپڙيون. ١٠. ٽورا مِڇي.

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ مانجهہ جوڳ

ڏيئي پنيور کي باهيون، ڪامل ٿي ڪيچ ڪاهيون

۱. حب الوطن[1] من الايمان، سڪ سڳو مٿي ساهيون
۲. موتوا قبل لان تموتوا، رمز اها دل راهيون
۳. انا الحق جو ماري نعرو، سوري سر سلهايون
۴. مام پروڙي ميرل سائين، لاڳاپا سڀ لاهيون

ڪافي

ويل اها ٿي واهہ واهہ، نعرو ماريو نينهن جو.

۱. پنهنجي ديس بقاو تي، ڪامل ڪيو اوهان ڪاهہ[2] ڪاهہ
۲. ڪونہ رهندو ڪو اتي، اوهين سڪ جي ڪيو ساهہ ساهہ
۳. وجو اڏامي عرش تي، چڙهيو هت هنجڻ[3] جا ناهہ ناهہ
۴. بنا احد الله جي، بي ڪانہ اتو ڪا راهہ راهہ
۵. ترڪ وجود ولايت واصل، اها ائين اتو آڳاهہ[4] آڳاهہ
۶. سر ڏئي ٿيو اوهان سرما، ميرل ميخانہ جي شاهہ شاهہ

---

۱. وطن جي حب ايمان آهي. ۲. وقت، گهڙي. ۳. عشق جو. ۴. هميشہ وارو ملڪ.
۵. هلڻ. ٦. خودي، وڏائي. ۷. سواءِ هڪ الله. ۸. فقيري درجو حاصل ڪرڻ.
۹. ڏس. ۱۰. خوش.

Gul Hayat Institute

ڪافيون روپ پيلو

وڃ پڪي وري واهيري[1] تي، متي عرش آڏام
پاڻ ڪري قتلعام

١. ترڪ وجود ڪي وو ماهي محرم وي ميان، آهين تون تہ امام
٢. ڪن[2] فيڪون ڪون وو ڪڻ تون منزل ڪي وو، تنهنجو آهي عشق[3] علام
٣. بحر بقا آهي وو تنهنجو لم[4] يزلي وو، قديمي تہ مقام
٤. وحده واحد[6] وو لاشريڪ لہ وو، اهو ولڄ اسلام
٥. لوح قلم ڪي وو طئي[7] ڪر طالب وو اهو اٿي تہ انجام[8]
٦. محويت جو وو ميرل سائين وو، بيخود ٿي پيءُ جام

ڪافي روپ پيلو

ڪوئي ڪون رهيو، پرو تڏهن پرينءُ جو پيو

١. برخيز از[1] ميانون، متي خيال ويو
٢. انا الحق جو وو مار تون نعرو، ائين يار چيو
٣. بيرنگ بحر وو عميق سان، رهبر روح ٿيو
٤. وڃ ميخاني ميرل سائين، دائم خيال جيو

**

---

١. اڪبرو. ٢. ٿيءُ ته ٿي پئي. ٣. وڏو چتو. ٤. لازوال. ٥. جاه. ٦. الله هڪ آهي جنهن جو ڪوبہ شريڪ ناهي. ٧. حاصل. ٨. مقصد. ٩. پار پئو.
١٠. جسم مان نڪري وڃ.

ڪافيون روپ ڪسوري

عشق اسانون چا[1] بيسر ڪيتا، خوف رجا[2] جا سيو نيهن[3] نيا

١. نيهن اسانجي ماريو نعرو، اذلي[4] اذلي ڪري اشارو
متي هليو آهي عرش اوپارو، ڳالهه ڳولي سي ڳجهه جي اهيا

٢. مرغ[5] آهيون لامڪاني، عرش ڪون متي تا رهون آشياني
سير اسانجو آهي سبحاني[6]، لاحد ۾ تا پايون ليا

٣. غرض[7] دل ڪي ناهي ڪائي، اصل سڃائي پنهنجو ڪريون تا ادائي[8]
بيشڪ آهيون مرغ هوائي، سدائي رهون تا خمار ۾ ڪيا

٤. ميرل جيئري مري تہ جياسي، عرش ڪون لنگهي وڃي اڳي تہ ٿياسي
ملڪ انهيءَ ڪاهي تہ پياسي، سر ساڳي آهيون ناهيون ڪي پيا

ڪافي روپ ڪسوري

١. دلبر مونکي ديد نماء[9]، هت ڪانهي رهڻ جي جاءِ
٢. آءِ ساقي[10] مونکي ڏئي پيالو، سارو سر سمجهاءِ
٣. بيرنگ بحر عميق سان، منهنجو روح رلاءِ
٤. بره بقاء مدامت ڏي، همت ساڻ هلاءِ
٥. برخيز[11] ڪن مارا زخود، مونکي ماڳ پڄاءِ
٦. سوئي مسڪين[12] بنگري، رهبر رو بڪشاءِ[13]
٧. ماڳ ميخانہ جي مولي سائين، هن ميرل ڪي تہ ملاءِ

---

١. ڪٿي بنا سر جي ڪيو. ٢. خوف ۽ اميد. ٣. ختم ڪيا. ٤. اڻ منهنجي حڪم سان شاه شمس جو نعرو. ٥. پکي. ٦. پاڪ الله وارو. ٧. چنتا- لالچ. ٨. پوراٽي.
٩. مهر نظر. ١٠. مرشد ١١. اسان کي پاڻ مان ڪڍي بيوخد ڪر. ١٢. اسان مسڪين ڏي نظر ڪريو. ١٣. منهن مبارڪ کول.

ڪافي روپ ڪسوري

لڪين لنيا تو دلبر سائين، هاڻي مونکي پيو ڳهايءِ[1]
ڪوڙين ڪنا تو ڪريم سائين

١. ڏئي سبق انا الحق جو، سوريءَ سر چاڙهايءِ
٢. اڳڻ مون مسڪين جي، پيرا اچي پايءِ[2]
٣. مڪان ڪون نازل ٿي ڪري، عشق اهو آيءِ
٤. اهو ميخانو ميرل تي نيهن سندر نايءِ[3]

ڪافي روپ ڪسوري

لڳو لا غرض[4] سان لاشڪ[5]، نمائيءَ جو وهنيل[6] ناتو[7]

١. سوين ڀڳڻ[8] اڳيون پانها، انهيءَ دستور[9] ديوانا[10]
وسائي ويا يار آستانا، لڪي جن لوڪ کان لاتو
٢. ڳوليان ڦولهيان جانب جوئي، اڳڻ آيو سڄڻ سوئي
وهان رانجهن اڳيون روئي، ڳچيءَ ڳل پاند[11] مون پاتو
٣. چوي شاهه فيض عاشق آهيون نيزي پاسي سر نوائي ڏيون
سچيءَ محبت ۾ آهيون، جڏهن سردار سڃاتو

Gul Hayat Institute

١. زخمي ڪيئي. ٢. رڪيئي. ٣. هاريئي. ۴. بي پرواهه. ۵. بيشڪ. ٦. رشتي ۾ آندل لاڳاپو. ٧. رشتو. ٨. گهڻن صفتن وارو. ٩. قانون. ١٠. پاڳل - مستانو. ١١. جهولي

ڪافيون روپ ڪونسيو

يار زورآور[1] ظلم ڪرين ٿو، هنيون ڪان[2] وجهين ٿو ڪيري وو

١. نين سڄڻ تنهنجا آهو[3] اربيلا، سي تہ ڏسين نہ فقير ڏي ڦيري وو

٢. يار چلائي وئين چوٽ جون چشمان[4]، سو تہ دلبر آءُ منهنجي ديري وو

٣. جوش جلايـــــــم جنـــــدڙي، چر چراٽي[5] چيـــري

۴. ميرل ڪي پرين مست جو ڪيڙئي، سو تہ يار سڄڻ پيءُ پيري

ڪافي روپ ڪونسيو

هاٽي هن پنيور[6] مون، منهنجو ٽيڙو هالاڻو[7]

١. پشي[8] حال نڌر[9] جو، ريءُ ريڌو راڻو

٢. ڪيچيءُ ڏنم قرب جو، اهو اوراڻو[10]

٣. اچي عشق اليل ڪيو، سوز ساماڻو[11]

۴. بيشڪ بحر بقاو تي، اٿم لاڏاڻو[12]

۵. ميرل ميخانہ پانهنجي، عاشق وڪاڻو

Gul Hayat Institute

١. طاقتور - ڏاڍو. ٢. اکيون. ٣. هرڻي جي اکين جهڙا. ۴. اکيون. ۵. تير باهہ.
٦. هي دنيا. ٧. هلڻ- وڃڻ. ٨. ڏسي - جاچي. ٩. نڌڻڪي. ١٠. لولي. ١١. پيدا ٿيو.
١٢. لڏي وڃڻ.

ڪافي ٻوپ ڪونسيو

يار ڪيچ ويو مونکي ھلڻ پيو
ھتؤن ڇڏڻ پيو ھاڙھي ھلڻ پيو

۱. ڪيچيءَ سندي قرب تي، وري ولڻ[1] پيو
۲. پير پنيءَ پنهل جي، روح رلڻ[2] پيو
۳. ٻاري[3] ٻارڻ عشق جو، جيئري جلڻ پيو
۴. مونـي ميخاني ۾، ميرل ملڻ پيو

ڪافي روپ ڪونسيو

قسم آهي الله جو آهي يڪي[4] ڪين[5]
اول آخر ڪين ظاهر باطن ڪين

۱. ڪاٿي مشرب[6] مذهب ڪنهنجا، ڪاٿي آهن دين
۲. فنا دُر[7] فاني آهي، ڪاٿي حبش چين
۳. بنا قلزم[8] ڪين جي، ٻولي ٻولج ٻِي[9] نہ
۴. ميرل ڪي هن ماڳ جي، سچي هاديءَ ڪئي تلقين[10]

۱. موڪڻ. ۲. ملاڻو. ۳. عشق جو آڙاهہ. ۴. سانده. ۵. وحدت جو اڻکٽ سمنڊ. ۶. طريقا. ۷. فاني تي فاني. ۸. وحدت جو سمنڊ. ۹. ٻي ڪا بہ نہ. ۱۰. نصيحت

ڪافيون روپ ڪوهياري

هتڙي پکيڙو[1] آهي اداسي[2]، آهي ديس انهيءَ جو واسي[3]

١. مرغ هوائي آه بيشڪ، نا داسن[4] جو داسي

٢. پکي آه جڳتُ[5] آد جو، ناهي نفسي[6] ناسي

٣. اڪنڊ[7] سندس آشيان آ، شُن[8] جو آهي سناسي[9]

۴. ميرل موالي[10] تو سندو پريم جو آهي پياسي

ڪافي روپ ڪوهياري

توريءَ ڪانهي[11] واه، رهبر هن تہ رليءَ جي

١. طالب آهيان تو سندو، محب ميٿا[12] قاءِ

٢. آجو[13] ڪر منهنجي خيال ڪي، نظر ڪر ڪا نگاه

٣. ڇڏائج منهنجي دل ڪون سرتين جي تہ صلاح

۴. ميرل هن مسڪين جي، سولي[14] ڪج تون راه

ڪافي روپ ڪوهياري

لونءَ لونءَ[15] ۾ لوري[16] لائي ويا، جانب جوت[17] جاڳائي ويا

١. ونحن اقرب[18] ويجهڙو، برهين بات بتائي ويا

٢. مرليون سرليون ناد نفيلون، ويراڳي تہ وڄائي ويا

٣. شاه فيض سائين فيض رسايو، ناچو عشق نچائي ويا

۴. پاڻ پيهي ويا پورب ۾، لاحدا[19] خيال لڌائي ويا

٥. ميرل مون مارڙيچن[20]، کهورن[21] سان دل کهائي ويا

---

١. روح. ٢. مايوس- ويڳاڻو. ٣. رهاڪو. ۴. ٻانهن جو ٻانهو. ٥. شروعات جو (اڪي فيڪون). ٦. نفس وارو فنا ڏيندڙ. ٧. اهو هنڌ جتي امن ۽ سڪون هجي. ٨. عشاقن صوفيه جي منزل جتي بلڪل خاموشي ڇانيل هجي ٿي. ٩. گرو. تارڪ فقير. ١٠. موالي جو جمع- مددگار دوست. ١١. آسرو. ١٢. اصل اقرار وارو ڏينهن. ١٣. ڇڏاه آزاد ڪر. ١۴. سڻي ٻڌائي. ١٥. وار وار ۾. ١٦. لڇ. ١٧. سوجهرو- ڏيئو ٻاري. ١٨ الله ساه جي رڳ کان ويجهو آهي. ١٩. جنهن جي ڪابہ حد نہ هجي. ظاهري معنيٰ مارواڙ جا رهاڪو. ٢١. ڏيهن- اکيون.

ڪافي روپ ڪوهياري

محب ماروئڙا ميان، ماڙ[1] ڪندا منهنجي ماڙ ڪندا، ايندم اباڻا

۱. لـڏي ويـا لاحـد ڏي، ڏاهـ[2]ـا ڏوتـيـڙا وو
وهـن يـنٽـن[3] تـي اڏي يـاڻـ[4]ـا

۲. رهـت جن جي رڄ ۾، اصـل آديـسـيـڙا وو
مستُ[5] ميثاقي اوهي وتن وڪاڻا

۳. سـدا رهـن تـا سـيج ۾، جانـب جوڳيـڙا وو
مونکي تن جا اڄي سور ساماڻا[6]

۴. واصـ[7]ـل آهـن وش[8] سـان، صـوفـي سـامـ[9]ـيـڙا وو
نـڌر ڪـي نـيـنـدا رهـبـر راڻـا

۵. داهون ڪيان تي درد مون، جوشن ڪيون آهن جاڙ[10]ان وو
حال حلاجيءَ[11] مون تيا جذب جولاڻا

۶. شـائـ[12]ـق آهن پنهنجي شوق جا، سـالـم[13] سـانـگـيـڙا[14] وو
طـالـب الله جا ساه ڪي سيـبـا[15]ـڻـا

۷. ميرل ويـا مـيـخانـ تـي، خالـص[16] ڪـتـيـڙا وو
ڪيون تہ مهاڙ[17] اوڏهن ڏيان تي اوراڻا[18]

Gul Hayat Institute

---

۱. مهر، باجهه. ۲. سماڻا، ڏتَ تي گذر ڪرڻ وارا. ۳. واري جي دڙن. ۴. پونڪا. ۵. الست ڪان مست. ٦. پيدا ٿيا. ۷. پهتل- پرتل. ۸. وسندي. ۹. صوفي فقير جيڪي ڪمزو ڪپڙا اوڍيندا آهن. ۱۰. جٿ، ظلم، ڏاڍ. ۱۱. حضرت منصور رح جي حالت وارا. ۱۲.شوق رکندڙ. ۱۳. سلامت. ۱۴. عارضي طور مال ڪاهي وَسَنوَ ڏي ويندڙ لاڏائو. ۱۵. پسند آيا. ۱٦. نج اصلي- راهڪ. ۱۷. منهَن. ۱۸. ميارون.

ڪافيون پارسي روپ بنس

منم مستم ڪه در بيخود جمال الله بودستم
مان مست آهيان جو بيخوديءَ[1] جي جهان ۾، الله جي سونهن[2] آهيان

۱. منم مرغم بحر ازلي، ڪمال الله بودستم
مان پکي آهيان هميشه واري سمنڊ جو، الله جو ڪمال آهيان

۲. منم منور انور مطهر، خيال الله بودستم
مان پاڻ روشن نور هيم، الله جو ارادو آهيان

۳. منم در وادئي ايمن، خصال الله بودستم
بي خوف واري وادي[3] ۾ آهيان، الله جا ڳڻ آهيان

۴. منم منصور نعره حق، جلال الله بودستم
مان منصور آهيان حق جو نعرو هڻندڙ، الله جي عظمت[4] آهيان

۵. منم محرم بميخانه، وصال الله بودستم
مان شراب خاني جو رازدان هيم، الله تعاليٰ سان ملندڙ آهيان

۶. منم بيرنگ بحر باقي، مثال الله بودستم
مان بي رونق سمنڊ باقي هيم، الله وانگر آهيان

۷. منم ميرل ڪه در مولي، مقال الله بودستم
مان ميرل آهيان جو سرداري[5] ۾، الله جو قول آهيان

---

۱. پاڻ نه هجڻ. ۲. حسن. ۳. خاص جاءِ. ۴. شان. ۵. اڳواڻيءَ ۾

ڪافي روپ بنس

منم شهباز[1] با شهباز پر انداز، هادي حال مي باشم ڪ يحيٰ يارمي باشم
مان شهبازن جو شهباز پريل خماريل، حال جو هادي ۽ يحيٰ جو يار آهيان

١. طريقۂ قادري هستم، صوفي اسرار مي باشم
قادري طريقو رکندڙ آهيان، صوفي[2] جا راز آهيان

٢. منم موتوا قبل گويم، ڪ هادي هشيار مي باشم
مان چيو هئم[3] مرڻ کان اڳ مرو، جو مان عقلمند رهبر آهيان

٣. مريدم من محي الدين، در ڪهسار مي باشم
مان محي الدين جو مريد آهيان، جو پٿر واري ڪوٽ ۾ محفوظ آهيان

۴. منم ميرل ب ميخان، نام نروار مي باشم
مان شراب خاني ۾ ميرل آهيان، جو ناليوارو ظاهر آهيان

ڪافي روپ بنس[4]

منم رندم ڪ راز حق، مست مدام بودستم
مان آزاد الله تعاليٰ جو راز آهيان، مان هميش مخمور رهندو آهيان

١. منم ساقي شراب عشق، ڪ جذبۂ جام بودستم
مان عشق جي شراب جو پيالو پيارينڌڙ آهيان
جو مان عشق جي پيالي کي وٺندڙ آهيان

٢. منم مهدي شدم پيدا، راهي عشق امام بودستم
مان هدايت ڪرڻ وارو ٿي پيدا ٿيو آهيان
جو مان عشق جي رستي جو اڳواڻ آهيان

٣. منم شاه فيض شاهنشاه، ميرل نام بودستم
مان شاه فيض شاهنشاه آهيان، منهنجو نالو ميرل آهي

---

١. وڏو باز. ٢. صاف – الله جا ٻُڌلاٽو. ٣. قرآن جي آيت. ۴. ڪجھ.

Gul Hayat Institute

كافي روپ بنس

منم رندم ڪہ در راهي، شاه شهنشاه بودستم
مان آزاد بي قيد حقؒ[1] جي رستي ۾، بادشاهن جو بادشاه آهيان

۱. منم دل جان دل داور، دائم درگاه بودستم
مان انصاف واري دل رکندڙ آهيان، جو هميشہ درٻار ۾ آهيان

۲. منم پريم پيمانہ، ڪہ وجہ الله بودستم
مان عشق جو پيالو آهيان، جو الله جو منهن آهيان

۳. منم هادي هدايت حق، ڪہ روشن راه بودستم
مان حق جي هدايت ڪندڙ آهيان، جو مان روشن رستو آهيان

۴. منم معشوق لم يزلي، ڪہ سر الله بودستم
مان لازوال معشوق آهيان، جو الله جو راز آهيان

۵. منم ميرل مدامي حق، ڪہ بي پرواه بودستم
مان ميرل هميشہ حق جو طالب[2]، جو آزاد خيال آهيان

* * *

١. الله سائين. ٢. طلب رکندڙ - سيڪڙو.

ڪافيون روپ ڀهاڙي

لاڳ[1] اڇي عشق لائي، ويو خطرا ڪلئي ڪائي

١. اڳ قاب قوسين[2] ڪون، چشم سڄڻ چمڪائي

٢. قل هو الله احد الله،[3] ڏنئن پنهنجي پاڻ واڌائي[4]

٣. علم[5] لدني عشق پڙهايو، تي آء سالم سڄ صفائي

٤. **ميرل** بنا مولي پاڪ جي، وسري وئي سڀ وائي

ڪافي روپ ڀهاڙي

نيهن نسياني[6] اچي پيدا ڪئي، تي آء ڪل فراموشي[7]

١. وطن واهيرو ياد هو مونکي، پرت وڃائي منهنجي پرده[8] پوشي

٢. درد ديوانو ڪيو آهي مونکي، تي آء حاصل بيهوشي[9]

٣. منطق الطير[10] گفتر،[11] شد گوش باگوشي[12]

٤. **ميرل** جي ميخاني تي، تي آء جام نوشانوشي[13]

---

١. لوري - محبت. ٢. معراج واري حالت. ٣. چئه الله هڪ آهي. ۴. خوشخبري. ٥. ا[illegible]
علم جيڪو سکڻ کانسواء ملي الله طرفان يا الهام ذريعي حاصل ٿئي. ٦. هڪ مر[illegible]
جو نالو ويسارو. ٧. ويسارو. ٨. لڪ- ڍڪ. ٩. بنا هوش حواس جي. ١٠. هڪ ڪتا[illegible]
جو نالو جيڪو مشهور صوفي شيخ عطار رح جو لکيل نصيحت ڀريو. ١١. چوان ل[illegible]
١٢. ڪن سان. ١٣. پيمان - وارو واري.

ڪافي روپ پهاڙي

ايسا[1] ڪو جوڳي[2] آيا، پورب[3] ديس والا
ويکڻ[4] سيتي مٺن حيران رهيان، جلوه عين[5] جمالا

۱. موج سيتي ماهي مرلي وڄيندا، پاڪي ڪنين ڪڙولا والا
رمتا موتيں[6] منداتا تنها، مست الهه والا

۲. رهبر مجسي رمزان لايان، ميڏا پاڳا قيد[7] ڪشالا
اڏ[8] اڏ جاتي هون مٺن اوپر[9]، مٺن هون بيخود[10] بيشڪ بالا[11]

۳. ڪيا ڪهون ري ڪيا ڪهون مٺن، جو حسن ماهي[12] دا افضل[13] عالي
تاب[14] اوسي ڪا ويکه ڪران هڻ، هويا نرگس[15] خجل[16] خجالا

۴. فيض رساني هادي ڪيتي، نه ته ميرل هويا ته آيالا[17]
همدم هادي حاضر[18] ناظر، پهون[19] هويا خوشحالا[20]

ڪافي روپ پهاڙي

ويکو برهي ڪي بانولي[21]، ڪون قتل هويا

۱. ڪسني اناالحق بلايا، ڪون اصل هويا
۲. ڪسني آپ پڇانه[22] آپي، ڪون وصل[23] هويا
۳. ڪنسي بحر[24] اواگهه پولايا، ڪون ازل[25] هويا
۴. ڪسني ميخانه بلايا[26]، ڪون ميرل هويا

---

۱. اهڙو ڪو. ۲. فقير. ۳. اوڀر وارو. ۴. ڏسڻ. ۵. حسن- سونهن. ۶. پنهنجي خيال وارو-اڪيلو. ۷. تڪليفون. ۸. اڏري اڏري. ۹. مٿي. ۱۰. مست. ۱۱. متاهون. ۱۲. چنڊ جهڙو. ۱۳. متاهون. ۱۴. حسن، روشني،تپش. ۱۵. گل جو نالو. ۱۶. شرمائي پوڻجي وڃڻ. ۱۷. مٺو - سادو. ۱۸. هجڻ وارو ڏسڻ وارو. ۱۹. تمام گهڻو. ۲۰. خوش باش. ۲۱. ترانو. ۲۲. پاڻ سڃاتو. ۲۳. ميلاپ. ۲۴. اونهو سمنڊ. ۲۵. اڳوارو. ۲۶. سڏايو

Gul Hayat Institute

ڪافي روپ پهاڙي

بار بره دا برسر[1] آيا، جوشان وچ جلينديان مٺن
١. اناالحق دا مارڪي نعرا، سوليءَ سر سلهينديان[2] مٺن
٢. بيخودي دي باب وچ، نال همت دي هلينديان مٺن
٣. وچ بحر بيرنگ والي، اپنا روح رلينديان[3] مٺن
٤. وچ ميخانه دي **ميرل** سائين، دائم مدام ملينديان مٺن

ڪافيون روپ ڪاريھر

هڻ[4] تبي آسمان ۾، تنهنجو چاهي هن جهان ۾
١. نفي[5] ناسوت ڪري وچ نڪري، ره وچي لامڪان ۾
٢. رهت پنهنجي اوڍهين، بيشڪ سچ بيابان ۾
٣. موتوا قبلل انت موتوا، قولهي[6] ڏسو فرقان ۾
٤. **ميرل** مام[7] پروڙي ساري، ڏي سجده ميخانه ۾

ڪافي روپ ڪاريھر

آهيان مان پڳوان، ڪونهي ڪو تنهن ۾ شڪ گمان
١. نانڪ مان هان ڪبير مان هان، مان ڪشن مان ڪان
٢. هري مان هان هريچند مان هان، مان گرو[8] مان گيان[9]
٣. ڪاتي يار پڙهان تو پوٿيون[10]، ڪاتي پڙهان تو قرآن
٤. مرجان[11] سوريءَ تي چاڙهن مونکي، سورو[12] آهيان سلطان
٥. سوين سوين نالا آهن منهنجا، **ميرل** سائين سبحان[13].

---

١. سرتي. ٢. قبولڻ. ٣. هميشه. ٤. هن جهان کي ڇڏ. ٥. ڳولي. ٦. قرآن شريف. ٧. اشارو سمجهي. ٨. مرشد - هادي. ٩. علم-ذڪر. ١٠. هندن جو ڪتاب. ١١. يلي جان. ١٢. دلير. ١٣. بادشاه. ١٤. پاڪ الله.

ڪافي روپ ڪاريهر

بحر[1] بقا ڏي هلي آه، دل منهنجي دوست سان رلي[2] آه

۱. طلب[3] تشنگي آهي اسانکي، اها اوسان[4] مونکي اصلي آه

۲. بنان مولي پاڪ جي، ساري پنيور ڪان پلي آه

۳. هادي هدايت حق ڪري، اها ڳالهه مونکي سلي آه

۴. **ميرل** اها مام پڙوڙي، ميخاني ۾ ملي آه

ڪافي روپ ڪاريهر

اسين آهيون شاهنشاهه[7]، ماڳ ماڻيون[8] تا ملڪ بقا جو

۱. ذات حق جي تا اصل سڃاڻون، اسين آهيون سر الله

۲. بيرنگ آهي بقاءِ اسانجو، اسين آهيون در رسول الله

۳. عرش آڏامي تا سر سڃاڻون، اسين آهيون بي پرواه

۴. نانوءِ سڏايم مهدي[9] **ميرل**، اسين آهيون خود ويساه

Gul Hayat Institute

---

۱. هميشگي واري سمنڊ ڏي. ۲. ملي آ. ۳. سڪ پياس. ۴. اُڄ. ۵. سنڪي. ۶. جاٺي
۷. بادشاهن جا بادشاهه. ۸. حاصل ڪريون ٿا. ۹. جنهن کان هدايت ملي.

ڪافي روپ ڪاريهر

پنهنجي خيال ڪرڻ[1] ڪي، متي عرش اوڏاريون اڏار

١. بنا عرش وچڻ جي، ڀي وائي سڀ واريون وار
٢. سنڀيو[2] ڪري سچ انهيءَ جو، هي تہ وجود وساريون وسار
٣. موتوا واريءَ موج ۾، طالب طلب ڪي تاريون تار
۴. ڀي خوديءَ جي بحر ۾، پاڻ اپاريون اُپار[3]
۵. بقاء ازل ڪي ميان، صوفي سنياريون سنياريون سنيار
٦. طرف ميخانہ جي ميرل سائين، نظر ڪري تہ نهاريون نهار

ڪافي روپ ڪاريهر

عاشق پنهنجي خيال ڪي، متي عرش اماٽيون اماڻ[4]
فاذڪروني اذڪرڪم[5]، روح وحدت ۾ واٽيون واڻ
موتوا واريءَ موج ۾، همت ڪر ڪا هاڻ
هوالحق[6] اناالحق چئي ڪري، رهہ اصل جي اهڃاڻ[7]
ان الله يشا[8] مرڪم، پاڻ نہ اوڏو[9] آڻ
رائت ربي بعين ربي[10]، ڪانهي توڪي ڪاڻ
اذاتم الفقر فهو الله[11]، وٺ سچ صفائيءَ جي ڪاڻ
هولون[12] ڪما هو في الازل، ريجهي ڪر تون رهاڻ
يهد الله لنوره[13] من يشاء، وڃي موج الهي ماڻ
سرسري ساڳو ٿي آن ميرل، طرف ميخانہ جي تاڻ

١. سنڌو خيال. ٢ تياري. ٣. مٽي هلاء. ۴. موڪل. ۵. مونکي ياد ڪريو تہ مان توهان کي ياد ڪريان. ٦. اهو حق مان آهيان. ٧. نشان. ٨. بيشڪ اوهانکي حڪم ڪري ٿو. ٩. سامهون ضد. ١٠. مون پنهنجي رب کي اکين سان ڏٺو. ١١. فقر سان رهڻ الله سان رهڻ آهي. ١٢. اهو ٿي آهي جيئن ابتدا ۾ هو. ١٣. الله پنهنجي نور سان جنهن کي گهري هدايت ڪري.

ڪافي روپ ڪاريھر

نا مئن هندو نا مسلمان، لوڪ[1] دا ڪيتر ڪيها نقصان

1. نا مئن بدري نا مئن بخاري، عشق اسان ڏا امام
2. نا مئن شيعا نا مئن سني، قول[2] اسان ڏا قرآن
3. نا مئن اسمي نا مئن جسمي، لا[3] اساڏا مڪان
4. **ميرل** ميران ڏي سديران[4]، آپ[5] ڪڙا انسان

ڪافيون روپ ڪليان

اصل[6] تنهنجو آه اهو اشيان[7]، جاتي زمين نڪو آسمان
لا مظهر[8] آه تنهنجي مستي، نورون نور نشان

1. اڳي تہ ڪن فيڪون ڪون هل، جو تنهنجو آءَ مڪان
جز[9] هستيءَ جي اها جاءِ آهي، لاهوت لا مڪان
2. هي وجود ڪونهي ڪو اتهين، بحر آه بي[10] ڪران
خود را شناس[11] تہ تون خود آهين، برخيز[12] از ميان
3. پنهنجو بره بقا پس لم[13] يزلي، مدامي ميخان
سر[14] انداز ڪر تنهن ۾ عاشق، پڇي ٿي پروان
4. موٽي وڃ تون ماڳ تي **ميرل**، پاڻ ڪري قربان
موتوا قبلل ان تموتوا، ڀڏي فرمودو[15] فرقان

Gul Hayat Institute

---

١. ماڻهن جو- دنيا جو. ٢. چوڻ. ٣. ناهه. ۴. هوشياري. ۵. پاڻ الله. ٦. حقيقت
٧. آستان. ٨. پيو ڪوبہ ظاهر ناهي سواءِ الله جي. ٩. هجڻ جو نشان. ١٠. اڻکٽ.
١١. پاڻ کي سڃاڻ. ١٢. جسم مان نڪر. ١٣. لازوال. ١۴. سر اڇل.
١۵. قرآن جو حڪم.

ڪافي روپ ڪلياڻ

آهي اواڳهه[1] يارو ڏهي قلزم بي ڪران
ناهي ڪنڌي ڪا بحر الهيءَ جي پهري آيو بي بيان
ناهي نهايت[2] ماڳ الهيءَ جي بحر آهه بي پاياڻ[3]

۱. ترڪ وجود ولايت واصل، نفيءَ[4] سان نسيان[5]
لا الله الا الله الاهو، سبحاني ما اعظم شان

۲. طرفة حال[6] بي حالي تجلا، نورون نور نشان
خود ڪان بيخود مالدن دائر، سر ساڳو سبحان

۳. استغراقي[7] آهه هدايت، اهو ائين احسان
بشرق تجلا روشن النور، باريدن[9] باران

۴. خرقا[10] صاف صفا ڪر وحدت، ديدن لا مڪان
بڪير نور ازلي ميرل، مدامي ميخانه

ڪافي روپ ...

ديد اها دلجي دليريءَ آهي درياه
پرين ڪنڌي ڪالڪا آهي سانده سپ درياه

۱. ميثاقي[11] منهنجو مهر آهي، لاهوتي لقاءَ[12]
۲. اڇي تو بيچون[13] مون، پرينءَ جو پرلاءُ[14]
۳. بيرنگ بحر عميق ۾، ڪونهي ڪو اماءُ[15]
۴. ميرل الهيءَ موج ۾، ڪونهي ارض سماءُ[16]

---

۱. اهو سمنڊ جنهن جو ترو نه لهي سگهجي. ۲. پڇاڙي. ۳. جنهن ڪنڌي نه هجي. ۴. ميٽائڻ
۵. وسارڻ. ۶. اک ڇنڀ ۾ حال روشن ٿيڻ. ۷. غرق ٿيڻ. ۸. روشن ڪندڙ ڪرڻ - مينهن وسائيندڙ. ۹. رحمت جو مينهن وسائڻ. ۱۰. فقيرانو لباس. ۱۱. روز ازل وارو. ۱۲. ديدار.
۱۳. اڻهوند. ۱۴. آواز. ۱۵. پاڻي. ۱۶. زمين آسمان.

Gul Hayat Institute

غزل روپ ڪليان

الامن بيخود ام خود نمي ماندم
خبردار مان بيخود آهيان، جو پاڻ ناهيان

۱. نعره نوبت عشق اناالحق مي زنم
مان الله انا الحق جي طريقي جو نعرو هڻان ٿو
شاد دل تخلص بالاي دار مي خندم
مان خوش دل آهيان، سولي تي خوش

۲. الي ربڪ ارجعي شب روز مي ربودم
مان رات ڏينهن پنهنجي رب ڏانهن هلان ٿو
هستم ذات قدسي قائم از ميان برخيز شده ام
مان هميشه پاڪ ذات آهيان وجودئون نڪرندڙ آهيان

۳. سبحاني ما اعظم شاني اين آيت رامي خوانده ام
مان پاڪ ذات آهيان منهنجو شان ڪيڏو نه آهي روز ان آيت کي پڙهان ٿو
بل لم يبقي الاالله واحد احد مدام مانده ام
هميشه الله هڪ آهي ۽ مان هميشه آهيان

۴. مست ميخانه مدام ميرل منم
هميشه واري مئخاني جو ميرل مست آهيان
هستم مرغ لامڪاني سوئي آشيان خود رسيده ام
مان بي آشياني جو پکي آهيان، پنهنجي آشياني ڏي پاڻ پهچان ٿو

Gul Hayat Institute

غزل روپ ڪليان

نہ من دور هويا نہ يارمرا دور يار مرا ماست

مان پري ناهيان، نہ منهنجو دوست پري آهي منهنجو دوست مان پاڻ آهيان

١. در درياء فراق غمزه بخورم، پيوستہ حال است من مهجور

جدائي جي درياه ۾ پيڙجان ٿو، لڳوتار منهنجو حال جدائي وارو آهي

٢. اشتياق مرا ماست

منهنجو شوق مان آهيان

٣. نعرهء نوبت عشق اناالحق زنم، آه التجا في دارالغرور

مان انا الحق جي طريقي وارو نعرو هڻان ٿو، افسوس غرور جي دنيا ۾ آهي

٤. اصل مرا ماست

منهنجو اصل مان پاڻ آهيان

٥. قالا رب ارني آه مي گويم، حڪايت است همين طور

چيائين اي رب مون کي پنهنجو ديدار ڪراءِ، اها ڳالهہ آهي ان طريقي تي

٦. سرمرا ما است

منهنجو راز مان آهيان

٧. مست ميخانہ مدام ميرل منم، عشق نؤرون اعلي نور

مان هميشہ واري مئخانہ جو **ميرل** مست آهيان، عشق نورن نور آهيان

٨. خيال مرا ماست

منهنجو خيال مان آهيان

* *

Gul Hayat Institute

بسم الله الرحمن الرحيم

فراق نامون

ننگي[1] ننگ پال پنهنجو يار دلبر. مٺا محبوب منهنجا نور انور ڪڏهن ايندين تون مون وٽ يار پيارا. سڄڻ سائين منهنجي جيءَ جا جيارا هلي آءُ تون اسان وٽ يار جاني، درشن[2] ڪارڻ آهي دلڙي ديواني دلاسو ڪو اچي ڏي يار منهنجا. بنا توريءَ آهن پساه اهنجا مونکي ماري هليو وئين دوست دلبند[3]. نهاريان روز ٿو رهبر تنهنجا رلد قصو هن درد جو ڪنهنکي ٻڌايان. جگر جيرا جوشن ۾ ٿو جلايان هئي هئي منهنجو حال هائي ٿيو آ هيڻو. ڪولي ظاهر ٻڌايان سور ڪيڙو اچين هيڪر جي مون وٽ تون يار جاني. ڪيان صدقي پنهنجو سر قرباني سوين سر ساه توتئون يار گهوريان. بنان توريءَ ڪنهين سان حال اوريان اتم مشڪل ڏاڍي تنهنجي ملڻ جي، اتم سڪ ساه ۾ جيري ملڻ جي تنهنجي سڪ ۾ ٿين پساه پورا. ٻاريا هن عشق تنهنجي يار ڪورا[4] روڻ شب روز آيو يار مونکي. ڪيڙي پرواه منهنجي آه توهانکي سوين سهٽا تنهنجا آهن سلامي، مٺ ٿا لکين هزارين تنهنجي غلامي نمائو مان هڪ نذر يار چاهيان. لکين لائق تنهنجا ٿو يار ڳايان لائق تنهنجي ناهيان نوڪر نمائو. پرين پنهنجو اوهين شل سڳ سڃاڻو اصل تنهنجي آهيان در تي وڪائو. فياضي فيض آهيان نالي نمائو ڇهنجي در جو ڪوئين تون شل شڪاري. پريان مڄرا[6] ڏيان دم دم ٻهاري مثل مجنون توکي ٿو ساه ساري، ڪيون ليلي ليلي دم دم پڪاري

١. لڄ پالينڌ. ٢. ديدار. ٣. پيارو محبوب. ۴. باه جا بنا. ٥. در جو ڪتو.
٦. جامو چير پاڻي ڏمال هڻڻ.

Gul Hayat Institute

ٿيان دلبر تنهنجي در جو مون دايو، توريءَ جيئڻ منهنجو آهي اجايو
مران شل پيش تنهنجي يار جاني، هتون تنهنجي شهادت شادماني
مرن مشتاق[1] جو قدمن تي آهي، اصلوڪان[2] ايهو چوڻ عاشقن جو آهي
جي اڳيون محبوب جي عاشق مري ٿو، سدائي بحر بقا ۾ تري ٿو
رهڻ هڪ پل جدائي ۾ آه مشڪل، وڇوڙي جو درد ڏاڍو آهي بالڪل
هتون تنهنجي جيڪر منهنجو قتل ٿئي، سدا توسان منهنجو همدم وصل ٿئي
مران ٿو هاڻي يار آءُ دلبر، سڪي ٿو ساهُ ڏيان تولاءِ سرور[3]
تو سان منهنجي ساه جو ساجن سهُو ٿيو، يقينو دل سندو منهنجو اهو ٿيو
ڇڏي ويساه ڪاڏي يار ويندس، مري آخر تنهنجي در تي مان ويندس
سڪايل ساه منهنجو آه سدائي، وٺي تي ڪانه توريءَ ۾ ڪا وائي
توکي ساريان پيو هر دم سنياريان، دما دم روز شب گوندر[5] گذاريان
آهيان سائل سهٽا تنهنجي مان در جو، آهيان دايو مان دلبر تنهنجي در جو
تون سائين منهنجو آءُ تنهنجو سپاهي، تون آهين نورسري سرالاهي
تون سائين منهنجو آءُ نوڪر نماڻو، وتان تولئه تنهنجي در تي وڪاڻو
پوندو ٻاجهه منهنجي دوست دلبر، ڪندين ڪو قرب پنهنجو مون سان رهبر
ڏيکاريندين بقا جو ماڳ مانکي، لائيندين ڪو لاحد جو لاڳ[6] مانکي
اڏاري عرش ڪون مانکي ڇڏيندين، رهبر تي راز ۾ مانکي رنگيندين
منجهيل جي ماڙ[7] ڪر تون يار منهنجا، رليل جي راه ڪر اغيار[8] منهنجا
درد جي دام ۾ ڦاسي پيو هان، بنان توريءَ يار ٿيو هان
فراقن جو قتيل کهايل آهيان، وڇوڙي جو وڍيل ماريل آهيان

---

۱. عاشق. ۲. اصل کان. ۳. اڳوان. ۴. ڳانڍاپو. ۵. ڏک غم. ٦. سڪ. ۷. واهر.
۸. غير جو جمع.

Gul Hayat Institute

اذاري هرش ڪان اڪتي ولي وڃ، پڄائي خيال عاشق جو اُتي وڃ
يلا سهڻا مون سان ڪر مهرباني، توتي آهي سدا راز رباني
يلا سهڻا مون سان ڪرڪا ستاري[1]، آهي شب روز مونکي انتظاري
ڳچيءِ ڳل پاند پايان يار ڳاري، تنهنجو درسن مونکي آهي درڪاري
تنهنجي درسن ڪيو مونکي ديوانو، تنهنجي ديدار لئه آهيان مستانو
نتي جاتم ته امڙو ڪو مڇ ٻرندو، سدائين سوز ۾ منهنجو ساهه سڙندو
نتي جاتم ته امڙو ڪو ڏکه پسندس، جدائي جي درد ۽ دک ۾ پوندس
هلي آءُ تون منهنجا دلدار سائين، ڪري ڪو رحم آءُ دلدار سائين
جمڻ رانجهن ڇڏيو تخت هزاري، پائي ڪنني[2] گداگر ٿيو ويچارو
ڇڏي ملت[3] ڪليڻي هير ساري، رانجهن رانجهن ڪندي وتي ويچاري
ننڪاوت نيهن شرم سڀ ساڙيس، رانجهن پنهنجو الستي قول پاڙيس
ستي سانڪو چڙهي ڏک عشق ماڙي، ڪپي پڄتي پڇون ڇوڙيس پڇاڙي
رانجهن سائين هلي آيا هزاروڻ، ڏس ديدار دلبر دا خماروڻ
سڄڻ سائين تنهنجي دردن ڦٽيو هان، سدائي تنهنجي سورن ۾ سٽيو هان
ڪڏهن مون وٽ سڄڻ تون يار ايندين، اچي هي حال منهنجو يار ڏسندين
هلي آءُ تون پرين مون وٽ پيارا، ڏسان تنهنجا سڄڻ نوري نظارا
ڪڏهن منهنجي اڱڻ تون نور تلنڊين[4]، اچي مون سان سڄڻ ميڪاندو ٿيندين
اچي مون سان سڄڻ هڪ ٿي ميڪاندو، بنا توريءَ آهي مشتاق ماندو
ڪڏهن ملندين مون سان[5] تون يار اغيار، منا محبوب جانب دل هئين هار
سندي ڏس الفراق[6] جو اشارو، اهو سرور سند و سخن سچارو

---

1. مهرباني. ٢. الفي گيڙو ڪپڙو. ٣. جماعت. ۴. گهمندس. ۵. گڏ. ٦. جدائي.

اشد آهي هنئين ۾ حب تنهنجي، ڏاڍي آهي اندر ۾ طلب تنهنجي وٺي ٿي ڪاڻ توريءَ يار وائي، تنهنجي آهي مونکي سڪڙي سدائي مونکي سائين وڇوڙي ۾ نه مارج، مونکي سائين جدائي ۾ نه ساڙج منهنجا سائين مونکي ڪر پرين تون پنهنجو، بنان توريءَ آهي جالڻ اهنجو اڇو تنهنجا پور مون پلپل پون ٿا، اندر اڌمان اڇو مون ڏڪ ڏين ها ڪيو ڪا فيض جي رهبر رساني، پيالو پرت پياريو جاوداني[1] هيڪر توکي ڏسان جي يار دلبر، ڪيان سر صدق تو تئون يار سرور سڄڻ توکان منگان تو نه ملڪ[2] مايا، نکي ڀيا هن دنيا جا مونکي رايا[3] نتو گهرجي جئڻ هت يار مونکي، نتو گهرجي رهڻ هت يار مونکي منگان تو يک پيالو مئي محبت، شراب شوق صافي صاف صحبت پياريو جام وحدت جو ڏيو هشياري، بقا باقي بره جي تئي بيداري ڪريو آزاد دل منهنجي سدائي، ڏيکاريو راهه رهبر مون خدائي سدائي شوق ۾ هر دم هجان مون، سدائي ذوق ۾ دائم رهان مون پنهنجو ديدار ڪر بخشيش مانکي، سدا اسرار ڪر بخشيش مانکي ڪريو ڪا راز جي رهبر هدايت، ڏيو ڪا عشق جي مونکي امانت سدائي منجهه نشي مخمور[4] تئيان، پيالو بيخوديءَ جو يار پيئان پلا ڪو بيخوديءَ جو جام پياريو، وهم ڪليءَ وجوداً پيو وساريو ڏيکاريو راهه رنديءَ جو ڪو چارو، وڃي عرشين تري عاشق اوپارو پسي پنهنجو ماڳ ٿي خوشحال سارو، اڏي پنهنجو اتي عاشق اوتارو تنهنجا لائق لکين پيو يار ڳايان، تنهنجون راهون تو رهبر نت[5] نهاريان

---

١. هميشگي وارو. ٢. حڪومت، دولت. ٣. خيال. ۴. نشي ۾ گهر. ۵. هميشه، سدائين

اوڏاهان ڪانگ توليءِ يار توليءِ، ڪهان ريهان پُڪاريان يار توليءِ
ناهي آرام ڪو منهنجي اندر ڪي، اچي ڪو ڏيو دلاسو هن نڌر ڪي
بره بيمار ڪيو آ ساه منهنجو، اداسي ٿيو آ ارواح منهنجو
مرض محبت جي مونکي آ ماريو، ڳاراڻي ڳالهه جي مونکي آ ڳاريو
محبت جو مرض بلڪل ڏاڍو ڀاري، سڪي ٿو ساه روئي دل ويچاري
وڇوڙي جو مونکي آ ڪان ڪاري[1]، جدائي جو جگر ۾ آ جوش جاري
مرض محبت جو بيحد آ مشڪل، دوا ديدار جي آهي سا[2] افضل
ڦڪي[3] نہ فرق ڪري ٿي يار توريءِ، جهوراڻي تنهنجي جهوريو آهي جهوريءِ
مرض محبت جو ڏاڍو آ اعليٰ، ڪيون دم دم بچي ٿو نيهن پالا
سڄڻ عاشق سندو هي حال آهي، جيئڻ توريءِ جانب جنجال آهي
مرض محبت جو ويڙهي دل کي ويڙو، سانول صحبت تنهنجي جو پيچ پيڙو
دوا هن درد جو ديدار دلبر، شفا هن مرض جو جنسار دلبر
طبان ڪولي سوين حڪمت هلائين، دوا دارون لکين ڪوڙين چلائن
پڇي سڀ ويڄ[4] ويا آثار ناهي، چيائون عشق جو آزار آهي
دوا دلبر بنا پيو ڪير چائي، وصل جي موج عاشق شالا مائي
دوا دلدار رِيءَ پيو ڪير چائي، وصل جي موج عاشق شال مائي
شفاخانو مريضن جو سڄڻ آ، عطا خانو غريبن جو ڊولڻ آ
نظر جنهن جي آهي ڪيميا سعادت، مهر تنهنجي آهي عين عنايت
سندس ديدار مون اڪسير[5] آهي، سنڪيو پارو سيو تاثير آهي
نظر جنهن جي ڪري ڪک پن کي چاندي، الهيءَ درسندي آهيان مون باندي

---

١. ڏکوئيندڙ. ٢. اُچي. ٣. دو دارون. ٤. طبيب. ٥. ٽامي کي سُون بنائيندڙ دوا، ڪيميا، نهايت مفيد.

Gul Hayat Institute

ڪروڙين سون جون ڪنڊيون پيدا ٿين، جڏهن نظر ڪري نرتيان نهارن نظر پرين سندي آءِ نورائي، ڪري چاندي ٿي لوهي کي عيانيءَ[1] سوين منڻ سيهي جا توڙي رُڪ جا هجن، نگهہ هڪ ساڻ سيئي ٿا سون چون توڙي قلعي توڙي هجي جست جنس، سيئي ٿين سون صفرو[2] هر جنس توڙي تامون پتل کي ڪَٽُ هجي، توڙي ان ڪان جنس کا گهڻ هجي پري جڏي جام وحدت جو پيارن، ڪري سڀ سون عرشن تي اڏارن اهڙي ڪيميا مونکي ڪاٿي نہ ملندي، ڪري سڀ سون ڪک پن کي ڇڏيندي اهڙي اوستاد کي ڪاٿي ڇڏيندس، اهڙي دلدار سان هردم مان هوندس اهڙي سرتاج کي ڪاٿي ڇڏيندس، پيالو بيخوديءَ جو پرُ پيئندس اهڙي دلدار سان مان چونہ جاليان، سدا چونہ روح پرور وٽ مان پاليان اهڙي مالڪ سان مون شل گڏ گذاريان، ويچوڙي جون ڪليءَ شال وايون واريان اهڙي رهبر سان مون شل ٿيان هيڪاندو، بنا جنهن جي آهيان مون هتڙي ماندو سڄڻ تنهنجي آهيان در تي سوالي، طهورا[3] جي پلايو ڪا پيالي ڏيو ڪو جام وحدت جو عاشق کي، ڏيو ڪو عشق عبرت جو عاشق کي کوليو ڪو راز پنهاني[4] عطا ڪيو، ڏيو ڪو شوق سبحاني عطا ڪيو وصل جو جام وارث مون پيارج، صدقو پنهنجي سر جو عاشق جيارج بنا ديدار جي آءٌ مشتاق ماندو، پچر پرين جي ڪون ناهي وار واندو سدائي ساھ صحبت ليءِ سڙي ٿو، سدائي روز شب روحا رڙي ٿو ڪٽي خنجر ڪهڻ جي ليءِ ڪناري، ٿيان قربان صدقي سئو واري اڏيءَ تي عاشقن جو سر آهي، ترسڻ تن جو ذرو هڪ ٿر ناهي

---

١. ظاهر. ٢ صاف، نج. ٣. پاڪ شراب. ۴. لڪيل راز.

ڪرڻ ايثار[1] جند آ جان ساري، تڏهن بلڪل عاشق جي آء بهاري
عاشق هردم آهي تنهنجو سوالي، موالي آه موالي، آه، موالي
سڪان ساريان ٿو توليء يار هر دم، ڪڏهن مونسان اچي ٿيندين تون همدم
ڪيون سڏڙا پوڪاريان يار تولئ هنجون[2] هاريان نهاريان يار توليء
اکن ڪئون آب ٿيو آء يار جاري، ويڇوڙي جي بلا ڏاڍي آه باري
هلي آء تون منهنجا دلدار جانان، تنهنجي محبت ڪيان آهيون ديوانا
سڄڻ قدمن تنهنجي جي مان خاڪ آهيان، حجت توسان ڪهڙي مان هلايان
جهڙو تهڙو پُڪي تنهنجي پيو هان، لنڊر ناڪس تنهنجي نالي ۾ ٿيو هان
ڪيو فائض عاشق ويچارو، پسي هردم تنهنجو نوري نظارو
بيا ساقي شراب[3] روح پرور، ڪنم خود روح درحق ذات پرور
اندر منهنجو پنهنجي سڪ سان صفا ڪيو، نباهڻ نيهن جي وه وه وفا ڪيو
کوليو ميخانو سارو سرنهاني[4]، نشو ٿيء نيهن جو غالب مداني
ڪيو اوهين پنهنجي عاشق تي عنايت، ڏيکاريو ملڪ بقا جو مدامت
رڙي روئي فڪر ۾ آ فراقي، ڪڏهن ٿيندين تنهين سان تون ملاقي
جيئن بلبل گلستان ۾ پڪاري، تئين عاشق توکي ساري سنياري
ڏسان تنهنجو حسن سهڻا هزاري، آيو آه داغ لالاڪي بهاري
بنفشه ياسمين توڙي گل هجن، سنبل نرگس سوين توڙي ڦل هجن
سڄڻ سائين مون تي هردم عطا ڪيو، درسن ديدار پنهنجي جي سخا ڪيو
سدا شل عشق سان هوندين يار قائم، سدا آباد هوندين يار دوست دائم
سدا خوشنود هوندين يار خوشتر[6]، سدا مخمور هوندين مست[7] مهتر

---

۱. قرباني. ۲. ڳوڙها ڳاڙڻ. ۳. اچ اي روح کي خوش ڪندڙ شراب پيارينڊڙ مان پنهنجو روح حق جي راه ۾ گم ڪيم. ۴. لڪل. ۵. گلَ. ۶. تمام خوش. ۷. متوالو، وڏو بزرگ، وڏو سردار.

سدا آباد هوندو خيال تنهنجو، محبت موج ۾ احوال تنهنجو
سدا آزاد هوندو ارواح تنهنجو، سدا روشن رهبر هوندو راه تنهنجو
سدا هونده عليءَ جا هٿ مٿون، ڪنده پنهنجو ڏينده شل جام دسٽون[1]
سدا آباد هوندين يار جانا، سدا وسندا تنهنجا پيا تڙ ميخانه
سدا وسندي توتي پئي يار رحمت، پسندين ڪولڪو پيو ضعف[2] زحمت
سدا آباد هوندين يار پيارا، سدا دل شاد[3] هوندين نور نيارا
سدا اقبال هونده بخت عاليٰ، سدا بيخود هوندين تون يار بالا
سدا دلبر هوندين تون دل يگانو، سدا آباد هونده يار خانو
سدا واصل هوندي توکي ولايت، پسندين ڪالڪا قبر قيامت
سدا باقي بقا ۾ يار جاني هوندين، سدا صوفي صفا صفائي ۾ يار هوندين
سدا توسان عليءَ جو راز هوندو، همت تنهنجي سدا شهباز هوندو
سدا تنهنجي مدت شه پيرپيران[4]، سدا ڏيندو تنهنجي دل کي سڌيران[5]
نظر عاشق سندي سائين رکو ڪا، نمائي نذر تنهنجي ور ڪيو ڪا
ميرل منگتو آهي تو در سوالي، ڇڏيو مسڪين کي بلڪل نه خالي
ميرل مسڪين تنهنجي در گداگر، نذر ناڪس نمائو آه احقر
پرتو آهي توکي ساجن سدائي، توريءَ ناهي ويچاري جي واه ڪائي
اچي رهجي منهنجي شل يار توسان، بره وارا سيئي هن بار توسان
ميرل جي ٻانهن پرتي يار توسان، سدا ديدار تنهنجو يار توسان
قتل جي ڪار ڪرڪا تون يار ڪائي، شهادت تو هٿون آهي پلائي
تنهنجو مشتاق تولئي هي رڙي تو، تنهنجو عاشق توليءَ سڪ ۾ سڙي تو

Gul Hayat Institute

---

١. پنهنجي هٿن سان. ٢.هيٺائي، تڪليف. ٣.خوش دل. ۴.سيد عبدالقادر جيلاني رحہ پيرانِ پير. ۵. هوشياري.

أيو شه عشق سائين منهنجي اوتاري، ڇڏيائين وهم غم ٻيا سڀ گذاري
آئي شه عشق جي سرتي سرهائي[1]، ڪاليائين دم هڪ ۾ گمراهي[2] آئي
آئي شه عشق جي تيزي ستاري، رهي دائم سدا بيخود بهاري
سدا شه عشق جو آهه خيال قائم، سدا شه عشق جو آهه ماڳ[3] دائم
سدا شه عشق جو آهه خيال سارو، سدا شه عشق جو آهه نوري نظارو
سدا شه عشق جو آهه تاج قائم، سدا شه عشق جي آهه ٻاجهه دائم
سدا شه عشق دا مسلم ستارا، سدا دائم وڄي نوبت[4] نغارا
سدا شه عشق جو آهه حال حاضر، سدا شه عشق هردم آهه ناظر
سدا شه عشق جو آهه حال باقي، سدا شه عشق هردم آهه ساقي
سدا شه عشق جو آهه خيال پاڪي، سدا شه عشق اصل آهه عشاقي
سدا شه عشق جي آهه پرت پياري، سدا شه عشق جي آهه ڳالهه ساري
سدا شه عشق جي آهه بات باري، سدا شه عشق جو آزار جاري
سدا شه عشق جي آهي هدايت، سدا شه عشق جي آهي عنايت
سدا شه عشق جي آهي عبادت، سدا شه عشق جي آهه طلب طاعت[5]
عمر ساري مون غفلت ۾ گذاري، شڪر الحمد تو منهنجي دل اجاري
ڪماير ڪينڪي ڇا ڇئي ٻڌايان، ڪولي ذڪر توڪي ڪهڙو ٻڌايان
مٺي دل ڪي اچي جالب جياريو، پيالو بيخوديءَ جو يار پياريو
تنهنجو دائم هجان شل يار نوڪر، تنهنجي در جو رمان شل يار چاڪر
تنهنجي در تي مان خادم تي گذاريان، اڳ تنهنجو اڪن سان مان ٻهاريان
آهيان بيڪار بيحد ڪم ڪمتر، سائين تنهنجو فيض اعليٰ آهه بهتر

١.خوشي ٢. پڪجڻ. ٣. هميشه واري جاءِ. ٤. ڌمال. ٥. بندگي.

Gul Hayat Institute

سائين سائل تنهنجي قرب جون ڪيهون ڳالهيون ڪريان، هزارين لڪ تنهنجا لورا لو پيالمان آيو سائل تنهنجي در تي سوالي، مهرائي منگتو[1] مهرل موالي هئين اڄي سئين[2] سائل تنهنجي سرجي، اصل کون طلب الس تنهنجي در جي چوري چنگ کي جان عاشق آه چوريو، پڏو عاشق سندو يار معشوق پورهيو رکيا ۽ ساز ۾ تند تار توهين، ملائي سر ڪهنيائين[3] توهين توهين ڏنائين سرود کي اعلي اشارو، پنڌو الهام عاشق ڪيو پسارو ڪري آواز يڪدل ٿيو يڪالو، سدا سر جو هنيائين ترت طمدو چاڙهي چنگ چوٽ ٻيجل ويهي پاڪاريو، ڪري سر ساز کي طالب تنواريو تنبي ۾ تار تولهين تون وڏائين، سڀڪي سڪ سوز جا سخن چيائين ملائي تند جان ٻيجل ٻُرائي، انا احمد[4] ٻلاجي وات وائي آيو منگتو ڪٿي پنهنجو ساز سرندو، صدا ڪيون سر جي ٻيجل پيو پرلدو ڪيو منگتو هي منگنهار راضي، ڳائي تنهنجي سدا پيو سرفرازي[5] ڏيو ڇڪو دان داتا تنهنکي امڙو، ڏسي عالم عجب ڪري تنهنجو ڪهڙو ٿي ۽ مشهور داتا جي سخاوت، ٿي ۽ اظهار عارف[6] جي عنايت جڏهن تنهنجي ياد مونکي صحبت پوي ٿي، اندر مون دانهن دم دم دل ڪهي ٿي مثل محبت تنهنجي مانکي ٿي ماري، سڄڻ صحبت تنهنجي مانکي ٿي ڳاري وصف تنهنجي چوان مان يار ڪيهي، عجب تنهنجي رمز آه دل ريهي عطا تنهنجي نوازش جي چوان ڇا، عجب تنهنجي ستائش[7] جي چوان ڇا صف تنهنجي ثنا کان ٻي ثنا هي، عطا جو بحر تنهنجو بيڪران[8] هي مون سان ڪرڪا وفا جي مهرباني، مون سان ڪر ڪا بقا جي رازداني

---

١. پينار. ٢. صدا. ٣. چيائين. ۴. مان احمد آهيان مير جي ڪري. ٥. ڪاميابي. ٦. معرفت وارو. ٧. تعريف. ٨. چوليون هڻندڙ سمنڊ.

Gul Hayat Institute

تنهنجي آباد ڪيو آ عشق مونکي، ٻڏايان حال پيو مون يار ڪنهن کي
بنا توريءَ آهي سارو ملڪ ويران، پسي توکي ڪيان جند جان قربان
جدا توريءَ آهي منهنجو حال ڪهڙو، جيئڻ جانب آهي جنجال جهڙو
وڇوڙو آ مون لئي قيامُ[1] ڪاري، برہ جو بار آ بلڪل باري
مونکي آهي هدايت عشق تنهنجو، مونکي آهي عنايت راز تنهنجو
بنان توريءَ عمر آهي اجائي، محبت تنهنجي آهي مَتِ[2] ڪل منجهائي
بچڻ ڪونهي منهنجو پرين پڇاڻا، وڃي ملندس ڪِ مرندس نچاڻان
ڪسي دل دوست وينين تون ڏہائي، ڦريل عاشق تو ٻاڏايون ٻاڏائي
مونکي محبت تنهنجي جو مرض آهي، هتون تنهنجي شهادت غرض آهي
وڇوڙي جون ڪڏهن ويندو يون شل وايون، وصالئون ڪئن وري ايندو يون واڏايون
سدا شه[3] عشق جو آ گنج عالي، سدا شه عشق جو آهي برہ بالا
سدا شه عشق ۾ حاضر هجان مون، سدا شه عشق ۾ ناظر هجان مون
سدا شه عشق ۾ باقي هجان مون، سدا شه عشق ۾ پاڪي هجان مون
سدا شه عشق جي ناهي نهايت[4]، سدا شه عشق جي آهي امانت
ملي شه عشق جو پرتيون پيالو، شل ساقي ڪري منهنجو سنيالو
ملي شه عشق جو ڪو جام تي جام، پوي شه عشق جو ڪو دام تي دام
روئي روئي جانب پنهنجو جيءَ ڳاريم، بنان توريءَ وهم پيو ڪل وساريم
محبت مچ ٻريو جنهن جي اندر ۾، آهي سو روز شب غازي گوندر ۾
محبت جي ٻاہ بالڪل آهي باري، روئڻ شب روز هئي هئي زار زاري
محبت جي مام محڪم جن ملي آ، تني کي رمز الستي رلي آ

Gul Hayat Institute

١. قيامتي ٢. عقل. ٣. عشق بادشاهہ. ۴. پڇاڻي.

محبت جي مام جنهن کي آه ماريو، ڀيو خطرو الهيءَ جو ڪل واريو
محبت موج ۾ سالڪ[1] سدائي، ڏئي سر پانهنجو ڪن ٿا سچائي
محبت موج کي سالڪ سڃاڻن، ڏئي سر پانهنجو نت موج ماڻن
محبت موج ۾ دائم دلاور[2]، هڻن ٿا نيهن نعرا سي بهادر
محبت موج ۾ عاشق اداسي، ڪرڻ سر گهور سي پلپل پياسي
محبت خيال رکـ قائم قديمي، الستي خيال سالم رکـ سليمي
محبت ماڳ جو رکـ تون سنڀالو، وجوداً واه واصل ڪر وسارو
محبت مول[3] عاشق آه سڻ تون، ڪري وارو وڏائي، وڪـ ڪڻ تون
محبت ريءَ نـ آهي واه ڪائي، محبت ريءَ نـ آهي راه ڪائي
محبت ۾ ٿا عاشق سر گهورن، ٿين قربان تونهين تند چورن
محبت ۾ سدا عاشق جلن ٿا، سدا الهيءَ پرت ۾ پياسي پلن ٿا
اصل عاشقن کي ناهي سر لڪائڻ، اڏيءَ تي عاشقن کي آه سر ڪپائڻ
ڪپائي سر ٿيا ياقي يگانا، سدا موج محبت ۾ مستانا
ڪسڻ ريءَ ڪم ڪولهي عاشقن جو، درد ريءَ دم ڪونهي سالڪن جو
فنا ٿيڻ فرض جيري آه جنين کي، نڪو ڪو غرض ٻيو آهي تنين کي
فنا[4] في الله عاشق ٿيا ويچارا، بقا بالله جا ڪلين نظارا
موتوا قبلل جنين جو مرڪ آهي، تنين سان ڪونڪو ٻيو فرق آهي
موتوا قبلل جيئري جن ڪئي مماتي، ٿيا سي سر الاهي عين[5] ذاتي
اڏامي عرش ڪان اڳتي لنگهي ويا، سدا وحدت ۾ دل پنهنجي ونگي ويا
مري جيڪي جئري عاشق ٿا جيئن، هميشه آب[6] حيات ٿا پيئن

Gul Hayat Institute

---

١. صوفي طريقي جون ومزون ڄاڻيندڙ. ٢. بهادر. ٣. بنياد- مقصد. ٤. الله جي محبت ۾ پاڻ مارڻ. ٥. خالص شخصيت. ٦. حياتي بخشڻ وارو پاڻي.

جنين کي خيال باقي آه بقا جو، تنين کي ذوق هردم آه لقا جو
ريا وحدت واهيري تي آڏامي، وڃي بيرنگ ٿيا دائم مدامي
رنگيا وحدت ۾ اوهي مرد مانجهي[1]، اتي ويڙا جتي صبح نہ سانجهي
پسي او ماڳ ٿيا خوشحال سيئي، لنگهي وحدت ۾ ويا بيحد ۾ پيهي
پسي بيحد کي سامي ٿيا سي سرها، ٻڌن ٿا ڪين ڪي ڪنهنجا ٻيا ڪنرا
ويا متي ماڳ جي سي مرد ميانون، ٿيا آزاد سي جوڳي جهانون
پيڙن پور کو پورب[2] وڃڻ جو، پيڙن پيچ کو پر جي پسڻ جو
وڃي پورب ۾ جوڙيائون آستانا، ڪري ويٺا اتي عاشق آشيانا
سفر سامن سدا پورب جو آهي، لاڳاپا لوڪ جا لاشڪ ويا لاهي
سدا سامي سفر پورب پڇائن، ٻنان پورب جي وائي ڪل وارن
سدا پنڌ پيچرا پورب جا ٻولن، السنتي راز جا دفتر پيا کولن
توهين تون تار هردم تند چورن، ڪپي سر پانهنجو کهوريون پيا کهورن
سدا جوڳي رهن سڄ ۾ سنياسي، بقا[3] بالله جي تن باس[4] باسي
سدائي جوڳ ۾ جوڳي رهن ٿا، پيالا بيخوديءَ جا پر پين ٿا
جڳائي جوڳ جوڳن کي سدائي، اتن شب روز پورب وات وائي
انيئي پهر پياسي هن وطن ٿي، اداسي هن سدا ملڪ امن لئي
وڃن هنگلاج ٿا شب روز ڪاهيون، لاڳاپا لوڪ جا لاهوتي لايون
فدا ڪيا فکر پورب جي پياسي، نڳا نوڙي هليا سيئي مناسي
سچي گر جي ٻڌائون بات ڪائي، ٿياڳي هليا پرم[7] پولا سي جائي
سچي ستگر ڪين ڪرپا[8] سچي ڪا، سچي سامن متؤن رنگنان[9] ڪا رچي
سچي رنگڻ سچي ستگر جو چاڙهي، الک[10] جي اوڙ[11] گرو[12] سامن کي پاڙهي

---

1. سورهيه، [illegible]دار. ٢. اصل ماڳ. ٣. الله باقي. ۴. ڳالهه ٻڌائي. ٥. هندو فقيرن جو [illegible] (السيلا بلوچستان). ٦. تارڪ فقير. ٧. وهم وسوسا. ٨. دعا. ٩. رنگ چڙهيو.
١٠. الله ڏاٿي. ١١. سٽ، سبق. ١٢. مرشد.

الف الک ويراڳن جي آه من ۾، ڏنن ستڪر سچي ڪا ڪوڪ ڪن ۾
سچي لنؤن سبد[1] جي ڏن ۾ رکياءِ. الڪ عادي سدا لنؤن سان لکياءِ[2]
سدا لنؤن ۾ سناسي لين آهن، ڪنميا[3] بندگيءَ ۾ آدتن آهن
امر جو ملک سندن آستانو، ديکياءِ ماڳ پنهنجو نئين ميخانو
اڏر تخت سندن آهي اوتارو، ڪلين پورب سندو نرتيون نظارو
ويراڳن ونجهوڳ[4] کي ساڙي ڇڏيو آه، سناسن سنجهوڳ[5] جو پرو پيو آه
لنگهي لاهوت ويا سامي سنياسي، سدا خوشحال ٿيا پورب پياسي
ڏسو بندگي بيراڳن جي عجب آه، مرڻ جئري سندن مطلب اهو آه
فنا ٿين فکر[6] ۾ فاني فنا سي، بقا ٿين ذکر ۾ باقي بقا سي
نفي ناسوت ڪري نانگا هليا ويا، الستي راز سان رهبر رليا ويا
ماٿي ملڪوت کي جبروت لنگهيا، لاهوتي لعل سي وحدت ۾ ونگيا
لنگهي فلڪوت کون اڳتي هليا ويا، جباري جوش ۾ جوڳي جلي ويا
ٻيئا باهوت ۾ وڃي ڪين سامي، ڪياءِ عشق پنهنجي جي امامي
ڏناءِ ڪونکو هرگز ٻيو چارو، چڙهيءَ سوريءَ مٿي مارياءِ نعرو
ڪري شمشير[7] هٿ ۾ لاجي ڪاتي، ويراڳن وجد ۾ پاتي آه جهاتي
دمادم جوش جذبا سر تي آين، الستي رمز جا سر راز آين
مارن نعرا حقي حق جا مدامي، مليو آه عشق عاشقن کي انعامي
پسي قلزم پيهي پيدا نه ٿيڙا، وڃي داخل بقا جي ملک ٿيڙا
هڻن نعرو انا الحق جو سي عاشق، رکن خطرو نکو ٻيو مرد عاشق
ٿين منصور سوريءَ تي چڙهن ٿا، سدائي گيت انا الحق پڙهن ٿا

---

١. اندرم آواز جيکو مريد، مرشد جي ورد ڪمائڻ سان بيرنگ ۾ ٻڌندو آهي
٢. سمجهائون. ٣. صبر ڪيائون. ۴. جدائي. ۵. ميلاپ.
٦. صوفي اصلاح حق جو مشاهدو ڪرڻ. ٧. تلوار.

Gul Hayat Institute

اصل سينگار سوري جن جو آهي، لاڳاپا لوڪ جا ويا لاسين لاهي چڙهيءَ سوريءَ مٿي معراج ماڻن. الستي راز کي ڄاڻيون تا ڄاڻن سوري سامن سندو معراج آهي، اصل اهيو عاشقن جو ڏاج آهي دمادم روز شب سوريءَ چڙهن تا. ڪڏهن سي ڪين ڪي باڪا[1] مڙن تا چڙهيءَ سوريءَ تي نعرو هڻن تا. ڏسو عاشق جو اويارو وڃن تا اصل عاشقن کي سوري تي سينگاري، چڙهي نيزي تي ٿيا نيهن جي نظاري نظارو نيهن جو عاشقن تي آيو. وسارڻ وجود سالڪن تي سعيو[2] نغارو نيهن جو دم دم تا مارن. سوريءَ تي سير جي هردم پچائن سدا سڪ ۾ تا جوڳي جيءُ جلائن. خوديءَ جي خيال کي ڪاهوڙي[3] ڪاٺن رهن سڪ ۾ سدا سنرا سناسي، پسڻ ليءِ پرين جي آهن پياسي لاهي سر جو سانگو هليا سناسي، وڃي سي ديسُ[4] اگم جا ٿيا واسي سدا سامن صفائي آه اندر ۾. ڏيو گرگيان[5] جو پارن مندر ۾ ڪري يڪ خيال يڪدل ٿيا يڪانا، ڇڏي ٻيا خيال رهبر ٿيا روانا لاڳاپا ويا لاهوتي سي لاهي، مٿي هاهوت جي ڪامل ويا ڪاهي مرڻ جيئڻ کون سي آزاد ٿيڙا، پري پنڌ پرت پورب جي ۾ پيڙا لڳي تن پرت پورب جي پياري، سدا سر گهورڪن وارڻ واري گهوري سر پانهنجو عاشق ادا ڪن. وڍي ڌڙ سريءَ کان جٿري جدا ڪن قتل ريءَ ڪار ٻي تن ڪانڪائي، وصل ريءَ حاج[6] ٻي تن ڪا نڪائي فراقن ۾ سڄڻ ڦٽجي پيو هان، ڏولاون ۾ سڄڻ ڏڪجي پيو هان وڇوڙي ۾ منل وڍجي پيو هان. جدائيءَ ۾ جانب جڪجي پيو هان

١. دلير. ٢. [illegible]سنبت. ٣. ڪوجنا ڪنلڙ. ٤. اصلي مالڪ جو مُلڪ، مقام حق. ٥. مرشد [illegible]جي سبق [illegible]و ڏيو. ٦. ضرورت.

وڇوڙو آهه مون لئي قيامر ڪاري، جدائيءَ جو قلب[1] ۾ ڪان ڪاري
اچي ڏاڍو وڏو ٿي مار ماري، اچي ڏاڍي ڪئي ٿي دامدار
ڦاسائي مرغ دل جو يار ورتيءَ، نماڻو هي نندڙ هائي يار پرتيءَ
فڪر ۾ فيض وٺ فائض فياضي، ذڪر ۾ ذوق وٺ شائق شهبازي
فڪر ۾ يار کي ڳولي لهج تون، سختيون اهي سور سيئ سر تي سهج تون
شڪر الحمد لله پڙهج تون، محبت موج ۾ سالڪ سڙج تون
سدائي مچ محبت ۾ سڙج تون، سدائي قرب ڪيچيءَ ڏي ڪڙهج تون
سدائي راهه ورتيون عاشق رڙ تون، سدا سوره سوريءَ جي سر چڙهه تون
سبق سڪ سوز جو دائم پڙهه تون، سدا سوره سوريءَ جي سر چڙهه تون
محبت موج ڏنهن ميرل نه مڙ تون، سبق سڪ سوز جو دائم پڙه تون
پيالو بيخوديءَ جو پرتيون پيءُ تون، حرف سبحاني اعظم شاني پڙه تون
موتوا قبلل جيئري مري جي تون، سچائي اصل ساڳو سر تي تون
فڪر ۾ خيال عاشق رکه تون سارو، دمادم نيهن جو پس تون نظارو
انئي پهر ذڪر فڪر ۾ ره تون، اهيئي سختيون سور سيئ سر تي سهه تون
فڪر ۾ خيال پنهنجي کي غرق[2] ڪر، درس ديدار دلبر جو درڪ[3] ڪر
فڪر ڪر يار جو پيو ڪل وساري، ذڪر ڪر يار جو تهدل[4] تنواري
فاذڪروني اذڪرڪم جو اشارو، هوالحبيب الذي وارو نظارو
فڪر ۾ تي فدا تون يار جاني، اصل آهين تون لالن لامڪاني
ڪري اولو[5] صفت ۾ يار آيو، انا احمد بلا ميمين ڪهايو
سوين سهٽا تنهنجون قدرتون آهن، هزارين هوت تنهنجون عبرتون آهن

---

۱. دل. ۲. گمر ڪر. ۳. معلوم ڪرڻ. ۴. دل جي گهرائي.
۵. انساني صورت جي اوٽ ۾.

مهر ڪر يار مون تي محب منور، نظر ڪر يار مون تي دوست دلبر
بنا توريءَ آهي منهنجو حال ڪهڙو، ناهي ظاهر قصو ڪو چوڻ جهڙو
سڄڻ توريءَ نتو ٿيءَ شب گذارو، مثل مشتاق جو ڪرڪو سنڀارو
ڇڏي ڇو رنج ۾ عاشق هليو وئين، وڃي تون ديس تي ساجن سڪيو ٿئين
ڏکن مونکي ڏني آهي ڏيکاري، آهي فرياد دم دم آه زاري
چوان ڪنهنکي اندر جو حال[1] کولي، رلائي رمز رهبر وئين جو رولي
پيچو ڪيئي ڪونہ ڪو عاشق پنهنجي جو، ڪهڙو آ حال توريءَ تنهنجي عاشق جو
رولي وئين مونکي ڪري بيگانو، ڏسي وئين ڪينکي پنهنجو ميخانو
ڪري عاشق آهون تنهنجي اچڻ لئي، ڪري دردئون دانهون تنهنجي ملڻ لئي
پنهل پرڏيہہ ۾ رولي هليو وئين، ڪڏيون گولي نہ پنهنجي ساٿ وئين
پلي پئي هيءَ پوڪي تنهنجي نمائي، تنهنکي ڪئن ڇڏيءَ ڇائي سڃائي
بنان توريءَ تنهنکي ٻي[2] واه ناهي، بنان توريءَ تنهنکي ٻي راه ناهي
توريءَ ڪيهان ڪوڪان ڪري ٿي، توريءَ ريهان ڪيون سڏڪا ڀري ٿي
توريءَ دانهون ڪيون دردئون رڙي ٿو، توريءَ آنهون ڪيون سڪ ۾ سڙي ٿي.
هلي آءُ تون ويچاريءَ جا وسيلا بنا تنهنجي ڪهڙا هن حال حيلا
هلي آءُ تون منهنجا سردار سائين، هلي آءُ تون منهندار[3] سائين
هلي آءُ تون منهنجي جيءَ جا جياپا، توريءَ ناهن منهنجا هت سنگ[4] سياپا
هلي آءُ تون منهنجا محبوب معظر، هلي آءُ تون منهنجا معشوق مڪرم
پيا هن ليهن جا ڪي نيل مانڪي، ڇپيا هن سڪ جا ڪي سيلهہ مانڪي
ٻڌا هن بان مونکي بره باري، لڳا هن قلب ۾ ڪي ڪان ڦهري

1. طالب [illegible] الله جي ذڪر فڪر ڪندي بيخوديءَ جي حالت ۾ اچي ويندو آهي تہ ان حالت کي "[illegible]ال" چئبي ٿو. اها حالت جي سدائين رهي تہ ان کي "مقام" چئبو آهي.
2. آسرو، رستو. 3. اڳواڻ. 4. ناتا رشتا. 5. بزرگ، وڏو.

چنا هن تمز تفنگ لمهن لمزا، ڪرن ٿا عاشق جو خون[2] ريزا
ڪيڏي سيفان[1] ڪري هٿ يار خالي، ڏسو دلدار جي اها عجيب چالي
بندوقان بره جون بچي دونالمون، ڏسي هالي ڏياري ٿو بره باولمون
ترارين طمنچا ٿو يار ماري، خنجر خالي ڪري دستون آلاري
ڪٿي آيو ڪناري يار مان تي، ڪهڻ لڳي سر سو سردار مان تي
شڪر الحمد لله يار آيو، ڪهڻ لڳي عاشقن جو ڪيائين سمو
ڪهڻ لڳي ٿي سڪيا عاشق ويچارا، ورايا واه واليءَ ٿن جا وارا
هتون دلبر شهادت ڪنهن جي شل ٿئي، هتون رهبر امامت ڪنهن جي شل ٿئي
ڪري جنگ جو سجڻ سامان آيو، رکي طلب ڪري طولان آيو
ڏسو ڪيڏو ظلم هائي ڪري ٿو، ڪپي سر عاشقن جا ليزي ڏري ٿو
اصلاً اها يار جي آهي سخاوت، ڪري ٿو قرب پنهنجا سي ڪمالت
ماري مشتاق ٿو دم دم ڪهائي، ڪيڏا ظلم ٿو صاحب سهٿو ڪرائي
عاشق راضي سدا هن سر ڏيڻ ۾، سدا شاڪر آهن پيالي پيئڻ ۾
منگن ٿا موج مستي حال حاضر، ڪرن ٿا ڪمر[3] بستي حال حاضر
اهي مشتاق آهن سي موالي، طهورا جي منگن ٿا دم دم پيالي
ڪٿي خنجر ڪناري چشم چائن، ڪيون هيءَ گهور ٿا سوَ عاشق گهائن
محبت مچ ڏسي سي ڪين مڙيا، سي ڪامڻ[4] لام ڪوري منجهه ڪريا
پتنگ پياسي آهن عاشق ويچارا، ڏسون دلبر هٿن ٿا ليهن لمرا
گهرن ٿا مچ محبت جو مدامي، عاشق عشاق آهن سي علامي
ڪامي مچ ۾ سڙي ٿين سويارا، وڃن پروان سي عاشق اويارا

۱. خون وهائڻ. ۲. تلوارون. ۳. سندرو ٻڌن ٿا. ۴. سڙڻ.

مل سانگو[1] پنهنجي سر جو نتا ڪن، امالڪ اڏيءَ تي حاضر اچي ٿين لڱاپا لوڪ جا لاهي ڇڏيائون، تڳا ٻيا سيئي لوڙي ڇڏيائون ڪپي سر پانهنجا ٿيا رهبر روانا، اڏامي عرش تي ڪيائون آشيانا صبا[2] جي واو وين اڳتي اڏاري، لنگهائي عرش کان اڳتي اوياري ڪپي سر پانهنجا ڪوري ڏنائون، اقتلوا في حب ذات الله چيائون موتوا قبلل مري موجان ماڻيائون حڪم حاڪم سندو جيري ميچيائون هٿون محبن جي عاشق سي قتل ٿيا، هٿان هوتن جي ويراڳين وصل ٿيا ڪروڙين يار ڪن ٿا انتظاريون، وجي ٿو تن کي ڪيئن تون يار ماريون رڙڻ روڻ آيو آه يار مونکي، منهنجو سارو حال آه معلوم توکي روئان شب و روز توکي يار ساريون، هئي هئي منهنجو حال هيٺو آه هيڪاريون ڪري دانهان درد مون دل سنياري، ڪڏهن ايندين سڄڻ منهنجي اوتاري الاهي تون امو ڪو سج اُياريَن، طرف منهنجي سڄڻ جي واڳ وارين خداوندا امو ڪهڙو ڏينهن ٿيندو، اڱڻ منهنجي منهنجو شل دوست ايندو ڪيان ڪيئن هائي وڌو آه سور ساڙي، ويو ساجن سوريءَ تي سر چاڙهي مري منشتاق تو لئي ٿو سدائي، ڪري تنهنجي سوز ۾ ٿو سر فدائي غريبن جي سڄڻ ڪئن دل ڦري وئين، اهڙا ستم ستمگر ڪئن ڪري وئين ملان هيڏي ڪرين ٿو عاشقن تي، ستم[3] ڪيڏا ڪرين ٿو شائقن تي عاشق ويچارو دلبر قتل ڪيڙ، قتل جو پور ڪيهو يار پيڙ وڌ تڪبير طالب کي طلب جي، وهائي سير عاشق تي طلب جي ڪهي عاشق پنهنجو ڪيئي ٻيرا ٻيرا[4]، عجب تنهنجي عشق جا هن ڦيرا

۱. ٻچاڙ[illegible]. صبح جي وشلڙ هوا. ۳. ظلم. ۴. ٽڪرا، ٽڪرا.

قتل جو ڪم عاشق سان ڪيڏو ٿيو، وصل جو دم عاشق سان ڪيڏو ٿيو
سڄڻ مونکي تنهنجي جوش جلايو، ملڻ جو پال جيڪر ڪو پلايو
سڄڻ سائين مانکي تنهنجي سوز ساڙيو، ملڻ جو ٻول پنهنجو يار پاڙيو
ڪيون توکي ياد پلپل ٿو پڪاريان، هنجون هئي هئي برابر روز هاريان
اٿم سڪ ساه ڪي تنهنجي پسڻ جي، اٿم محبت ڏاڍي تنهنجي ملڻ جي
اندر مون آڳ جا شعلا اچن ٿا، جگر مون جوش جا الا اٿن ٿا
تون آنءِ مطلوب مان هان طالب تنهنجو، تون آنءِ معشوق مان هان عاشق تنهنجو
تون آنءِ مخدوم مان هان خادم تنهنجو، تون آهين شاه مان هان گداءِ تنهنجو
تون آنءِ صاحب مان آهيان سگ تنهنجو، تون آنءِ مالڪ مان هان ممتاز[1] تنهنجو
بنان جڙ[2] جي ميچيءَ جو خيال ڪهڙو، بنا توريءَ منهنجو آهي حال ڪهڙو
جدا پرين ڪون هڪ پل پهر آهي، ڪاڻ پيڻ سيو مون زهر آهي
جيڻ جڳ ۾ نتو مانکي يار گهرجي، جدائيءَ ۾ رهڻ نتو يار گهرجي
ڪري ڪو قياس عاشق ڪي اماڻج[3]، وطن واهيرو وحدت جو ڏيکارج
آخر آهي فنا فاني فنا ۾، آخر آهي بقا بتاقي بقا ۾
هتئون پنهنجي رجوع[4] ڪر عاشق پنهنجو، آهي جيهو تيهو عاشق سو تنهنجو
قتو ناڪر قتيل ڪي يار هرگز، رولي نا ڇڏ رليل ڪي يار هرگز
سوا تنهنجي ناهي آرام دل کي، سوا تنهنجي آهي ماتام دل کي
پيالو عشق جو مانکي پري ڏي، لکاهن ۾ پنهنجي نيهن جي ڏري ڏي
پيالو يار ڪو پرتيون پيارج، همه اسباب[5] عالم جي ڪون ڇڏائج
پيالو پر ڪري ڏي يار جانا، سدا آباد هوندءِ هي ميخانا

١. پاليل. ٢. پاڻي. ٣. موڪل. ۴. واپس ڪر. ۵. دنيا جو سبب سامان.

ٻيالو پريم جو ساقي پلائج، شراب شوق جو ساقي پلائج
تنهنجي ميخاني جو آهيان سوالي، موالي هان موالي موالي
ساقي خم[1] کول ساغر کي هلايو، کري هٿ جام ونيءَ کي وڌايو
اصل تي خيال پنهنجي کي امائج، وڃڻ پنهنجو پاڻ تون هرگز نه آئج
بقا بالله جي وڃي موج مائج، السّتي چاڻ کي چاڻيون پيو چاڻج
کري هک خيال تي غازي غرق تون، موتوا مرڻ کري جيري مرک تون
پلا سائين مون سان ره تون هيکالدو، بنان توريءَ آهي مشتاق ماندو
پلا سائين منهنجو نه تنگ آه توتي، لائي کو لاڳ ڏيڻ رنگ آه توتي
پلا سائين مون سان ره تون يگانو[2]، بنا توريءَ آهيان بلکل بيگانو
پلا سائين مان توکي پرتل آهيان، ٻنهي ڏينهن کون مان نکتل آهيان
پلا سائين تنهنجي دامن لڳو هان، ٻين وهمن کون مان بلکل ڀڳو هان
پلا سائين منهنجو آه خيال توسان، پلا سائين منهنجو آه حال توسان
فکر کري خيال کي کامل کمائج، درسن کري ديد دلبر سان رلائج
نکر ۾ فيض تي حاصل حياتي، سچائج سر سري عين ذاتي
نکر ۾ تي فنا لائي لا[3] جي کاتي، کري آزادگي ڏس پائي جهاتي
نکر ۾ يار جو رک خيال سارو، کيڏو پرت کيو آهي پسارو
نکر ۾ يار جي ره تون سدائي، بنا وحدت جي ٻي کر کان وائي
نکر ۾ يار کي شائق صحي کر، ڳولي هٿ لعل کي لعلن لهي کر
نکر ۾ يار کر تون فکر هردم، سدا ره دوست سان حاضر تون همدم
وسارڻ يار جو توکي نه گهرجي، سنڀارڻ يار جو توکي ٿو گهرجي

---

1. شراب. 2. اکيلو. 3. نفي لا اله

سدائي طلب ۾ ره يار قائم، سدا سڪ سوز ۾ ره يار دائم
سعيو توکي سدا گهرجي سڄڻ جو، رايو توکي سدا گهرجي ڍولڻ جو
هلي آءُ تون منهنجا رانجهن رهبر، هلي آءُ تون منهنجا محبوب منور
جگر کي جوش تنهنجو ويو آه ڪائي، بارش[1] بره جي ڏاڍي سر تي آئي
اندر اڌ ٿيو آ نه آهي بات ڪائي، طلب جي تيغ تو هٽ ڏاڍي چائي
خبر ڏي يار جي قاصد ڪڙي[2] مون، نه تان بلڪل ويندس قاصد مري مون
آيا ڪين ايندا اچڻ ۾ آهن، چڙهيا ڪين چڙهندا چڙهڻ ۾ آهن.
هليا ڪين هلندا هلڻ ۾ آهن، وريا ڪين ورندا ورڻ ۾ آهن
کهڙي سانگي سڄڻ تون يار آئين، اچي ڪين هتڙي سڄڻ پير پائين
غرض[3] کهڙو ڀيءَ هت جي اچڻ جو، قصد ڪيڏو ڪيئي دل جي ڦرڻ جو
ماري عاشق هليو وئين دوست دلبر، صدق ١٠٠ (سؤ) وار ٿيان قربان جيڪر
اچڻ جو وقت وري مونکي ڏسج تون، هلي هيءَ حال عاشق جو پسج تون
اچڻ جي ويل وري مونکي ٻڌائج، اهيو تون ڀال مون سان ڪو ڀلائج
اچڻ جو ڏينهن وري مونکي ڏيکارج، وصالا جام ڪري ڀر پيارج
اچڻ جي ساعت وري مونکي سڻائج، منهنجو پنهنجي نيهن ۾ نالو ڳڻائج[4]
ڀلا او سائين مونکي ائين نه رولج، شهنشه شان پنهنجي کي تون ڳولج
ڀلا او سائين ائين نه ڪر تون مونسان، منهنجي زاري هردم آه توسان
ڀلا او سائين مونکي ائين نه مارج، جدائي جي ڳاراڻي ۾ تون نه ڳارج
ڀلا او سائين مونکي ڇڏ نا وساري، تنهنجو عاشق توريءَ هت ڪٽڻ گذاري
ڀلا او سائين اگڻ آءُ منهنجي اوتاري، سدائي ساه توکي تو يار ساري

١. تڪليف. ٢. سچي، ڀوري. ٣. ضرورت. ۴. لکائج.

آيس سهڻا تنهنجي در تي سوالي، پرت جي ڪا مونکي پيارو پيالي
تون آهين سر[1] الاهي نور النور، شهنشاه فيض فائض ماه منور
نہ ڪنهن قاصد توڏنهن ڪا خبر آندي، ويتر آهي ڪهٽي منهنجي دل ماندي
مونکي سڪ سوز تنهنجو آهي دائم، ڪندين شل پاڻ سان مونکي تون قائم
مونکي توريءِ اجهو[2] هيو ڪونہ آهي، سدائي ساه توڏي تو يار ساهي
سدائي دل ڪري منجهہ درد دانهون، سڄڻ ڏاران سٺي هيو ڪير آهون
ادا قاصد پرين جي ڏي ڪا نشاني، ڪريان جند جان صدقي قرباني
هڏي پيغام تي دل بيقراري، جگر ۾ جوش ويتر تيا جاري
جدائي يار جي هردم تي ماري، محبن جي خدا شل واڳ واري
درد جي سڌ نہ چاڻان تہ ڪير لهندو، وصل جو واءُ مون ڪنهن ويل ورندو
سڄڻ ليءِ رات ڏينهن آهون ڪريان تو، ملڻ ليءِ يار جي داهون ڪريان تو
ڪڏهن ايندو پرين مونوٽ پيارو، اچي هي حال ڏسندو منهنجو سارو
غرض ايهو ڪري عاشق ويچارو، سڄڻ شل تون ڪندين منهنجو سنيارو
ڇڏيان ڪئن يار کي دل تان وساري، سدا شل محب مون سان گڏ گذاري
وڃي ڪنہ ساڻ وڃي مان هي حال اوريان، سڄڻ ڏاران نہ ٻي ڪا واٽ ووڙيان[3]
ڪريان ڪئن هاڻ ڪنهن واٽ ڏانهن ويندس، وڃي آخر پرين جي پيش[4] پوندس
نہ تي چاتم تہ مون سان قهر ٿيندو، ڪسي دل دوست منهنجي ترت ويندو
ڪسڻ ڪم عاشقن جو ائين چون ٿا، ڏيو سر هاءِ ويچارا وڃن ٿا
هميشہ يار توکي دل تي ساري، جدائي جو سڄڻ تو داغ ٻاري
جدائيءِ جي درد دل منهنجي ڪٺي رت، سڄڻ جي سوز ۾ لنگ ويا ڇڏي سٽ[5]

---

۱. الله جو راز. ۲. ڇهو ڇانوَ. ۳. ڳوليان. ۴. حاضر ٿيندس. ۵. طاقت.

اداسي تو بنا وڃان يار ڪنهن وٽ، اسانجي دانهن دلبر نيٺ تو وٽ جدائيءَ ڪون ڪريان هردم دانهون، سڄڻ ڏاران سٺي ٻيو ڪير آهون سڪان ساريان روان راتيون اوهان ليءِ، هيون[1] حيران هٺي هٺي يار توليءِ جدائي جان منهنجي کي جلايو، ملڻ جو ڀال جيڪر ڪو ڀلايو سوا تو زهر پانيان زندگاني، جدائي منهنجي ڪئي دلڙي ديواني اوتي ويٺي تو ڪي تو ساه ساري، بنا توريءَ دمادم غم گذاري ڏنر ٿيا ڏينهن گڏ گوندر گذاريان، مثل توليءِ هنجون تو روز هاريان لکڻ ليءِ خط کيون ڪاغذ قلم مون، سبب ڪهڙو مهينجو عرض سڻ تون جنهين ساعت[2] توکان جاني جدا ٿيس، اله جاٺي ته ڪنهن سڪرات ۾ پيس خبر پرين سندي قاصد نہ آندي، گهڙي هڪ رَوَڻ ٿي دل نہ واندي جٺڻ ناهي منهنجو پرين پڇاٺا، وڃي ملندس ڪي مرندس آهِ نجاٺان لطف[3] جي نظر ڪر ڪا يار جاني، ڏسان تو ڪونڪو تنهنجو ٻيو ٿاني[4] وڇوڙي يار جي مونکي فنا ڪيو، پرين جي وره ڪان هنيڙو سڙي ويو وصل جو واءُ والي شال وارين، عاشق پنهنجو مٿي عرشين اُڏارين مانکي جيري نيون دردن آه نهوڙي، ڦٽيو دلکي تنهنجي دلبر وڇوڙي درد جا روز دل ۾ دونهان دکن ٿا، وڇوڙي ۾ وڏيل عضوا ڏکن ٿا. سهان ڪئن بار تنهنجي غم جو سهٺا، وڇوڙي ۾ نہ مونکي تون مار مهٺا سدائي سوز سورن گڏ گذاريان، توکي ساعت نہ هڪڙي مان وساريان جدائي يار تنهنجي قهر پانيان، ڪاٺڻ پيئڻ خوشي سڀ زهر پانيان سڪي تو ساه محبت ليءِ سڄڻ جي، اندر ارواح صحبت ليءِ سڄڻ جي اڃي مون ساٺ مل تون يار دلبر، مٺا محبوب مصري[5] شهد شڪر

---

١. دل. ٢. گهڙي، وقت. ٣. مَهر. ۴. تو جهڙو. ۵. مصري، ماکي، کنڊ.

راتيان ڏينهان اٿم تو يادگيري، اجي دلبر ڪجو مون دستگيري[1] پرين جا پور مون بلبل پون ٿا. نماڻا نين راتيان ڏينهان رون ٿا سڄڻ دل جي درد جون سنڄ دانهون. رسڻ عرشن مٿي عاشق جون آهون اوداسي دل ڪري منجهہ درد دامون. سڄڻ ڏاران سٺي پيو ڪير آهون پرہ تنهنجي اندر ۾ باہ ٻاري. سڙان ٿو سوز ۾ ٿي بيقراري تنهنجي فڪر ۾ سدا غمناڪ[2] آهيان، تنهنجي پيرن سندي آءٌ خاڪ[3] آهيان تنهنجو عاشق ۽ معشوق آهيان. تنهنجي گولن سندو گولو سڏايان سڄي دل سان رکي مون يار ياري. تنهنجي فڪر ۾ گذاريم عمر ساري اڏايان ڪانگ ٿو تنهنجي ملڻ لاءِ. وڏا وس ٿو ڪريان تنهنجي اچڻ لاءِ ادا قاصد ڪجو ڪا مهرباني. وڃي چؤ يار کي ظاهر زباني راتيان ڏينهان تنوکي ٿو ساه ساري، وجوڙي درد جو ٿو موت ماري تنهنجي ديدار لاءِ آهيان اداسي. ملڻ لاءِ رات ڏينهن آهيان پياسي سڪان ساريان سڄڻ توکي سنباريان. وساري ڪين ويهي مان هت گذاريان نہ آهي مون سندو ڪو حال ڀائي. اندر ۾ عشق تنهنجي لاڳ لائي درد دا، مان لکيو مون خط اوهان ڏي. روئي روئي لکيو مون خط اوهان ڏي نہ پورا ٿيا درد جا داستانا. لکيم خط پر نہ ٿيا پورا بهانا پلا جاني نہ ڪر جهري جدائي. توري، لامي مولڪي پن واه ڪائي اجي دلبر ڏهو مون درد دارون. روان شب روز پلپل ڪيهان پڪارون نہ ٿي جاتم تہ امڙو ڪو وپل ٿيندو. جدائيءَ درد جو ڪو لپل پولدو آهيان اصلڳون تنهنجو نوڪر نمالو. سڄڻ تنهنجي آهيان در تي وڪالو

١. رهبري. ٢. ٻهڪي. ٣. ڏکيل. ٤. مٿي. ٥. ترڪ. ٦. لڪا.

توکي ساري تو منهنجو ساه سهڻا. رڙي تو روح توليءِ محب مٺا
وڇوڙي جو تو منزل وصل ماري. جدائي جو تو دل کي ڳارالو ڳاري
سڙي تو ساه تنهنجي سڪ ۾ سهڻا. رڙي تو روح تو ليءِ محب مٺا
اچي سر منهنجو سهڻا تنهنجي جي ڪر ۾. مالڪي قلندر ڪر سهڻا تون دم ۾
مري مشتاق تو توليءِ اداسي. تنهنجي ديدار ليءِ آهي پياسي
نباهڻ نڏڪ پنهنجو ڪرڻ پار ڀالڪل. ڀالو پرت جو مولکي ڀيار پلپل
سيڪي اختيار آهي يار تنهنجو. ذرو اختيار ناهي يار منهنجو
مارڻ جيارڻ مرضي اختيار تنهنجي. اهو ڪل راز آه اختيار تنهنجي
جيئڻ تئڻ تنهنجي، آهي اختياري. ڏيو مولکي پره جي ڪا بهاري
خزان[1] جي خيال کون رهبر ڇڏايو. لطف ڪري پنهنجو لاحد لڏايو
ڏيو ڪا قلب کي قوت[2] قديمي. رهي منجهه راز جي ثابت صميمي
اسم[3] ذاتيءَ جي قوت تي قلب کي. تيءَ واڌارو طالب جي طلب کي
وڃن وسري وحدت ريءِ ٻيون وايون. وصالون ڪي وري اچن واڌايون
وحدت جي خيال جي هردم عطا ڪيو. منجهان ميخاني جي ساڃن سخا ڪيو
ٻڌي ميخانو تنهنجو آيو سائل. تهين سان جام محبت جو ڪيو مائل
ٻنان سڪ شوق جي ڪهڙو جيئڻ آه. ٻنا صحبت محبت جي ڪهڙو رهڻ آه
هلي آيو موالي تنهنجي ميخاني. منگتو ميراثي تنهنجي آستاني
ڳولي پنهنجو شان ٻياسي کي تون پر ڪر. عاشق عاصيءَ لمائي جي تون ورڪر
جهڙو تهڙو تنهنجي در جو گداگر[4]. نڌر ناڪش نمالو نالي احقر
اچي تنهنجي ٻمش هر ٻياسي پيو آه. حوالي تنهنجي دلبر يار ٿيو آه

---

١. خراب موسم. ٢. هميشگي واري طاقت. ٣. الله جو ذاتي خالص نالو. ٤. [illegible]نار.
٥. نڌائڪو، ڳهٽ.

ڏسي من جو حال هيڻو ڪر ستاري، تنهنجي آهي پرت پيارل يار پياري ڪيو منهنجو خيال هڪ آزاد خالص[1]، سوا تنهنجي منهنجو ٻيو ڪونهي وارث[2] ماڻهن کي ٻيا گهڻائي وارث آهن، تني کي آسرا لک لک ٻيا هن ڪنهين کي واه ڪنهنجي ڪنهنجي آهي، اسانکي راه تنهنجي تنهنجي آهي ڪن کي خيال ڪنهنجا ڪنهنجا آهن، اسانکي حال تنهنجا تنهنجا آهن ڪنين دولت منگي ڪنين خزانا، اسان توهڻ منگون پرت[3] پيمانا اسان آهيون سوالي يار تنهنجا، اسان آهيون موالي يار تنهنجا اسان آهيون اُداسي يار تنهنجا، اسان آهيون پياسي يار تنهنجا اسين آهيون تنهنجي در جا دايا، نڪي آهن اسانکي ٻيا ڪي رايا ڪنداسي گهور پنهنجو سر سارو، ڇڏي تڪ[4] تور مارينداسي نمرو ڏيڻ سر يار توکي فرض آهي، سوا سر ڏيڻ جي ٻيو غرض ناهي تيان قربان گهوريان جان ساري، ڪريان سر صدق توتئون وار واري ڪيان قربان دو[5] دارين توتئون، ڪريان سڀ گهور ڪل ڪونين[6] توتئون منهنجو ڪو ڪر منل هالي سنيارو، اڏي اچي ويهه اندر ۾ اوتارو فراق ۾ عمر ساري گذاريم، ڏولاون ڏکيا ڪي ڏينه گهاريم پوي ڪو قياس هالي يار منهنجو، منهنجو هي خيال سارو آهي تنهنجو منهنجا سائين تنهنجي در تي پيو هان، حوالي تنهنجي هردم يار ٿيو هان ڏارين توڙي سڄڻ مونکي لوڏارين[7]، ته پي توکي نه ڇڏيندس ڪنهن پارين او سائين دلدار دلبر منهنجا سائين، او سائين منتار منور منهنجا سائين او سائين سردار سرور منهنجا سائين، او سائين قربدار پرور منهنجا سائين

---

١. نج. ٢. [مالک]. ٣. محبت جا وٽا. ٤. پورو حساب. ٥. دنيا ۽ آخرت.
٦.پوري ڪائنات. ٧. ترائين.

او سائين گل بهار منهنجا او سائين، او سائين گلعذار منهنجا او سائين
او سائين گل چمن منهنجا او سائين، او سائين سرو سمن منهنجا او سائين
او سائين منهنجا تو آهين گنج ڪرامت[1]، او سائين منهنجا تون آهين ابرِ عنايت[2]
او سائين منهنجا تون شڪر شير آهين، او سائين منهنجا تون پارس پير آهين
او سائين منهنجا تون بينظير[3] آهين، او سائين منهنجا تون ماه منير آهين
او سائين منهنجا تون گنج گهر آنءِ، او سائين منهنجا تون ليلة البدر[4] آنءِ
او سائين منهنجا تون ڇو ائين مانڪي ڪيو ٿي، ائين منهنجي ڪٿي هٿ ڇا آيو ٿي
او سائين درجو دايو مونکي ڪر، او سائين منهنجو پورو ايهو رايو ڪر
او سائين ڪٿي ڪائين جي پيري در تنهنجي تي لاهيان، اگر تنهنجي بهاري روز پايان
سمنڊ ٻ بوند ليءِ جئن سپ سڪي ٿي، تئين محبت تنهنجي ليءِ دل سڪي ٿي
سڪن ٿا ڳوش ليءِ گفتار تنهنجي، سڪن اکيون ٿيون ليءِ ديدار تنهنجي
او سائين ڪيئن مان ڳالهه ڳالهايان، او سائين ڪئن کهڙي چال چلايان
او سائين ڪنهن کي تنهنجي دالهن ڏيان، او سائين مران توڙي يار جيان
ڪنهنکي چولدس تہ هانجو[5] مهڙو مان سان ٿيو، ڪنهنکي چولدس مهڙو ويل مان سان ٿيو
او سائين واو کي مان پيغام ڏيان، تون ڇئين تڏهين سائين مون ڪيئن ڪيان
او سائين من منهنجو توکي حال ٻڌائي، حقيقت حال جي توکي سڻائي
او سائين نتي ولي ٻي ڳالهه ڪائي، او سائين نتي ولي ٻي چال ڪائي
او ڪڏهن ملندين تون مان سان يار جاني، تلف ٿي آه منهنجي سي زندگاني
او سائين تنهنجي قدمن تي مران شل، او سائين تنهنجي روءِ بروءِ مران شل
او سائين آهون ڪريان ٿو او سائين، او سائين دالهون ڪريان ٿو او سائين

---

١. الڪئڊ ڪرامت. ٢. قرب جو ڪڪر. ٣. لاثاني.
٤. چوڏهين رات (١١-١٢-١٣) چنڊ جي رات. ٥. ڪَنَ. ٦. ظلم، نقصان.

او سائين مان ٻاڏايان[1] ٿو او سائين، او سائين مان پڪاريان ٿو او سائين
او سائين مان پڪاريان ٿو او سائين، او سائين مان ڪوڪاريان ٿو او سائين
او سائين ڪهڙي مان تنهنجي چوري ڪئي هئي، جو جنبي[2] قيد مونکي ڏئي ڇڏيوئي
او سائين نيل ڇو نيهن جا وڌا ٿي، او سائين ترس ڪوئي ڪونه پيو ٿي
او قاتل منهنجا سڄڻ او يار سائين، ظالم منهنجا مٺل دلدار سائين
او سائين ڪئن ڪيو تو يار مان سان، الهن سورن جو سارو آه حال توسان
الهن سورن مون مان ڇا ٻار ڄاڻا، ڪيان هالي ڪيئن تولي، يار سهڻا
ڪسي دل دوست سورن ٻر وجهي وئين، وطن پنهنجو مونکي ڏيهه نا ڏسي وئين
ائين صاحب نه ڪري هان تون سائين، توکي ٻر ڪير ڇئي سگهي ٿو سائين
او سائين تو اڇي ڪئن جهاتي پاتي، او سائين تو اڇي ڪئن ڪاتي لاتي
او سائين نانهن طاقت پنڌ ڪرڻ جي، او سائين نانهن طاقت وهٽ[3] چڙهڻ جي
او سائين ڏي همٿ توکي پسان مان، درسن ديدار اڇي تنهنجو ڪيان مان
او سائين جيڪر اڇي تو سان ملان مون، قدم بوسي اڇي حاصل ڪيان مون
اڇي تنهنجي در جو ٻهاريدار ٿيان، اڇي تنهنجي در جو ڪتڙو يار ٿيان
اڇي تنهنجي در جو گلرڙو مان ٿيان، ۽ صاحب تنهنجي در تي پيو مان هجان
صاحب من ڪنهن مهل پنهنجي هٿن سان، ٻچي ڳيڙو لڪر جو وجهين هٿن سان
پيو ڏڪڙا تنهنجي در تي مان ڪاوان، ڪلا پادر سيئي سون پانيان
تون هڪ راضي ٿو گهرجين يار مونکي، نٿو ٻيو لوڪ راضي گهرجي مانکي
توڙي منهنجا اهڙا احوال ٿين، ته ٻي سائين سڏي جنهن مهل ڪولن
سڏي ڪُور ڪُور ڪري پنهنجي هٿن سان، وجهن اڇلي لڪر جنهن مهل هٿن سان

---

١. سڏيان. ٢. عمر قيد. ٣. سواري.

وٺي منهنجو خيال تنهن دم بهاري، بقا ڄي ٻره جي بيشڪ خمار[1]ي
او سائين پنهنجو ڪر مونکي تون سائين، او سائين سهنجو ڪر مونکي تون سائين
او سائين تون تہ قربدار آهين، ار سائين تون سچو سردار آهين
او سائين تون اصل سردار آهين، او سائين تون هادي منهندار آهين
او سائين تون عاشق معشوق آهين، او سائين تون محب محبوب آهين
او سائين تون سدا گل گلاب آهين، او سائين تون سدا فيضماب آهين
تنهنجي در تي گداگر ٿي بکڻا[2] ڪيان، ٻکليءَ تنهنجيءَ تي دلبر دم اچي ڏيان
ڏيڻ خيرات جو تنهنجي منٿون ٿئي، اتي عاشق جو پساه پورو ٿئي
هٿن پنهنجي سان ڪٿي خيرات ڏي تون، ڪري پورا پساه عاشق اتي ڏي
عاشق مسڪين تي وڏو ڪو راز ٿئي، عاشق غريب ڪي وڏو مان ٿئي
اهو عرض عاشق هردم ڪري ٿو، ٻکليءَ تي سر هردم پنهنجو ڌري ٿو
ڦٽيون جليون ملامتون[3] سيهڻي، قبوليون سي سڄڻ سر تي ڪليڻيءَ
تون هڪ راضي هجين شال يار تو سان، ٻره وارا سدا هن يار تو سان
اي سائين سواه تنهنجي سو آهي، جٺن چند ڪٺون سواه رات آهي
سواه جُر[4] جي ميچيءَ جو حال ڪهڙو، سواه مڇ جي سمنڊ جو حال ڪهڙو
سواه ليلي جي مجنونءَ جو حال ڪهڙو، سواه سائين همر جي رانجهي جو حال ڪهڙو
دفتر[5] دردن جا بالڪل گهڻا هن، شرح[6] تفسير کان بيحد[7] آهن
او سائين تون هلي آءُ تون سائين، او سائين هلي تون آءُ تون سائين
او سائين دلداري تون مونکي ڏي، او سائين ٻره بهداري تون مونکي ڏي
او سائين منهنجا مونکئون جدا نہ ٿي تون، او سائين منهنجا مون سان هردم رہ تون

---

١. نشو. ٢. گداگري. ٣. گلا ڏين، ترڪ ڪرڻ. ٤. پاڻي. ٥. وڏا ڪتاب.
٦. کولي ٻڌائڻ، خلاصو. ٧. الڪ.

او سائين مونکي بيگانو ڪري نہ رولج. گرہ[1] دل جي منهنجي خيال سان تون کولج
او سائين آءُ هلي هالي مران ٿو. او سائين آءُ هلي هالي ڪڙهان ٿو
او سائين آءُ هلي هالي سڙان ٿو. او سائين آءُ هلي هالي ڳران ٿو
او سائين سڌ تہ ڏي او مونکي او سائين. او سائين سڌ تہ ٻڌ منهنجا او سائين
او سائين حال ڏس او منهنجا سائين. او سائين حال تہ ٻڌ او منهنجا سائين
ٿين پساہ پورا تنهنجي سڪ ۾. هجان شل يار تنهنجي ڳالهہ هڪ ۾
او سائين ڪيچي ڪوهيارل يار سائين. او سائين پنهل پيارل يار سائين
عاشق آنهون ويچارو عرض ڪري ٿو. ٻڌي هٿڙا قدمين سر ڌري ٿو
سوين سجدا او سائين لک ڪري ٿو. ڪروڙين بار زاريون سو ڪري ٿو
او سائين تون جاڪون موڪلائي مونکئون وئين. پرين پرداخت[2] منهنجي ڪانہ ڪري وئين
تاڪون منهنجو حال ڪهڙو ٿيو الائي. آهي سو چوڻ کون ٻاهر الائي
وري تنهنجي حال جي خبر نہ ٿي پئي. وري اچي نڪو وڃي نڪو چئي
مونکي سائين سجهيا ٿي سور ايهي. پرين ڪان پوءِ سجهيا[3] ٿي پور ايهي
پرين ڪان پوءِ ڪهڙا منهنجا حال ٿيندا. بنا محبن ڪهڙا احوال ٿيندا
سو صاحب اڻ ڏٺا سور اچي ويا. سو صاحب اڻ ٻڌا پيچ[4] پئجي ويا
انهيءَ وقت شهيد تون ڪرين هان. انهيءَ مهل تون منهنجو دم ڪڍين ها
انهيءَ وقت تہ چونہ ٿي مٿس مان. انهيءَ وقت تہ حاضر پي هٿس مان
آهي ڪل حرف مانڊي[5] يار آهن. لڪين لکہ ميارون تنهنجون آهن
او سائين مان ڏاڍو حرفي تہ آهيان. تنهنجا ٿورا نٿو مان يار لاهيان
مونکي پائئون جدا نہ ڪر تون سائين. مونکي پنهنجو تہ ڪر سهٺا سائين

۱. دل جي ڳنڍ. ۲. سار سنڀال. ۳. جاڳيا. ۴. محبت جون ڳنڍيون. ۵. ميارون.

او سائين مان هنجون تو ليءِ هاريان ٿو، او سائين مان راهون تو ليءِ نهاريان ٿو
او سائين مان صدقي قربان ٿيان، او سائين مان گهوري سر توتئون گهوريان
او سائين قربان ٿيان تنهنجي قدم تئون/او سائين صدقي ٿيان تنهنجي اسم جسم[1] تون
او سائين صدقي او سائين مان تہ صدقي، او سائين صدقي او سائين مان تہ صدقي
او سائين مان تنهنجي محبت تؤن صدقي، او سائين مان تنهنجي صحبت تؤن صدقي
او سائين مان تنهنجي عشق تؤن صدقي، او سائين تنهنجي شوق تؤن صدقي
او سائين مان تنهنجي خيال تؤن صدقي، او سائين مان تنهنجي حال تؤن صدقي
او سائين شوق پنهنجي ۾ شهيد ڪر، او سائين درد پنهنجي ۾ دريد[2] ڪر
او سائين ڪئن ڪيان ڪاڏي وڃان مون، او سائين جئن چئين تيئن ڪيان مون
او سائين هي فيضل نالي نماڻو، وتي ٿو تنهنجي در تي ڪوماڻو
تمام مسڪين توکي پرتل آهي، بنهي ڏيهن[3] کؤن نڪتل آهي
تنهنجي سڪ ۾ ٿين پساهہ پورا، بنان تنهنجي آهن ٻيا راهہ ڪوڙا
او سائين مونکي ساهہ ۾ سانڍي ڇڏ، او سائين مونکي جيري تون ڪهي ڇڏ
او سائين مانکي ڇڏ جئري هلائي، او سائين مانکي ڇڏ جئري پچائي
او سائين منهنجا او سائين او سائين، او سائين منهنجا او سائين
عاشق ميرل توکي پرتو سائين ٿي، او سائين فيض جي ڪر ڪا پرتو ٿي
او سائين او سائين آباد هجين، او سائين او سائين دلشاد هجين
او سائين موج ڪيو مستان آهي، او سائين حيرت ڪيو حيران آهي
او سائين وصل ڪيو ويران آهي، او سائين ٻره ڪيو بيران آهي
او سائين نيهن ڪيو نيشان آهي، او سائين سڪ ڪيو سلطان[4] آهي

---

١. نالو ۽ وجود. ٢. سوراخيل، ذرا ذرا. ٣. جهانن. ۴. بادشاهہ.

Gul Hayat Institute

او سائين خيال ڪئي آهي خماري، او سائين بره ڪئي آه بيقراري
او سائين دم بدم آهي انتظاري، او سائين پلپل آهي پڪاري
او سائين جوش تيرڙو آهي جاري[1]، او سائين بارُ بره جو آه باري
او سائين جان جند سڙي وئي ساري، او سائين مارو وڏو تئي يار ماري
آهي توريءَ تمام ڏاڍي بيماري، درسن ديدار جي ڪيو ڪا ستاري
ڏاڍو مريض آهي بلڪل توري، جهورائي درد جي جهوريو آه جهوري
علاج تنهنجو هاڻي صاحب اوهين ڪيو، شفا جو جام تنهنڪي ڪو پري ڏيو
سوا تنهنجي عاشق ڪامياب ناهي، سوا تنهنجي عاشق فيضماب ناهي
عاشق ويچاري جو شفاياب[2] تون آنءِ، هدايت[3] گنج فيضماب[4] تون آنءِ
ڪنهن ٻي طرح نڪا ٻي راه آهي، طبيب تو جيهو نڪو ٻيوئي آهي
نڪو ٻيو ڪو حڪيم اهو مرض ڄاڻي، نڪو طبيعت تنهنجي ڪو ٻيو سڃاڻي
او سائين دوا بہ تون دارون بہ تون آن، او سائين صحت بہ تون شفا بہ تون آن
او سائين حڪيم، تون طبيب بہ تون آن، تون سائين ڪريم تون سائين رحيم بہ تون آن
او سائين اٿي پنهنجو ننگ نباهج، او سائين لڳ الله جي مهر نہ لاهج
او سائين تنهنجي آهيان مونکي خبر نہ هيڙي، توسان منهنجي اوچتي پرت پيڙي
نئي چاتم هلپو لايون نيهن ويندين، نہ ٿي چاتم تہ اهڙا ڪي ڏک مون ڏيندين
تہ مان جيڪر تون سان چو نيهن لايان، اهڙا چو ڏک تنهنجا مون يار پايان[5]
نہ ٿي چاتم تہ تون ڪڏ هوندين مٺي سان، پهڻي ڪو پہ چنڻ جو سنگَ چوريءَ سان
او سائين اصل ڪري ڪو خيال آئين، قتل ڪرڻ جو ڪري ڪو خيال آئين
او سائين تون قاتل آهين يار قهري، او سائين تو بچائين باز[6] بحري

۱. علم... ۲. صحتمندي. ۳. نصيحت. ۴. گهڻي علم وارو، سخي. ۵. سهاڻ.
۶. ...ي بار.

او سائين جا نه ته نيهن نه لائين هان، جي لائتي نيهن ته ڦٽو نه ڪرين هان
او سائين ظلم اهڙو ڪر نه سائين، او سائين تون پڻ ظالم نه ٿي اهڙو تون سائين
او سائين تون پڻ ڇڏي وڃين ڇپر[1] ۾، او سائين تون پڻ ڪڏي وڃين گوندر[2] ۾
او سائين تون ڪري مجروح[3] ويڙين، او سائين تون ڪري مفتون[4] ويڙين
او سائين تون ڪري بيدل ويڙين، او سائين تون ڪري مجروح ويڙن
او سائين تون ڪري مجنون ويڙين، او سائين تون ڪري شيدا[5] سو ويڙين
او سائين تون ڪري سرگشته[6] ويڙين، او سائين تون ڪري آشفته[7] ويڙين
او سائين تون ڪري دلفگار[8] ويڙين، او سائين تون ڪري سرشار[9] ويڙين
او سائين تون ڪري ديوان ويڙين، او سائين تون ڪري مستان ويڙين
او سائين پنهنجي فراق ۾ ڦٽي وڃين، او سائين پنهنجي سڪ ۾ تون سٽي وڃين
او سائين تون منکي عاجز ڪري وڃين، او سائين تون منهنجي دلڙي ڦري وڃين
او سائين تون ڪري مشتاق ويڙين، او سائين تون ڪري ترياق[10] ويڙين
او سائين تون ڪري قتلام ويڙين، او سائين تون وجهي کو دام ويڙين
او سائين تون ڏئي کو جام ويڙين، او سائين تون ڪثر اهو ڪم ڪري ويڙين
او سائين ڪڏهن ايندين تون او سائين، او سائين ڪڏهن ملندين تون او سائين
او سائين تون آهين خورشيد[11] ذاتي، او سائين فيض تنهنجو آهي حياتي
او سائين تون ڪعبو آهين حقيقي، او سائين تون قبلو آهين تحقيقي
او سائين لکان پنهنجي رت مان خط لعل ڪري، پايان ڪبوتر جي ڳچيء هار ڪري
اوڏايان ڪبوتر هٿون پنهنجي، اچي ويهي اڱڻ سو يار تنهنجي
هٿون پنهنجي سو خط چوڙي پڙهج تون، نظر تنهن ۾ پنهنجي نيهن جي ڦرج تون

---

١. پهاڙ ۾. ٢. ڏک. ٣. ڦٽيل. ٤. عاشق. ٥. پريشان (مٽي ڦريل). ٦. پريشان
٧. دل ڦٽيل. ٨. زهر جي لاهڻ جي دوا. ٩. حقيقي حسن وارو سچ.

پڙهي پروانو[1] ڏس هي حال آهي، عاشق ويچارو ڏاڍو پائمال[2] آهي
او سائين مون کي لاحد ڏي لذائج، او سائين مونکي همت سان هلائج
هردم پنهنجي عشق ۾ سائين مونکي رک، هردم پنهنجي سک ۾ سائين مونکي رک
توري کنهن ساڻ ڏک جو حال اوريان، ڏاڍا ڏک جا سڄڻ مون ڏينهن ڏوريان
درد جي دانهن ڏيان هيو کير سُندو، توري کنهن کي منهنجو وري ترس پوندو
او سائين کير آه هيو حال پائي، کنهين کي سڌ نه آهي منهنجي سائي
سو سائين حسن تنهنجو آه حقّاني[3]، او سائين پاڪ تنهنجي آه پيشاني[4]
او سائين رُخ[5] تنهنجو آهي نوراني، او سائين فيض جي کيو ڪا رساني[6]
او سائين لطف جي کيو مهرباني، تلف[7] ٿي آه منهنجي سڀ زندگاني
او سائين تنهنجو مٽ کو ناهي ثاني، ڪجا يعقوب يوسف کنعاني
ڪجا فردوس[8] طوبي رضواني، ڪجا[9] جنات عدني غلماني
ڪجا موسيٰ ڪجا عيسي روحاني، ڪجا سلطان شهانِ جهاني[10]
کيو مون ساڻ هردم اوهي عطاني[11]، رهبر راز جي ڪا رازداني
او سائين ديدار جو امداد ڪر تون، او سائين عشق جو ارشاد[12] ڪر تون
او سائين قلب منهنجو شاد ڪر تون، او سائين خيال منهنجو آباد ڪر تون
او سائين دل منهنجي آزاد ڪر تون، او سائين ڪامل منهنجو اعتقاد[13] ڪر تون
او سائين تون ملائي پاڻ سان ڇڏ، او سائين تون رلائي پاڻ سان ڇڏ
او سائين تون مونکي جيري جلائي ڇڏ، او سائين تون صدقي پنهنجو هلائي ڇڏ
او سائين جام تون مونکي پلائي ڇڏ، او سائين رمز تون مون سان رلائي ڇڏ
او سائين تون جدا نه مونکي ڪري ڇڏ، او سائين پاڻ سان سدا ڪري ڇڏ

---

١. خط ٢. [illegible] ل. ٣. حق وارو. ٤. منهن مبارڪ. ٥. منهن، پيشاني.
٦. پهچ [illegible] ٧. [illegible] ٨. چيا جو، ڪهڙو. ٩. بهشت جون نعمتون. ١٠. جهان جو
بادشا [illegible] ظاهر ٿي. ٧. [illegible] ١١. ڏکيا. ارشاد ڪرڻ. ١٣. ڀروسو.

او سائين ننگ نباهج پنهنجو تون سائين. او سائين سڪ سڳو پنهنجو ساه سائين
او سائين مل اچي مون سان تون هيڪر. صدق سو وار مون وڃان يار جيڪر
او سائين منهنجا هلي آءُ تون هائي. ئيا هن وره تنهنجي در وڪائي
او سائين سڄڻ ڪنهن وقت ايندين. مُئي ءُ[1] معذور سان هلي هڪ[2] ٿينديـن
او سائين اچڻ جو اهو وقت ڏس تون. او سائين ملڻ جو اهو ڏينهن ڏس تون
او سائين وصل جو اهو وره[3] ڏس تون. او سائين ديدار جوا هو دم ڏس تون
او سائين رهبري جي اوها رات ڏس تون. او سائين پرت جي اوها پرڀات[4] ڏس تون
او سائين همد مئي جو اهو حال ڏس تون. او سائين اصل جُو[5] احوال ڏس تون
او سائين ديدار جو ڪو جام پيارج. او سائين تون جڏي[6] هيءُ دل جيارج
او سائين سوز پنهنجي ٻر تون ساڙج. او سائين قرب پنهنجي ٻر تون ڪاڙهج
او سائين سر منهنجو سوريءُ تي چاڙهج. او سائين ٻول[7] پنهنجو يار پاڙج
او سائين قتل ڪر تون منهنجو سائين. او سائين وصل ڪر تون منهنجو سائين
او سائين فضل ڪر تون منهنجو سائين. او سائين اصل ڪر تون منهنجو سائين
او سائين ئي تون مون تي يار راضي. او سائين مونکي محبت[8] آءِ مجازي
او سائين جتي قبل[9] ناهي ڪو ماضي[10]. او سائين جتي ملو ناهي ڪو قاضي[11]
او سائين دم بدم آهي تو سان آزي. او سائين شان تنهنجو آءِ شهبازي
او سائين ديد تنهنجي آءِ درازي[12]. او سائين نورؤن اعليٰ نور روشن آءِ فياضي[13]
او سائين طلب تنهنجي تمام آهي. او سائين بيخوديءُ جو جام آهي
او سائين اهو الستي انجام آهي. او سائين صبح نڪو ئي شام آهي
او سائين ۽ خاص نڪو ئي عام آهي. او سائين دوئي[14] نڪو ئي دام آهي

---

١. هيٺي. ٢. پرچندي. ٣. سال. ۴. صبح صادق. ۵. ذاتي خبر. ٦. هيٺ... ... وعدو.
٨. انسان تي عاشق ٿين. ٩. ايندڙ وقت. ١٠. گذريل وقت. ١١. جج. ١٢...
١٣. سخاوت. ١۴. ٻيائي، شرڪ.

او سائين خطرو نڪوئي بيو خام آهي، او سائين تنهنجو عشق امام آهي
او سائين محب مٺا بن جا مهڻا، دلبر رڪيل دوست قاتل قتل ڪُهڻا
او سائين منهنجا او سائين او سائين، او سائين منهنجا او سائين او سائين
او سائين منهنجا رخ[1] نمائي مونکي تون سائين، او سائين ديده[2] بکشائي تون سائين
او سائين ايتري نٿو دير سهان، او سائين ايتري نٿو وير[3] سهان
او سائين رحم ڪر ڪو مون سان سائين، او سائين ڪرم ڪر ڪو مون سان سائين
عاشق ويچارو مسڪين مسافر، ڪيو پنهنجو تنهن کي ڏٺي آدر[4]
او سائين منهنجا هن فيض جي ڪر ڪا، لڳ الله تنهنجي ور ڪرڪا
او سائين مونکي نڪر نڪر ڪري ڇڏ، او سائين مونکي ذرا ذرا ڪري ڇڏ
او سائين ڪهي ڇڏ مانڪي هلائي، او سائين رمز رهبر ڇڏ رلائي
ڪري ڪو قياس طالب کي اچي تار، ڪري در جو گلرڙو يار نئين ڏار
او سائين مونکي وساري ڇڏ نه سائين، پنهي ڏيهن کون ڇڏائي ڇڏ او سائين
او سائين پنهنجو خيال ڏي مونکي تون هردم، او سائين شوق بر ڪر شهيد هردم
او سائين عرض عاشق جو اگهائج، ۽ ايهو غرض عاشق جو پڄائج

* *

Gul Hayat Institute

١.منهن ظاهر ڪرِ. ٢. اکين جو ديدار ڪراءِ. ٣. وقت. ٤. ڪيڪ.

جهولڻا

❄

ڪنهن سانگ سهائي[1] اپڻي دلبر ڪالهه نه آيون گهٽي
آڪير تو دل گهٽي
ڪنهن خواهش سودي سُودي آج نه آيون هٽي
آڪير تو دل هٽي
نال خويشاندي[2] خوشي ڪيتئي راند عجب تو ڪٽي
آڪير تو دل ڪٽي
عاشق گهايل قتيل اپڻي ڪون تئن نه پڏي ڪا پٽي
آڪير تو دل پٽي
راضي ڪرڪي پيئين اپنا ڪرَم[3] قبيلا عاشق ڪيتئي ڦٽي
آڪير تو دل ڦٽي
مرض محبت دي ماريا مئن ڪون تئن رين[4] هجر نا ڪٽي
آڪير تو دل ڪٽي
قربان ٿيوان وسار پيئين تون محبت ميل ڏنهن مٽي
آڪير تو دل مَٽي

١. آسرو، وَسَنوَ ڏي وڃڻ. ٢. مٽ مائٽ. ٣. ويجها مائٽ. ۴. جدائيءَ واري رات.
٥. ڦيرائي.

❋

سوز فراق تنهنجي هيءَ دل ساڙي سا بات بڌايان ڪيهي
چيم ته ڳالهه چوان توکي ڪيهي
هجر فراق منهنجي جون آهون سڻ سهڻل تون ويهي
چيم ته ڳالهه چوان توکي ڪيهي
ڪئن ڪيان مون ڏس ڏي سائين جو راز تنهنجي هي دل ريهي[1]
چيم ته ڳالهه چوان توکي ڪيهي
مونکي ماري دلبر يار وساري تون ڏيه ٺڪين وڃي ڏيهي[2]
چيم ته ڳالهه چوان توکي ڪيهي
اهڙو اعتبار نه هو منهنجو تو ٻر تنهنجي ماڻتن ڪئن دل ريهي
چيم ته ڳالهه چوان توکي ڪيهي
هئي هئي اندوه[3] درد تنهنجي جي ٻر دلبر ٿي دکي منهنجي ديهي
چيم ته ڳالهه چوان توکي ڪيهي
قولهه نه عيب عاصيءَ جا هرگز سائين آءُ پرين پُکي منهنجي پيهي[4]
چيم ته ڳالهه چوان توکي ڪيهي
سا ٻڌايان ڪنهن کي سهڻا سائين تو جانب ڪئي آه جيهي
چيم ته ڳالهه چوان توکي ڪيهي
اڳي جيئن هئين تون مون سان دلبر وري هاڻي رمز رکه تون تيهي
چيم ته ڳالهه چوان توکي ڪيهي
ميرل هيءَ مسڪين مسافر ٻرتو ٿي سائين توکي سڄڻ پرين پرڏيهي
چيم ته ڳالهه چوان توکي ڪيهي

---

[1]. ريجهو ... [illegible] ... ي ديس. ۳. تمام گهڻو درد. ۴. اچڻ. ۵. جهڙي.
[1]. مو... [illegible]

❄

جڏهن پور پون ٿا دلبر تنهنجا تڏهن رهبر ويهان روئي
چيم ته حال چوان ڪنهن کي روئي

حال واقف توهين يار پيارا ٻيو واقف ناهي ڪوئي
چيم ته حال چوان ڪنهن کي روئي

ائين هئي ڪا ٻاب منهنجي ۾ ڏکن تنهنجي جي ڏوئي
چيم ته حال چوان ڪنهن کي روئي

اڃي ميتين هان عيب عاصيءَ جا دفتر[2] کلئي ڌوئي
چيم ته حال چوان ڪنهن کي روئي

ڪين لاهين هان ڪڏهين دلبر تون لالن لاکي[3] لوئي
چيم ته حال چوان ڪنهن کي روئي

سِير[4] نه رکيئي سهٽا سائين ور ڪري ويئين ٻيوئي
چيم ته حال چوان ڪنهن کي روئي

چڱو ڪيئي بخت[5] وريئي شابس توکي ويهي هٽ ڪيئي ساڳوئي
چيم ته حال چوان ڪنهن کي روئي

هاٿي سائين ڦري ڪي ٻيو ٿئين او سائين تون جانب هئين جوئي
چيم ته حال چوان ڪنهن کي روئي

بحر فراق تنهنجي ٻريو ائين جيئن آب جي ٻرجي اوئي
چيم ته حال چوان ڪنهن کي روئي

دل ته منهنجي دلبر توسان سائين هئي هئي ڪيهي شامل هوئي
چيم ته حال چوان ڪنهن کي روئي

ميرل هن مسڪين مسافر جي تو دل سڄڻ ڪئن پوئي
چيم ته حال چوان ڪنهن کي روئي

---

۱. قسمت. ۲. لکت. ۳. ڳاڙهي، ڳاڙهي ڪونتر سان رگيل اجرڪ. ۴. ٻاڪ[illegible] - سنه.
۵. ڀاڳ وريئي. ٦. ڪلي- ٻاٽيءَ جي مشڪ، سانداري. ۷. ڦاسائي.

❋

رمز لائي روليئي رُنج ۾ ڪيئي ڪان وفائي
چيم تہ عمر وڃايم اجائي
درد فراق تنهنجي اهين ڪيو جئن ڪجي خولبهائي[1]
چيم تہ عمر وڃايم اجائي
وڏي اميد آسرو هو تو ۾ پر پلئَ[2] نہ ٻڌم پائي
چيم تہ عمر وڃايم اجائي
خيال پلڻ ۽ وساري وهڻ جي توکي تہ مَت[3] آئي ڪائي
چيم تہ عمر وڃايم اجائي
هوت هئين تون همدم مونسان هاڻي ڪيئي ڪيئن جدائي
چيم تہ عمر وڃايم اجائي
ڪيم گدائي سهڻا تو ليءِ توکي ترس نہ آئي ڪائي
چيم تہ عمر وڃايم اجائي
توکي اهڙي هئي ڪا من ۾ تہ تو اڳي چون ٻڌائي
چيم تہ عمر وڃايم اجائي
شڪر تيو پنهنجا مٽ مائٽ سڃاڻي ڪيئي عاشق سان ادائي[4]
چيم تہ عمر وڃايم اجائي
پنهنجا لڳئي مٺا گهڻو پيارا ڪيئي عاشق سان تلخائي[5]
چيم تہ عمر وڃايم اجائي
الين ڪئن روليئي هن روهن ۾ توکي اها سرت[6] ڪنهين سمجهائي
چيم تہ عمر وڃايم اجائي
بيرل هن مسڪين يتيم عاشق سان تو ڪئي ڪين فدائي[7]
چيم تہ عمر وڃايم اجائي

---

۱. خون جهو... جهوليءَ ۾. ۳. صلاح. ۴. پيائي. ۵. تکائي، ڪاوڙ.
٦. مرشد...

❋

دلبر منهنجا يار پيارل سائين مون سان ڪئي تو ڪيئن ڀڳي[1]
چير تہ دل منهنجي ڪيئن ڀڳي
ڳالهہ ڳڻن[2] جي دلبر سائين منهنجا ڪانہ توکي ڪا لڳي
چير تہ دل منهنجي ڪيئن ڀڳي
هئي هئي يار وساري ڪئن ويئين دلبر پائي سهڪ[3] جي سڳي
چير تہ دل منهنجي ڪيئن ڀڳي
مونکي تنهنجي جيءُ جيارا جانب تار[4] طلب جي تڳي
چير تہ دل منهنجي ڪيئن ڀڳي
هئي هئي سوز فراق تنهنجي جي سهڻا ڪا تار اندر ۾ وڳي
چير تہ دل منهنجي ڪيئن ڀڳي
ڪاٿون سڪئين تون سهڻا سائين دل لٽڻ[5] جي ٺڳي
چير تہ دل منهنجي ڪيئن ڀڳي
روح ريجهائي خوش ٿئين مائٽين توکي ڪنهين ڏسي اها ٺڳي
چير تہ دل منهنجي ڪيئن ڀڳي
ائين لائق نہ هو توکي يار پيارا خوش ٿي هڻين ڪڳي[6]
چير تہ دل منهنجي ڪيئن ڀڳي
ميرل هن مسڪين مسافر جي درد تنهنجي دل ڏڳي[7]
چير تہ دل منهنجي ڪيئن ڀڳي

---

١. جدائي. ٢. ڳڻي. ٣. قربن. ٤. يارانو. ٥. يادگيري. ٦. ڪلڻ. ٧. ڦٽي.

Gul Hayat Institute

❋

هئي هئي دلبر منهنجا دوست پيارا وڏءِ ڳل ڳچيءِ ۾ ڳارو
چيم ته ڪئن ڪيءِ يار وسارو
هي اڏي ويني ڪئن اندر ۾ عاشق جي اوتارو
چيم ته ڪئن ڪيءِ يار وسارو
هي ظاهر باطن آهي سهڻا نيهن تنهنجي جو نعرو
چيم ته ڪئن ڪيءِ يار وسارو
هي ياٰڪي[1] باقي يار وڃي تئين دلبر دوست نيارو
چيم ته ڪئن ڪيءِ يار وسارو
هئي هئي وڇوڙو جي جالڻ[2] جو مونکي ڏنيءِ ڪونه اشارو
چيم ته ڪئن ڪيءِ يار وسارو
هئي هئي جدائي ءِ وره تنهنجي جو بار آهي بارو[3]
چيم ته ڪئن ڪيءِ يار وسارو
ڪئن بحر[4] فراق ۾ سٽيءِ[5] دلبر مان طالب هوس نه تارو[6]
چيم ته ڪئن ڪيءِ يار وسارو
ڪيم حيلا هزارين توکي دل... ائي پائي پاند ڳچيءِ ڳل ڳارو
چيم ته ڪئن ڪيءِ يار وسارو
سواءِ تنهنجي ...بر سائين منهنجا ٻيو ڪونه آهي مونکي چارو
چيم ته ڪئن ڪيءِ يار وسارو

١. ٻيڪي ... ٢. گا... ٣. ڳورو- وزندار. ۴. جدائي جو سمنڊ. ٥. اجهلائيندي.
٦. ...

او سائين لڳو هوس مان لڙهه لاثاني تنهنجي پيو جنهن لوڪ جو لارو
ڇهر تہ ڪئن ڪيءِ يار وسارو
جالب تنهنجي يار جدائيءَ ڪون ويو وجود سڙي سڄو سارو
ڇهر تہ ڪئن ڪيءِ يار وسارو
جدا جالڻ ڪون جالب سائين مولڪي مرڻ آهه موچارو
ڇهر تہ ڪئن ڪيءِ يار وسارو
توريءَ هرگز نتو لڳي سائين منهنجا ڪو هت منهنجو شب گذارو
ڇهر تہ ڪئن ڪيءِ يار وسارو
شڪر ٿيو جو تنهنجي پاڳي بخت جو ڪو ڏريو دلبر ڏارو
ڇهر تہ ڪئن ڪيءِ يار وسارو
پسي مي سور سڄڻ امي تنهنجا مي عاشق ٿيو ويچارو
ڇهر تہ ڪئن ڪيءِ يار وسارو
ڪيئن خوش ٿي ورين گهرين وينين مون ڏنهن ڪري وسارو
ڇهر تہ ڪئن ڪيءِ يار وسارو
شاهس لڳيءَ پنهنجا مالڪ منا منهنجو ڪيئي ڪولہ سنڀارو
ڇهر تہ ڪئن ڪيءِ يار وسارو
همدم هئين تون هردم مون سان هالي ڪئن ڪيئي ڪنارو
ڇهر تہ ڪئن ڪيءِ يار وسارو
ميرل من مسڪين مسافر [illegible] والي ورالهندو وارو
ڇهر تہ ڪئن ڪيءِ يار وسارو

---

۱. لاڙهو، پرواهه. ۲. دنيا جو سهارو. ۳. سٺو. ۴. رات گذارڻ. ۵. حصي دار [illegible]
۷. پنهنجي گهر. ۸. يادگيرو. ۹. جدائي.

❋

ياد ڪري تنهنجون اڳيون ڳالهيون سائين ساه گهڻو توکي ساري
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

راتيان ڏينهان روح رڙي تو هئي هئي سجڻ توکي ساري
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

سائين روز ڏهاڙي راه نهاريان سائين اچي مان اوتاري[1]
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

ڇڏي پنهنجا ڪڙم قبيلا سيئي لڳس تنهنجي لاري
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

هئي هئي مونکي سجڻ ڳالهہ انهيءَ جو سائين ڳاراڻو تو ڳاري[2]
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

هيءَ باقي آهي خيال اندر ۾ تنهنجو سائين پيا وهم ڇڏيم واري[3]
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

هيءَ ديدار پنهنجي ڪئون دلبر سائين مانکي لالن ڇڏ نہ لوڏاري[4]
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

هيءَ بنا توريءَ ساه منهنجو سائين او هت ڪوندر منجهہ گذاري[5]
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

اٿم اميد اندر ۾ اها بلڪل مان يار اچي مون وٽ ڪهاري
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

ساه توکي منهنجو ساريون[6] دلبر او سائين هئي هنجون هاري
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

اندر منهنجي ڪي عين آئينو[7] ڪري او سائين مان ڏي عشق اوجاري
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

هن فراقي[8] فقير قتيل ڪي او سائين شل ساجن سڏي سنياري
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

ميرل هن مسـ...ـين مسافر ڪي من طالب ڪري تاري
چيم تہ وينين ڪيئن وساري

---

١. جيڪر ٢. ... اتي. ٣. معاني. ٤. تڙائي. ٥. گذاري. ٦. سنهاريون. ٧. صاف آئينو.
٨. جدائي ...

Gul Hayat Institute

❋

خويشؤن پنهنجي ناتو لاتيءِ نيهن نہ نباهيءِ توکي ڳالهہ اها ڪنهن سلي[1]
چيم تہ دل تو سڄڻ ڪيئن پلي[2]
عاشق جو هي حال پسي سڀ هيٺو ويتر تون هوت نہ آئين هلي
چيم تہ دل تو سڄڻ ڪيئن پلي
انهيءَ جدائيءَ ڪون هڻي هڻي جانب جيءُ جوشن ۾ ويو جلي[3]
چيم تہ دل تو سڄڻ ڪيئن پلي
هاڻي خويش اقرب[4] ڪئي ڪل پنهنجا اها جاگير عجب توکي ملي
چيم تہ دل تو سڄڻ ڪيئن پلي
انهيءَ بيوفائي ڪرڻ نہ رهائڻ جي اڳي ڳالهہ چئي چونہ ڳلي
چيم تہ دل تو سڄڻ ڪيئن پلي
شابس پنهنجا ساريءَ چڱو دوست وساريءَ هاڻي ڏيهہ[5] ڪيءِ پنهنجي[6] نلي
چيم تہ دل تو سڄڻ ڪيئن پلي
ائين چاتيءِ پيچ نہ پاتيءِ ڇاڪون دلبر تو رمز مونسان نا رلي
چيم تہ دل تو سڄڻ ڪيئن پلي
سبب اهو ڪيهو چئين تون سائين دلبر ڇاکؤن ڇڏي تو ڳلي
چيم تہ دل تو سڄڻ ڪيئن پلي
اڄڻ وڃڻ رهڻ عجيب اڱڻ منهنجي جي ڪيئن بند واٽ ڪري تو جهلي
چيم تہ دل تو سڄڻ ڪيئن پلي
ميرل هن مسڪين مسافر غريب جي شـ..ڪا پلو[7] ڪندو پلي
چيم تہ دل تو سڄڻ ڪيئن پلي

---

١. ٻڌائي. ٢. مٽائي. ٣. سڙي. ۴. ويجها مائٽ. ۵. علائقو. ٦. ڏاتي. ..٧. خدا.
وا..

❋

منهن موڙيئي منهن ڇاڪون يا تہ عيب[1] عاشق جا پسي[2]
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
کهرجي لہ ائين ڪيہ جيءَ دلبر سائين ڪي ڏکہ ڏولاوا ڏسي
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي[3]
ڪيئن مولڪي ڪيو هوہ گهٽو ڳچيءَ جو جيئن هار پائجي هسي
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
ڇاڪون وئين تون يار پيارا تاڪون مشتاق تنهنجا پيا مُسي
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
اول دل ڦري منهنجي فالي ڪري پوءِ رهبر ڪيئن وئين رسي
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
مٺي مائٽن جي ڪا لڳي توکي لالن گهاتي هٺي هٺي لسي
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
کهربو لہ هوائين پر جس هجي توکي جسي
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
ڏوڻي ها عيب منهنجا ڪلئي ٽئين هان ڪڪر رحمت جو وسي
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
منهن مڙوئي گهٽو آهي مالڏي جو پيس لہ ڪامل ڪسي ميحر جو
حرف مڙئي مالڏي ٿمڙا جو صدقي ساہ لہ ڪيم سسي
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
هٺي هٺي ديدار تنهنجي جي دلبر سائين ڏاڍي طلب آهي مونکي تسي[7]
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
هٺي هٺي آہ بيماري بره تنهنجي جي تون رنج لاہ رليل تون رسي
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
هٺي هٺي نالهن جمعيت[8] جي جان جڪ ... لڳي مائٽن جي آہ چسي[9]
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
ميرل هن مسڪ...ين مسافر کي ڪا وڏہ وره جي رسي
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي
ميرل هن مسڪين مسافر کي ڪا وڏئي ورهہ جي رسي
چِير تہ دل تنهنجي ڪئن ڪسي

. گناه. ۲. پياس- ...ٽنم ۳. ڪَٿري. ۴. زيور. ۵. مُنجهي. ۶. شاباس. ۷. پياس. ۸. قرار.

Gul Hayat Institute

جهولڻا

هن نماڻي عيبن هاڻيءَ کي لالن[1] ڪيئن لوڏاريءِ[2]
چيمر تہ هٿي هٿي ڪيئن يار وساريءِ

محبت پنهنجي سان سپرين ساه منهنجو نا ٺاريٺي
چيمر تہ هٿي هٿي ڪيئن يار وساريءِ

عاشق عاجز هن غريب کي مهجوريءَ[3] ۾ ڪيئن ماريءِ
چيمر تہ هٿي هٿي ڪيئن يار وساريءِ

ٻيلي ٻانهو پنهنجي در جو دلبر سائين ڪٿو ڪري نا ڌاريءِ
چيمر تہ هٿي هٿي ڪيئن يار وساريءِ

خوش ٿي ويٺين ياڪي ساجن سانول ڪين سنياريءِ
چيمر تہ هٿي هٿي ڪيئن يار وساريءِ

ڏٺي اندوه ويڙهي غمن ۾ وٺين منهنجو اندر ڪين اوجاريءِ
چيمر تہ هٿي هٿي ڪيئن يار وساريءِ

افسوس آهي اندر ۾ بلڪل ڏاڍو نہ ڳڏجي مونسان ڳهاريءِ
چيمر تہ هٿي هٿي ڪيئن يار وساريءِ

ڪيءَ ڪلور ڪيس[4] ڪيڏو جو طالب کي نہ تاريءِ
چيمر تہ هٿي هٿي ڪيئن يار وساريءِ

هٿي هٿي حاذق[5] هوت حبيب پيارا جو خيال موڏنهن ڪٿن واريءِ
چيمر [illegible] هٿي ڪيئن يار وساريءِ

خويش اقرب پنهنجا ڪري ويٺين اٿين سهـ[illegible]ل ڪنهن سيڪاريٺي
چيمر تہ هٿي هٿي [illegible]يئن يار وساريءِ

---

١. محبوب. ٢. ترايني. ٣. وڇوڙي ۾. ۴. ڏاڍائي. ظلم.
۵. اهو حڪيم جيڪو شفا ڪري.

مالي خوش ٿئين جو مائٽ لڳئي مٺا پر ڇڏ اهو دلڙي ڪنهن ڏيکارئي
چيم تہ هئي هئي ڪيئن يار وساريءِ
ڪن ڪوئي ياد پيو هو توڪي جو نظر ڪري نہ نهاريءِ
چيم تہ هئي هئي ڪيئن يار وساريءِ
وات وحدت جي ورتيءِ نہ ڪائي ڪٿي پيالو پرم جو هاريءِ
چيم تہ هئي هئي ڪيئن يار وساريءِ
ڪاتُ جدائي جو دلبر سائين منهنجا ڪو عاشق تي اوياريءِ
چيم تہ هئي هئي ڪيئن يار وساريءِ
نسنگ نيزو نيهن نباهڻ جو ڪو عاشق تي اولاريءِ
چيم تہ هئي هئي ڪيئن يار وساريءِ
داغ اندر ۾ آهي دلبر سائين منهنجا جو اتي جوش ڪري، خيال ورهايءِ
چيم تہ هئي هئي ڪيئن يار وساريءِ
ماري مونکي او سائين منهنجا او جانب ڪين جياريءِ
چيم تہ هئي هئي ڪيئن يار وساريءِ
لائق توکي ائين نہ هو مٺا سائين جو هت ڳارائي ۾ ڳاريءِ
چيم تہ هئي هئي ڪيئن يار وساريءِ
هيءَ شهادت شوق پنهنجي جو پر پيالو ڪين پياريءِ
چيم تہ هئي هئي ڪيئن يار وساريءِ
ميرل هن مسڪين ... ڪي عرشن تي تہ اُڏاريءِ
چيم تہ هئي هئي ڪيئن يار وساريءِ

* *

١. رسـ... ٢. هيڪڙائي. ٣. بي ديهي ظاهر ظهور. ۴. خدا جي راهہ ۾ مرڻ.

جهولڻا

نيهن نهوڙيو[1] نازڪ تنهنجي دل ڏکڻ آه ڏنگي
چير تہ سور سڄڻ جا ٿيا سنگي[2]
داغ جدائيءَ جي دردئون دلبر منهنجا هيءَ تمام ڪيءَ آه تنگي
چير تہ ڏک دل ڪيئن تنهنجي ڏنگي
ڪان هٽي وئين قهري قاتل منهنجا تون ڪو جوان آهين ڏاڍو جنگي[3]
چير تہ تو دل سڄڻ ڪيئن ونگي
وره ويڇوڙي ڪيون هي ڪاريون سور ٿيا تنهنجا سنگي
چير تہ ڏک تنهنجي دل ڏنگي
ٿي شاهنشاه هلان ڪيءَ ڪيڏي ڪامل پائي ڪلنگي
چير تہ تون جوان آهين ڪو جنگي
وجهي پيچ پريت جا بلڪل قابو پختا تو دل سڄڻ ڪئن ونگي
چير تہ ٻاڻ تنهنجي دل ٻنگي
ماري مشتاق[5] چڙائي رولي تون ڪو رانول[6] آهين رنگي[7]
چير تہ ساجن تي نہ تون سنگي
سائين ڪئن ڪيان وڃان هائي ڪاڏي جو ٻاڻ[8] تنهنجي آهي دل ٻنگي[9]
چير تہ مان محبت تنهنجي منگي

---

١. عشق ماريو. ٢. سنگتي. ٣. جنگ ڪرڻ وارو. ۴. قاسائي، هڏي. ٥. عاشق
٦. سهڻل. ٧. رنگن وارو. ٨. تير. ٩. نشان ڪني.

دان ڏياريو دلبر سائين جو مان لالن آهيان تنهنجي لنگهي[1]
چير تہ دل عشق ۾ تنهنجي انگي

راليان ڏينهان جيءَ الدر ۾ جالب تنهنجي ڏاڍي طلب آهي تشنگي[2]
چير تہ تون نرمل آهين ننگي

يار ڪنج دلبر دوست ڪهيل جو جو منهنجو لنگ توتي آه ننگي
چير تہ ڪو ماريو تير تفنگي

عشق تنهنجي ۾ يار پيارل سائين دل منهنجي آهي انگي[3]
چير تہ تون ظالم آهين زنگي

ملي هلي ماريس قلب منهنجي ۾ ڪو ڦهري تير تفنگي
چير تہ دلبر درد تنهنجي دل دنگي

ميءَ حال منهنجو لهو آه امڙو جنن يارن ڪي ٿلي ڪنگي
چير تہ دل چوٽ عشق جي چنگي

رلگي وڪوڙي قابو ڪيڙيه سائين منهنجا تون ظام آهين زنگي
چير تہ دل سُور تنهنجي آهي تنگي

ڪن ڪيان ڪنهن ڪي دالهن ڏيهان هي درد تنهنجي آه دنگي
چير تہ دل ڏکن آهي ڏنگي

بيرل هن مسڪين مسافر کي آهي محبت تنهنجي منگي
چير تہ دل محبت تنهنجي منگي

* *

١. مگنهاري. ٢. [illegible] پياس. ٣. قالي، الڪ. ٤. ريري. ٥. گهري.

Gul Hayat Institute

جهولڻا

ڏکن موں‌کي ڏني آ ڏيکاري لهيا جوش جگر ۾ جاري

چيم تہ ڏاڍي پرت تنهنجي آ پياري

بات منهنجي ڪا نامي بيشڪ بلڪل جو آهي بار بره جو باري

چيم تہ ڏاڍي پرت تنهنجي آ پياري

هاڻي هيڏو تون ويهہ نہ وساري دلبر ڏار نہ ڪر تون ڏاري

چيم تہ ڏاڍي پرت تنهنجي آ پياري

اڄ جي هرگز عجب مون ڏنهن تون ڪا ڪهوٽ نہ وجهہ تون ڪهاري

چيم تہ ڏاڍي پرت تنهنجي آ پياري

بره بيمار ڪيو مون‌کي آ بيشڪ مسڪين ڪيان ٿو زاري

چيم تہ ڏاڍي پرت تنهنجي آ پياري

حال منهنجو ٿيو آ اهڙو جهڙن پوڪہ ڪي لڳي اڱاري

چيم تہ ڏاڍي پرت تنهنجي آ پياري

راتيون ڏينهان روح منهنجي ۾ آهي بيحد بلڪل بيقراري

چيم تہ ڏاڍي پرت تنهنجي آ پياري

هاڻي ڪيئن وساريهو ويهي تو هي جنڏي دل جياري

چيم تہ ڏاڍي پرت تنهنجي آ پياري

وني وحدت وره جي پنهنجي جي تو بارل هيڏو پياري

چيم تہ ڏاڍي پرت تنهنجي آ پياري

---

١. سامهون آيا. ٢. ڳالهہ - ڳجهہ ٣. ڳري ٤. تحقيق ۾. ٥. مٺي

Gul Hayat Institute

سڪ تنهنجيءَ سانول سهڻا وڌي هيءَ ڪا ڳل ڳچيءَ ۾ ڳاري
چير ته ڏاڍي پرت تنهنجي آه پياري
محبت جو مشتاق جي من ۾ ڪو مار وڌءِ هيءَ ماري[1]
چير ته ڏاڍي پرت تنهنجي آه پياري
ميڪر اڇي يار پيارا هاڻي تو سڙي دل نا ٺاري
چير ته ڏاڍي پرت تنهنجي آه پياري
ڪر گل گلعذار گلشن جان دلڪي باغ ڪري گلزاري
چير ته ڏاڍي پرت تنهنجي آه پياري
هئي هئي يار عجيب مان توتئون سر صدق[2] ڪيان سؤ واري
چير ته ڏاڍي پرت تنهنجي آه پياري
هئي هئي جانب جيءَ منهنجي ۾ ڪان هنيئي ڪو ڪاري
چير ته ڏاڍي پرت تنهنجي آه پياري
مردم مونکي آهي دلبر تنهنجي تڳا[3] دم دم دلبر تاري
چير ته ڏاڍي پرت تنهنجي آه پياري
سهڻا تنهنجي سڪ ۾ سانول عمر وڃايم سڄي ساري
چير ته ڏاڍي پرت تنهنجي آه پياري
ميرل هن مسڪين مسافر سان تون يار رکج ياري
چير ته ڏاڍي پرت تنهنجي آه پياري

---

١. شڪاري. ٢. گهوريان. ٣. آسرو.

جهولٽا

سڌ سڌا لڌ، ڪولہ عاشق جو توکي مائٽ پنهنجا لڳا منا
ڇهر تہ امڙا سور لہ مان کي ڏنا
هت ڪري وينين سيئي پنهنجا ڪل نمبر کاتا چٽا
ڇهر تہ امڙا سور لہ مان کي ڏنا
ملهائي خويش اقرب پنهنجا شاباس چڱا ڪيئي چٽا
ڇهر تہ امڙا سور لہ مان کي ڏنا
اصل خيال ڪو جدائي جو هيو دلبر قربان تو امڙا ڏکہ پئي ڪيئن سنا
ڇهر تہ امڙا سور لہ مان کي ڏنا
نتي چاتـر تہ ڪو امڙو ويڻل تهندو جو محبت وارا ڪئن منا
ڇهر تہ امڙا سور لہ مان کي ڏنا
هئي هئي منهنجي سوز الدر جا پريا تلاو ترايون چٽا
ڇهر تہ امڙا سور لہ مان کي ڏنا
جي گهايل آهن گهور تنهنجي جا سي ڪوڪان ڪن ٿا ڪنا
ڇهر تہ امڙا سور لہ مان کي ڏنا
ڏک ڦٽ دلبر درد تنهنجي جا منهنجي لنگن تي هن لٿا
ڇهر تہ امڙا سور لہ مان کي ڏنا
مچ مجاز محبت جا الدر ۾ بره باريا ٻنا
ڇهر تہ امڙا سور لہ مان کي ڏنا
ميرل هن مسڪين يتيمن تي [illegible]هن محبت جا ڏنا
ڇهر تہ امڙا سور لہ مان کي ڏنا

---

١. سار سنڀال. ٢. ظاهر. ٣. ظلم. ۴. ڏُٻا. ۵. وَسيا.

Gul Hayat Institute

ژوهیڙا
مکتوبات
Gul Hayat Institute

او س
او سائيـ
ار ويجان جهه
کنهن وکتا

اني ٣. برباد.
اگهه

ڏوهيڙا

وحدت مان ڪثر ٿي وحدت ڪثرت ڪُل
نامرادي نجهرو ويراڳن وصل
منجهون ناه اصل ميول مدامي ٿيو

ڏوهيڙو

وڄ[1] مان گاج مان باد[2] مان باران[3]، عرش مان فرش مان زمين مان آسمان
ملڪ مان فلڪ[4] مان خلق مان جهان، عرب مان عجم مان مڪو مان ملتان
اگر مان بهڪر مان سنڌ مان هندستان، مشرق مان مغرب مان ايران مان توران
جنوب مان شمال مان هرات مان سيستان، ڪياني مان يوناني مان هندو مان مسلمان
ڪنعاني مان جيلاني مان سرمان سبحان، مصري[6] مان بصري مان مان گنگا مان اشنان[5]
فقري مان فخري مان غازي[7] مان ميدان، ڪتا[9] مان وارتا مان گيتا مان پران[8]
عربي مان پارسي مان حديث مان قرآن، حاذق مان طبيب مان مان حڪيم مان لقمان
درد مان دوا مان دارو مان درمان[10]، دانه مان مرغ[11] مان دام مان درميان
صيد مان صياد[12] مان بسمل[13] مان قربان، قتل مان ڪباب مان پخته[14] مان بريان[15]
سيخ مان آتش مان تل قل[16] مان قربان، رمز مان غمزه مان جادو مان عجب چشمان
ابرو مان مرگان مان تير مان ڪمان، عاشق مان معشوق مان حال مان حيران
طالب مان مطلوب[17] مان ساقي[18] مان ميخانه، آه مان فرياد مان نعرو مان نيشان
بلبل مان شيدا مان باغ مان بستان، سرو مان سوسن مان عنبر مان ارغوان
سنبل مان نرگس مان ڪيتڪي مان زعفران [illegible] مان ترمان بحر مان بئبان
درخت مان ميوه مان وسنو [illegible] مان ويران، جهنگ مان رنگ مان جبل مان ريگستان
شهر مان بازار مان [illegible]رح مان طولان، نبي مان ولي مان جوش مان جولان

---

١. آسماني ڪنو[illegible] ٢. هوا. ٣. مينهن. ۴. آسمان. ۵. وهنجڻ.
٦. حق جي[illegible] ٧. [illegible] ۾ وڙهڻ وارو. ٧. ڳاله. ٨. هندن جو ڪتاب. ٩. وڏو حڪيم.
١٠. دوا [illegible] ١١. پکي. ١٢. شڪاري. ١٣. اڌ ڪُٺل. ١۴. پڪل. ١۵. رڌل
١٦. با[illegible]روڻ. ١٧. مرشد. ١٨. پيرِ مغان.

غوث مان قطب مان هادي مان حنان، صغير مان ڪبير مان مجنون مان مستان نانڪ مان ڪبير مان ڀڳوت مان ڀڳوان، احد مان احمد مان بيان مان بي بيان سرمان بي سرمان آدم مان انسان، خفي مان جلي مان سري مان سبحان حد مان لاحد مان نفي مان نسيان، شمس[1] مان قمر[2] مان تجلو مان تجلان ساقي مان باقي مان جام مان پيمان، اول مان آخر مان مڪان مان لامڪان حاضر مان ناظر مان فائض فيض رسان، هادي مان مهدي مان ميرل مان ميخانہ سرمان بي سرمان بيخود مان بي اختيار، دائم مان قائم مان قادر مان قهار عرش مان ڪرش مان ارض مان اسرار، فلڪ مان ملڪ مان مالڪ مان مختيار رمز مان غمزه مان چشم مان چمڪار، عاشق مان معشوق مان حسن مان سينگار مرغ[3] مان دام مان صياد مان شڪار، قيد مان لاقيد مان بي شڪ مان بيدار[4] سوز مان[5] گداز مان درد مان ديدار، فراق مان اشتياق[6] مان جوش مان جهار ميرل مان ميخانہ مان صوفي مان اظهار[7]، جام مان شراب، مان ساقي مان سردار[8]

* *

ڏوهيڙو

جهجل جوڳيڙن جا کهڙا ڀڃين پار، ڇائي هين ڇتن پر لالن لتن وار
انئي پهر انهن کي گويا هي[illegible] لاءِ، ميرل مرد مهار، گر کي گڏيا ڪاپڙي

---

١. سج. ٢. چنڊ. ٣. پکي. ۴. هوشيار. ۵. درد، ڳارائو. ٧. ظاهر، چٽو. ٨. اڳواڻ.

مڪتوب اول روپ ڪنيات

او سائين سردار سرور او سائين مختار مظفر او سائين دلدار دلبر او سائين غمخوار[1] گوهر او سائين منٺار منهنجا او سائين توريءَ آءِ پريشاني او سائين سواءِ تنهنجي پريشان حال ۽ عاجز ٿي پيو آهي او سائين توريءَ ڪنهين ساڻ هي ڏک جو احوال اوريان[2] او سائين ڪنهن کي درد جي دانهن ڏيان ۽ پيو ڪير پڌندو ۽ ڪنهن کي سائين ترس پوندو او سائين چؤ تہ ٻيو ڪير آهي منهنجي حال جو پائي ۽ سائين ڪنهن کي سڏ نہ آهي تہ سائي ۽ سائين ڪنهن کي خبر نہ آهي ڪائي، او سائين بنان تنهنجي آهي پريشاني ۽ ڏاڍي آهي حيراني تلف[3] ٿي آءِ زندگاني پسان تنهنجي شال پاڪ پيشاني او سائين تنهنجو آهي حسن حقاني او سائين تنهنجي صورت آهي سبحاني، او سائين توتي آهي راز رباني، او سائين تنهنجي پاڪ آهي پيشاني او سائين تنهنجو رخ آهي نوراني او سائين ڪر ڪا مهرباني اوس ائين او سائين تون آهين لامڪاني بقاءِ قديم جاوداني او سائين ديدار جو امداد ڪر او سائين عشق جو ارشاد[4] ڪر او سائين دل جو قطرو آباد ڪر او سائين خيال منهنجو سدائي شاد ڪر او سائين دل منهنجي آزاد ڪر او سائين خام خيال ٻيا ڪليءَ افراد ڪر او سائين ڪامل منهنجو اعتقاد[5] ڪر او سائين پره جو بنياد ڪر او سائين او سائين او سائين پاڻ ساڻ ملائي ڇڏ او سائين جيري جلائي ڇڏ او سائين جدا نہ ڪري ڇڏ او سائين پاڻ سان مدا ڪري ڇڏ او سائين فدا ڪري ڇڏ او سائين ننگ نباه او سائين مهـ[illegible] او سائين سڪ سڪو متي ساه او سائين پيو ناه نہ پيو ڪو نا[illegible] او سائين مون سان ٿي تون هيڪالدو، او سائين توريءَ من گهٽو آهِ مالم[illegible] او سائين توڪي آءِ الله ڪٿي آلدو او سائين مل اچي هيڪر تہ صدق سو[illegible]ر وچان جيڪر او سائين هلي اچ هاڻي وره ٿيا آهن تو در وڪاڻي، ٻ[illegible] ڪنهن وقت ڪڏهن مون وٽ ايندين. او سائين اچي مٺي

۱. غم[illegible]اني پس. ۳. برباد. ۴. حڪم. ۵. پروسو.

[illegible] اڳهه

محدور ساڻ هلي هڪ ٿيندين او سائين اهو اچڻ جو وقت تہ ڏس، او سائين اهو ڏس تہ ڏي او سائين اچڻ جو وقت تہ ڏس او سائين اهو ملڻ جو ڏينهن تہ ڏس، او سائين اهو وصل جو وره تہ ڏس، او سائين اهو ديدار جو دام تہ ڏس، او سائين اها رهبريءَ جي رات تہ ڏس، او سائين اهو همدميءَ جو حال تہ ڏس، او سائين اهو انجام تہ ڏس او سائين جام ديدار جو پيار او سائين ميءِ دل تہ جيار او سائين نظر ڪري تہ نهار او سائين پنهنجي سڪ ۾ تہ ساڙ او سائين پنهنجي قرب ۾ تہ ڪاڙهہ او سائين سوريءَ تي تہ چاڙهہ او سائين ٻول تہ پنهنجو ٻاڙ او سائين قتل تہ ڪر او سائين وصل تہ ڪر او سائين فضل تہ ڪر او سائين اصل تہ ڪر او سائين مون تي تي تون راضي، مونکي محبت آه مجازي، او سائين قبل نہ ڪو آه ماضي او سائين ملو نڪو آه قاضي او سائين منهنجي دمبدم آهي تون سان آزي، تنهنجو شان آه شهبازي او سائين تنهنجي ديد آهي درس درازي او سائين تنهنجي طلب آهي تمام او سائين بيخوديءَ جو ڪو پيارج جام او سائين اهيو الستي آهي انجام او سائين ۾ صبح نڪوئي آهي شام او سائين خاص نڪوئي اهي هام او سائين خطرو نڪوئي خام او سائين دوئي نڪوئي آهي دام او سائين تنهنجو آهي عشق امام او سائين متي عرش اوڏاه او سائين ۾ لاحد ڏي تہ لڏاه او سائين بيرنگ ڏي تہ پڄاه او سائين همت ساڻ هلاه او سائين رمز ساڻ رلاه او سائين وحدت ساڻ وڏاه او سائين، سهڻا او سائين او سائين محب مٺا من موهڻا او سائين قاتل قتل ڪهڻا او سائين، منهنجا دل جا دوست دل ۾ رکيل او سائين سبحان الله او سائين او سائين او سائين او سائين او سائين ڪر ڪا منهنجا مالڪ مون تي مهر ٻاجهہ او سائين او سائين او سائين لهہ سائين جا لکان او سائين ٻڌايان او سائين هلي آءُ او سائين رخ نمائي او سائين ۾ ديدبخش... سائين ديدبخشائي او سائين عشق تہ ڏي او سائين او سائين پنهنجو ڪر ... تو در جو، او سائين پنهنجو ڪر ڪلرڙو در جو، او سائين هلي آءُ تون سهڻا، ... سائين سڪي ٿو ساه منهنجو او سائين الدر ارواح منهنجو او سائين تنو سهان ا... ي جدائي، او

١. حقيقت. ٢. اينديڙ وقت. ٣. گذريل وقت. ٤. ڏکهي نظر. ٥. پاڪ پيغا...
٦. مهرباني.

سائين نئو سهان ايتري دير او سائين او سائين نئو سهان ايترو وڇوڙو او سائين نئو سهان ايترو ويل او سائين ۽ پيو آهي نيهن جو نيل مون سان آهي واويل او سائين او سائين سڏ تہ سڻ او سائين هئي هئي حال منهنجو آه پريشان او سائين ڪر ڪو رحم او سائين او سائين ڪرڪو فضل او سائين ڪرڪو لطف او سائين اچي تنهنجي در تي گدائي ڪيان او سائين تنهنجي در تي ٻهاري ڏيان او سائين تنهنجي درجو غلام ٿيان، او سائين او سائين من صاحب پنهنجو نوڪر ڪوٺن نمائو او سائين او سائين او سائين او سائين منهنجا سردار او سائين او سائين او سائين او سائين اغيار منهنجا او سائين او سائين او سائين حاذق منهنجا او سائين او سائين او سائين پنهل منهنجا پنهل منهنجا ڪيچي[1] ڪوهيارا آري ڄام امير ڏي سڏير اچي رس رهبر برن ٿرن رڃن ۾ او سائين ميهر مهوال منهنجا اچي سهڻيءَ ڪي تار او سائين او سائين او سائين سنبل نرگس منهنجا او سائين او سائين او سائين او سائين منهنجا پنهنجو تہ ڪر او سائين او سائين منهنجا پنهنجو تہ ڪر. او سائين منهنجا دلبر دوست دلبر دلبر دلربا شهد شڪر او سائين منهنجا من فيض جي تہ ڪر ڪا او سائين مانڪي تہ ڪهي ڇڏ پنهنجي هٿڙن مبارڪن ساڻ تہ پوءِ من ڪو ترس پوئي عاشق ويچاري غريب مسڪين مسافر نمائي جو. او سائين مانڪي تہ نڪر نڪر ڪري ڇڏ ذرا ذرا پرزا پرزا پوءِ سائين هلائي ڇڏ او سائين ڪو قياس تہ ڪر او سائين اچي تار پنهنجي در جو گلرڙو ڪري ڏار او سائين هائي ڪٺن ڪيان او سائين مونڪي وساري نہ ڇڏ او سائين ٻنهي جهانن[3] کون ڇڏائي ڇڏ او سائين پنهنجو تہ اهو عرض عاشق جو تہ اڳهاء او سائين پنهنجو ... ڏي هردم او سائين شهيد ڪر پنهنجي شوق ۾ هر دم او سائين اهو عرض، تہ عاشق جو پڇاء او سائين ۽ اما سڪ وڌائي ڏي ۽ ڏي ... ڏي او سائين اهيو حال هميشه ڏي او سائين تون عاشق آهين تون معشوق آهين او سائين تون طالب آهين، تون او سائين ۽ تون مطلوب آهين او سائين تون وارث وسيلو آهين. او سائين تون حج حرمين آهين.

---

١. و... ...ائين... ... اڳهنهل ڄام. ٣. ٻنهي جهانن کان آزاد ڪر.

او سائين هلي آءُ او سائين او سائين او سائين او سائين او سائين او سائين
عطا ٿئي عشق او سائين عطا ٿيءِ عشق او سائين مست ته ڪر مخمور
نورون هلي النور فيض[1] گنجور ڪر او سائين، پريم جو ڪو پيالو ملي او
سائين راز جي ڪا بخشش ڪر او سائين مٺي مرش اوڏار او سائين جام جام
جام او سائين سالي جام بهار او سائين جلدي دل جهار او سائين او
سائين شال سڪ ۾ تين پساه پورا او سائين منهنجا نور النور او سائين منهنجا
ماه منور او سائين منهنجا ڪحل الابصر[2] او سائين منهنجا گنج گوهر او سائين
منهنجا دُرِعدلي[3] او سائين منهنجا لعل ياقوت يماني[4] او سائين منهنجا مشڪ
ختن[5] او سائين مالڪي ته ماري هليو وئين او سائين ترس ته ڪوله
پيءِ او سائين منهنجا وري لباس ۾ ڪوله پيءِ او سائين منهنجا اهو سبب
ڪيهو آهي سو چوڻ نه جيهو او سائين تو روح آهي ڪٿان روليو او سائين
منهنجا چند چڪور او سائين منهنجا او سائين او سائين دل جا
دوست او سائين منهنجا دل جا پند او سائين منهنجا گل چمن او سائين
منهنجا باغ بهار او سائين او سائين منهنجا گل گلستان او سائين منهنجا
مشڪ زعفران او سائين منهنجا عطر ارغوان[6] او سائين منهنجاسروسمن او
سائين سنبل نرگس شهنشاه سلطان او سائين توريءِ ڪيان ڪٿان او سائين
منهنجا دلاسو ته ڪر او سائين منهنجا دلداري ته ڪر او سائين منهنجا دلذير
ته ڏي او سائين منهنجا او سائين منهنجا تمام حال منهنجو مهجور ٿي پيو
آهي. فراق ۾ ڦٽجي ويجي لڪجي، صاحب سوزن ۾ سڙي پري ڪامي پڄي
پيو آهي او سائين منهنجا الفراق الفراق او سائين منهنجا ڪٿان ڦري وئي
او سائين منهنجا ڪٿان ڦٽو ڪري [illegible] سماع ۾ ڪوله ڪو لڏ او
سائين منهنجا ته الائي منهنجو عاشق الائي ڪهڙي [illegible] ٿيو، صاحب الائي
ڪهڙا سندس احوال ٿيا او سائين منهنجا ائين ڪهڙي ڪر[illegible] وئين او سائين ائين
ته نه ڪرين ها او سائين منهنجا او سائين منهنجا ڪان [illegible] ولي ٿهري او
سائين منهنجا باز پڄي وئين پري او سائين مان سان ته واويلا[8] [illegible] او سائين

---

١. وڏو سخي. ٢. اکين جو ٺار. ٣. عدن ملڪ جو موتي. ٤. يمن جو لال ياقوت.
٥. ختن ملڪ جي خوشبوءِ. ٦. خوشبودار شراب. ٧. هاءِ وچوڙو. ٨. ماتم

Gul Hayat Institute

بره بيماري آهي او سائين آه زاري آهي. او سائين ڳچي ڳل ڳاري آهي او سائين بار بره جو باري آهي او سائين خيال خماري آهي. او سائين تنهنجي درسن جي درڪاري آهي او سائين سر صدق وارڻ[1] واري آهي او سائين ڏاڍي انتظاري آهي او سائين شل سڪ ٻر ٽين پساه[2] پورا او سائين منهنجا من او سائين منهنجي دل او سائين آهي تو سان دل او سائين منهنجو خيال آهي تو سان او سائين هاڻي ڪيان ڪئُن او سائين منهنجا مان تہ هاڻي لاچار ٿي پيو آهيان وس پنهنجي ڪون بيوس ۽ صاحب تنهنجي وس ٻر ٿيو آهيان. هاڻي صاحب مارين توڙي جئارين او سائين ساڙين توڙي ٺارين او سائين هاڻي سارين توڙي وسارين او سائين او سائين ڏارين توڙي لوڏارين او سائين او سائين اتارين توڙي وهارين او سائين هلائين توڙي ٻيهارين او سائين سڀ اختيار آهي تنهنجو او سائين مان مسڪين يتيم غريب تنهنجي آڌار آهيان. مونکي ڪنهين ٻہ طرح ڪا ٻي واه يا راه ڪائي ٻہ ڪانهي او سائين تنهنجي عشق ائين ڪري وڌو آهي نہ تہ صاحب اهڙو ڪين هيس پر صاحب تنهنجي رمز رولي وڌو آهي. ۽ صاحب تنهنجي چشم چريو ڪري ڇڏيو آهي ۽ صاحب تنهنجي محبت مست ڪري وڌو آهي. ۽ صاحب تنهنجي صحبت اندر صفا ڪري ڇڏيو آهي. ۽ صاحب تنهنجي نهار نوڪر ڪري ڇڏيو آهي ۽ صاحب تنهنجي ديد ديوانو ڪري ڇڏيو آهي. او صاحب تنهنجي پرت پريشان ڪري ڇڏيو آهي ۽ صاحب تنهنجي حال حيران ڪري ڇڏيو آهي. ۽ صاحب تنهنجي سڪ سلطان ڪري ڇڏيو آهي. ۽ صاحب تنهنجي عشق عشاق ڪري ڇڏيو آهي. ۽ صاحب تنهنجي خيال خالص[3] ڪري ڇڏيو آهي. ۽ صاحب تنهنجي سوز[4] سالم ڪري ڇڏيو آهي. ۽ صاحب تنهنجي گداز غا... ڪري ڇڏيو آهي ۽ صاحب تنهنجي ...از رهبر ڪري ڇڏيو آهي ۽ صاحب تنهنجي فيض ڪري ڇڏيو آهي ۽ صاحب تنهنجي طلب طالب ڪري ڇڏيو آهي ۽ صاحب تنهنجي خيال خادم ڪري ڇڏيو آهي. ۽ صاحب تنهنجي نيهن[5] نهال ڪري ڇڏيو آهي ۽ صاحب تنهنجي جوش جلال ڪري ڇڏيو آهي. ۽ صاحب تنهنجي قرب ڪمال ڪري ڇڏيوآهي

١. قرباڻ ٿيڻ... پورا ٿيڻ. ٣. نج. ٤. سوڙن سيڪاريو آهي.
١. تهنجي... اکه... ڇڏيو.

۽ صاحب تنهنجي جوت[1] جمال ڪري ڇڏيو آهي ۽ صاحب تنهنجي ديدار بره
بحال ڪري ڇڏيو آهي. او سائين حال تہ ٻڌ عاشق مجروح[2] ۽ مفتون[3] جو او
سائين عاشق ويچارو او سائين هاڻي ڪٿ ڪهان ۽ صاحب ڪاڏي وڃان ۽
صاحب ڪنهنکي درد جي دانهن ڏيان. او سائين او سائين منهنجون تہ ولهون
سڀ ويون آهن. ۽ صاحب توريءَ ٻي واهہ ڪائي بہ ڪانہ آهي او سائين منهنجو
حال تمام عاجز آهي، ۽ نماڻو تي پيو آهي او سائين مان توليءَ گهڻو ماندو
آهيان، او سائين منهنجي تہ اٿي ڪرڪا او سائين ڪهڙي ڳالهہ توکي ٻڌايان
پنهنجي سورن جي ۽ صاحب ڪهڙا توکي سور سلان. ۽ صاحب ڪهڙا توکي
حال سڻايان توکي سارو حال احوال هن غريب جو عاشق يتيم جو هر طرح
معلوم ۽ آشڪار[4] آهي، او سائين الله واسطي عرض تہ ٻڌ او سائين مونکي
بيگانو ڪري نہ رول او سائين، اهڙو ظلم نہ ڪر او سائين، اهڙو مظلوم نہ
تي او سائين اهڙو ويل نہ ڪر او سائين اهڙو هانيجو نہ ڪر او سائين ڪوس
نہ ڪر او سائين اهڙو ڏاڙو[5] نہ ڪر او سائين عرض تہ ٻڌ او سائين، سوال تہ
سڻ او سائين، فرياد تہ ورناء[6] او سائين ڪٿ دل قري وئين، او سائين ڪٿ
توکي دل ڦبي وئي او سائين دلربا دوست منهنجي حال جا ڀائي منهنجي حال
جا واقف او سائين هاڻي تہ هلي آءُ. او سائين اچي مونکي ڪَهُ پنهنجي سٽن
مبارڪن ساڻ او سائين سر عاشق جو حاضر آهي او سائين اڏيءَ تي او سائين
جلدي ڪر قتلعام او سائين صدقي ٿيو سر تنهنجي مٿي نالي تون او سائين
سر صدقي ٿيو عاشق جو تنهنجي قدمن تون او سائين او سائين او سائين اچي
سر وڍ او سائين او سائين او سائين عاشق ويچاري جو پنهنجي هٿن مبارڪن
ساڻ او سائين او سائين هلي اچي عاشق جو ... سر ڪر او سائين پنهنجي
هٿن ساڻ، او سائين اهيو تہ قرب ڪر او سائين اهو ... ڪو راز ڪر او سائين
او سائين خدا جي ڪارڻ او سائين او سائين عاشق جو ... عرض تہ قبول ڪر
او سائين او سائين بي نياز نہ ٿي او سائين عاشق تہ مري ... ويچارو او سائين
پنهنجي بي پرواهي ڏسي نوازش ڪرڪا او سائين او سائين ٻيو ... هاڻي ڇا توکي

١. حُسن. ٢. قتيل عاشق. ٣. عاشق. ٤. ظاهر. ٥. ظلم. ٦. ٻُڌ، عرض

Gul Hayat Institute

چوان ۽ ڇا توکي ٻڌايان او سائين ۽ هاڻي ڪٿي ڪيان او سائين ڇو اهڙن سورن ۾ وڌو اٿي او سائين ڇو اهڙن ڏکن ۾ ڏوليو اٿي ۽ او سائين ڇو اهڙن سورن ۾ ساڙيو اٿئي او سائين ڇو اهڙن درد ۾ ڏاريو اٿئي او سائين ڪو قياس تہ ڪر او سائين ڇو بيقياس ٿيو آهين او سائين غافر الذنوب[2] ٿي، او سائين ساتر العيوب[3] ٿي او سائين ڪاشف[4] الڪروب ٿي. او سائين مظلوم پرده پوش ٿي او سائين او سائين سرتاج شرپوش ٿي او سائين ظالم او سائين مظلوم او سائين ڪريم او سائين رحيم او سائين رازق او سائين رهبر رهنمائي او سائين او سائين منهنجا سائين شل سڪ ۾ ٿين پساه پورا او سائين ٻاريا آهن عشق تنهنجي اندر ۾ يار ڪورا او سائين او سائين ائين نہ مان نہ ڇاتو هو تہ ڪو اهڙو مان ساڻ واويل ٿيندو او سائين مان ائين تہ نہ سمجهو هو تہ ڪو اهڙو مون سان قهر ٿيندو، او سائين ڪيئن منهنجي دل قاسائي وئين او سائين ڪئن منهنجو خيال اڙجي ويو او سائين ڪئن منهنجو من محبت تنهنجي ۾ ڪڙهجي ويو. او سائين هلائي ڇڏ او سائين اڏائي ڇڏ او سائين مونکي تہ ڪل ڪان پئي او سائين بيوس دل اڙجي ويءِ او سائين او سائين تون ڪو ماري آهين او سائين تون ڪو شڪاري آهين او سائين تنهنجي ڪل ئي ڪانہ ٿي پوي. او سائين او سائين او سائين ڏس تہ ڏي او سائين او سائين او سائين ڪئن دل قري وئي او سائين او سائين ننگ نباه او سائين مهر نہ لاه او سائين جام تہ پيار او سائين جڏي دل تہ جيار او سائين اندر تہ اوجار او سائين او سائين قتلام تہ ڪر او سائين قل هو الله احد الله العشق[7] هو الله[6] تہ ٻڌ پنهنجو سخن تہ سچو او سائين او سائين اقتلوا في سبيل الله او سائين قتلام تہ ڪر او سائين قتلعام تہ ڪر او سائين ڪپ سري ڪه يار دم دير توکي نہ جڪائي ٿو او سائين ڇڏاءِ ... جهانن ڪون او سائين ڪر آزاد خيال هن يتيم جو او سائين ڪجهہ ڪجهہ رحم تہ ڪر او سائين ڪجهہ ڪجهہ توڙي فنسل تہ ڪر او سائين ڪجهہ ڪجهہ راز تہ ڪر ۽ صاحب ڪجهہ ڪجهہ ...ري تہ ٿي او سائين او سائين ائين نہ گهرجي او سائين او

1. ڏک ۾ ...ايو. ٢. بخشڻ وارو. ٣. عيبن ڍڪيندڙ. ۴. ڏک مٽائيندڙ. ۵. سر جا تاج سرجا ...ڪيندڙ. ٦. ڇئہ الله هڪ آهي. ٧. عشق اهو الله آهي.

سائين اڻين ته نه ڳار او سائين جي ڳاريندين ته صاحب ڪري ويندا سي ۽ صاحب جي تاريندي ته تري ويندا سي او سائين او سائين تون شهنشاه اعظم معظم عشق جو امام آهين ڪا ڀاڄهه ڪر او سائين منهنجا منهنجي ته دل ڦري وئين هليو او سائين اهو سبب ڪيهو او سائين هٿ ڇا آيئي او سائين ڪهڙو ڪاج'سڌوءِ او سائين ڪهڙو فرض پيئي او سائين هاڻي ڪٿن ڪيان او سائين دل پريشان ٿي پئي آهي او سائين او سائين ڪابه خبر چار ڪانه ٿي پوي او سائين ڪوبه احوال ڪولہ ٿو ملي او سائين طرفا اوهانجي نڪو قاصد ٿو اچي ۽ نڪو ڪو پيغام ٿو پهچي او سائين الدر ته منهنجو اڌ ٿي پيو آهي او سائين دل ته منهنجي پرزا پرزا ٿي پئي آهي. او سائين او سائين خيال أداس ٿي پيو آهي او سائين هاڻي ڪٿ سري او سائين او سائين هن عاشق جي ته ڪر ڪا. او سائين- خيال أداس ٿي پيو آهي. او سائين جي روليندين ته رلي ويندا سي او سائين او سائين هاڻي ڪٿن ڪيان او سائين هاڻي ته منهنجو حال اڻين ٿي پيو آهي او سائين ماڪي ته هاڻي ڦتلعام ڪري ڇڏ او سائين پنهنجي مبارڪن هٿن سان او سائين جلدي ڪر ڦتلعام جلدي ڪهي ڇڏ او سائين او سائين ۽ پيلا پڌ ته حال او سائين پيلا پڌ ته احوال او سائين توڪي پرواه ڪانهي پر صاحب. حال ته پڌ او سائين مان ته تڏهن ڪٿن ڪيان او سائين ڏس ته ڏي منهنجو ڇو حال اڻين ٿيو آهي. او سائين او سائين او سائين مان ڪاڏي ويندس ۽ صاحب مان ڪٿن ٿيندس او سائين توريءَ مان ڪٿن ڪندس او سائين رانجهن او سائين او سائين رانجهن او سائين ميهر او سائين ميهر او سائين ميهر او سائين پنهل او سائين پنهل او سائين پنهل او سائين پنهل معشوق مڪرم ازلي، او سائين او سائين پنهنجي در جو ڪلرڙو ڪري ڏار او سائين پنهنجي در تي او سائين لو[illegible] ڇڏ او سائين او سائين جيهو به تيهو به تنهنجو آهي.

* *

١. خوشي حاصل ٿي.

Gul Hayat Institute

مکتوب پيو روپ کوهياري

او سائين ٻاجهہ ڪر ڪا او سائين نظر[1] الطاف جي ڪر ڪا او سائين او سائين موںکي نہ رول او سائين او سائين او سائين او سائين سردار غمخوار او سائين گلعذار او سائين محب مٺا مٺار او سائين دل تہ نہ ڦرين ها او سائين عرض جي ڦرين هان تہ وري قتلعام نہ ڪرين هان او سائين او سائين قربدار او سائين توڙ نباه او سائين ماڳ پهچاءِ[2] او سائين پلا ڏس تہ ڏي او سائين انهيءَ جڻڻ ڪان تہ ماري ڇڏين هان او سائين اهو جڻڻ ڪهوريو او سائين شال تنهنجي سڪ ۾ ٿين پساه پورا او سائين شال تنهنجي سڪ ۾ ساه نڪري وڃي او سائين شال پورو پساه پورو ٿي وڃي او سائين مٺل او سائين من او سائين منهنجا ساه پساه منهنجي دل او سائين ڪر قتلعام او سائين قتلعام تہ ڪر او سائين جام تہ پيار او سائين ۽ جام تہ پيار او سائين ۽ پيار جام او سائين ٿي امام او سائين ڪر قتلعام او سائين وڃي ٿي ويتر دل ڦاسندي[3] او سائين وڃي ٿو ويتر خيال اڙندو او سائين وڃي ٿو ويتر ساه سوگهو ٿيندو او سائين وڃي ٿو ويتر محبت جو دام پوندو او سائين او سائين او سائين او سائين ڪٺن ڪيان او سائين مهر ڪر او سائين ٻاجهہ ڪر ڪا او سائين قربدار او سائين ماه رخسار[4] او سائين مهتاب او سائين فيضمآب او سائين شه فيض فائض او سائين فيض[5] جا درياه او سائين رحمة جا ڪڪر او سائين فيض جا گنج او سائين فيض جا گوهر او سائين فيض جي کاڻ او سائين تون شهنشاه آهين او سائين جيهو تيهو بيڪس ناڪس [illegible] مسافر يتيم نماڻو ڪم ڪمتر ڪنگال خاڪسار [illegible] مسڪين پرڏيهي[6] ويچارو نڌر نماڻو در تنهنجي تي وڪاڻو او سائين [illegible] ڪو رحم تہ ڪر او سائين فضل تہ ڪر او سائين روئي روئي مي حال ٿيا [illegible] او سائين پلا ڏس تہ ڏي او سائين پلا ڪنهنجي آسري ٿو هتڙي پرڏ [illegible] ۾ ڦتو ڪرين ۽ صاحب هن رڻ ۾ رولين او سائين ڪو قياس تہ

---

1. [illegible] جي نظر. ٢. منزل تي پهچاءِ. ٣. ڦاسندو. ٤. چنڊ جهڙي ڳلن وارو.
٥. [illegible] سخا جا درياه. ٦. پرديسي.

Gul Hayat Institute

ڪر او سائين ڪو ترس تہ ڪر او سائين تون مالڪ آهين او سائين تون خاوند آهين، او سائين تون صاحب آهين او سائين او سائين پنهنجو تہ ڪر او سائين هميشه پنهنجو ڪري او سائين مهر ڪر او سائين او سائين ائين نہ ڪر او سائين ڦريون دل هليو وڃي ٿو. او سائين پوءِ خبر نہ آهي تہ الائي چاهي او سائين هن عاشق جي تہ ڪر ڪا او سائين هي مسڪين پرتل اٿي او سائين هن عاشق ميرل جي تہ ڪارڪا او سائين پرتو تنهنجي آڌار[1] آهي او سائين تنهنجي سرن[2] سام پيو آهي ۽ صاحب تنهنجي لاري[3] لڳل آهي ۽يا ڪل آسرا لاهي پاهي اچي تنهنجي پيش پناري پيل آهي پنهنجي لکہ ساڻ نواز او سائين پرتو اٿي او سائين ڪڻ ٻار ڪهيل[4] جو او سائين ڪر راهہ[5] راست رليل جو او سائين ننگ نباهہ او سائين لڳ الله او سائين ڪر قتلعام او سائين جام پيار او سائين ڪهي چڙ او سائين دعا تہ ڪر او سائين دعا تہ ڪر او سائين او سائين شال تنهنجي سڪ ۾ ٿين پساهہ پورا.....

* *

مڪتوب ٿيون روپ جوڳ

او سائين منهنجا من او سائين منهنجا شڪر شير او سائين ماهہ[6] منير او سائين منهنجا بينظير او سائين اعظم اڪثير او سائين منهنجا ليلة البدر[7] او سائين منهنجا ليلة القدر[8] او سائين منهنجا فيض جا درياهہ او سائين منهنجا گنج گوهر او سائين هلي آءُ ا وسائين مونکي پريشان جو ڪلو ٿي هٿ جا آيئي او سائين ۽لا عرض او سائين ۽لا پنهنجي در جو ڏايو [illegible] او سائين هڙون ٿي ڪائين جي ۽ري ڪتان سو اچي تنهنجي در تي لاهيان پوءِ س[illegible]ن تڏي ڪيان او سائين جڻن ٿي سپ سڪي سمولڻ ۾ بولد جي ليءِ تڻن منه[illegible] ساهہ سڪي ٿو تنهنجي صحبت ليءِ او سائين تو جيهو الهام نٿو ڪنهن جو اچي [illegible]ڏڻ ۾ او

---

۱. آسرو، ٽيڪ. ۲. پناهہ وٺڻ. ۳. پريان هلندڙ. ۴. چٽ ٿيل. ۵. سڌو رستو. ۶. چمڪندڙ [illegible]چنڊ. ۷. چوڏهين چنڊ واري رات (۱۱، ۱۲، ۱۳ واري رات). ۸. قدر واري رات جهڙا.

سائين گوشَ[1] سڪن ٿا گفتار لِءِ او سائين اکيون سڪن ٿيون ديدار لِءِ او سائين کهڙي ڳالهه ڳالهايان او سائين ڪنهنکي دانهن ڏيان او سائين تہ ڪو مان سان ههڙو هاڃو ۽ ويل ٿيو آهي او سائين واو ڪي پيغام ڏيان او سائين من اچي واءُ توکي سنيهو ساري ڏئي او سائين تڏهن ڪٿ ڪيان او سائين واءُ اچي من توکي منهنجو حال ٻڌائي او سائين نتي وٺي ٻي چال او سائين او سائين او سائين او سائين او سائين او سائين ڪڏهن ملندين تون يار جاني او سائين تلف ٿي آهي زندگاني او سائين ڪر ڪا مهرباني ڏيڪار ملڪ بقا جو جاوداني او سائين آشڪار ڪري رازنهاني[2] او سائين او سائين مانکي ڪر لامڪاني او سائين تنهنجي ٿيءَ ڪا احساني او سائين حاصل ٿيءَ سيرسبحاني او سائين حال تہ منهنجو ٻنڌ ٻنان توريءَ ٻتو ٿئي شب گذارو او سائين او سائين ڪيهو حال چوان پنهنجو توکي او سائين مهر گهرجي يار توکي او سائين ٻاجهه گهرجي يار توکي، او سائين او سائين هاٿي هلي آءُ او سائين شال تنهنجي سڪ ۾ ٿين پساه پورا او سائين شل تنهنجي قدمن تي مري وڃان او سائين شل تنهنجي روبرو ٿي دم منهنجو نڪري وڃي او سائين او سائين او سائين او سائين آنهون تو ڪريان او سائين دانهون تو ڪريان او سائين ٻاڏايان تو او سائين او سائين او سائين ٻاڪاريان تو او سائين پوڪاريان تو او سائين هلي آءُ او سائين ڪوڪاريان تو او سائين او سائين هلي آءُ او سائين مان تنهنجي ڪيهي چوري ڪئي آ. او سائين مان تنهنجي ڪيهي سنڌ هنئي هُئي جو مانکي جنبي[3] قيد ڏئي ڇڏيوئي او سائين ساري عمر جو او سائين ڇو مونکي نيهن جا نيل وجهي ڇڏيئي او سائين او سائين ساري عمر جو او سائين مونکي جو نيهن جا نيل وجهي ڇڏيا ٿي او سائين ترس تر جو بہ ڪونہ پيئي، او سائين قاتل منهنجا يار او سائين او سائين مظلوم منهنجا دوست او سائين قادر ڪريم او سائين راحم رحيم او سائين علم عليم او سائين حاڪم حڪيم او سائين حلم حليم او سائين ۽ ڪمال حڪمت جا او سائين قادر قدرت جا او سائين ستارا او سائين قاتل يار او سائين جانب يار

سائين

... ٢. لکل راز، اندروني ڳجهه. ٣. عمر قيد.

او سائين پاروچل او سائين ڪيچي ڪوهيارا او سائين پنهل پاڪ او سائين آر جام امير او سائين ڪاڻ جسُي[1] جا جنجير او سائين، ڏي سڏير او سائين ٻاجهارا او سائين محب مهيوال او سائين هلي آءُ اچي لهه سڏ سماءُ او سائين او سائين ڪيئن ڪيئي مان انهن سورن مون ڇا ڇاٽان او سائين هاٽي دل ڪسي وئين سورن ٻر وجهي ڀاڻ ويجي وطن پنهنجي تي خوش ٿي ويهي رهين او سائين ائين صاحب نہ ڪري ها پر سائين توکي ڪير چئي او سائين تو ڪيئن جهاتي پاتي او سائين ـو ڪئن ڪاتي لاتي او سائين پرڏيهي او سائين پرڏيهي او منهنجا او سائين ڏيہ ٻہ نہ ڏسي وئين او سائين انهيءَ سورن ڪان تہ ڪهي وچين هان او سائين نہ آهي طاقت پنڌ ڪرڻ جي او سائين نہ آهي وصيت[2] وهڻ چڙهڻ جي او سائين، همت ڪا ڏي او سائين تہ اچي تنهنجو درسن ڪريان ۽ اچي تنهنجي پيش[3] پوان ۽ صاحب اچي تنهنجا قدم چمان او سائين اچي توساڻ ملان او سائين اچي تنهنجي قدم بوسي حاصل ڪريان او سائين اچي تنهنجي در جو ٻهاريدار ٿيان او سائين اچي تنهنجي در جو ڪتڙو ٿيان او سائين اچي تنهنجي در جو گلرڙو ٿيان او سائين مان صاحب تنهنجي در تي پيو هجان، او سائين رات ۽ ڏينهن او سائين مان صاحب ڪهين مهل هتڙن ساڻ نڪر جو ڀيڙو پيچي وجهين او سائين تنهنجي در تي پيو ڏڪڙا ڪاوان او سائين مان تنهنجي در تي پيو ليلهايان او سائين مان تنهنجي در تي پيو ڪوڪاريان او سائين مان تنهنجي در تي پيو هجان او سائين مان تنهنجي در تي دم ڏيان او سائين تون هڪ راضي هج او سائين ٻيو لوڪ راضي هجي توڙي نہ او سائين توڙي منهنجا امڙا حال ٿين او سائين تہ پيي صاحب جنهن مهل تون ڪور ڪور ڪرين ۽ پنهنجي ... ان نڪرڙو اچلي وجهي تهن مهل منهنجو خيال الائي ڪهڙي ٻهاري وٺي وڃي او سائين ... عرش عظيم ڪان اڳتي منزل هن ڪتڙي جي ٿي وڃي. او سائين پنهنجو تہ ڪ... او سائين تون قربدار آهين. او سائين تون سردار آهين او سائين تون اسرار آهين ا... سائين تون مهندار آهين. او سائين ۽ تون غمخوار آهين او سائين تون دلدار آهين ... سائين

---

١. جسم جا. ٢. سواري. ٣. تو اڳيان حاضر ٿيان.

تون معشوق آهين، او سائين تون محبوب آهين، او سائين تون دلربا آهين، او سائين تون سروسمن آهين او سائين سنبل آهين او سائين نرگس آهين او سائين تون گل گلشن آهين او سائين گل گلستان آهين او سائين تون گل گلاب آهين، او سائين تون فيضماب آهين او سائين تون فيضمالي گنج آهين او سائين تون فيض بقاءِ قديم لم يزلي آهين او سائين تون فيض اللهي انور منور نور متجلي حيات[1] الحيات آهين او سائين تون رهبر راز آهين او سائين شال تنهنجي سڪ ۾ ٿين پساه پورا او سائين او سائين او سائين اهو عرض هن ميرل مسڪين جو درگاه ۾ قبول پئي او سائين او سائين او سائين او سائين او سائين مونکي ملائي ڇڏ او سائين گداگر ٿي اچي تنهنجي در تي سين هٽان او سائين منهنجا اچي تنهنجي در تي گدائي ڪيان او سائين پوءِ تون خيرات پنهنجي هٿڙن سان ڪٽي آءُ آئي ڏي او سائين پوءِ عاشق ويچاري جو پساه اتي پورو ٿئي او سائين پوءِ عاشق مسڪين تي وڏو ڪو راز ٿئي او سائين ۽ پوءِ هن عاشق مسڪين کي وڏو ڪو مان ملي ۽ صاحب اهو عرض هردم عاشق ڪري ٿو. ۽ ڳلي ۾ تي سر پنهنجو ڌري ٿو او سائين ڦٽيون جٽيون ملامتون[2] ٻه سڀ قبول ڪيون سي پر سائين تون هڪ رازي هج او سائين ۽ توڪوُن سواءِ ائين آهي جيئن رات چنڊ ڪوُن سواءِ آهي، او سائين چنڊ ۽ تارن ڪانسواءِ وري رات جو ڪهڙو حال آهي او سائين مڇ ڪانسواءِ سمندر جو ڪهڙو حال آهي. او سائين ليلي ڪانسواءِ مجنون جو ڪهڙو حال آهي. او سائين هير ڪانسواءِ رانجهوءَ جو ڪهڙو حال آهي، او سائين دفتر دردن جا بلڪل گهٽا آهن او سائين تفسير[3] شرح کان ٻاهر او سائين ۽ عالي شان عشق جو آهي، او سائين عشق بقاءُ آهي او سائين ۽ عشق حيات[4] قديم آهي او سائين عشق غيور آهي او سائين عشق قائم قديم آهي او سائين حيّ قيوم آهي او سائين عشق لايزال آهي او سائين عشق قادر قيوم آهي. او سائين رهبر عشق امام آهي. او سائين العشق هو الله آهي، او سائين هلي آءُ او سائين هليءَ او سائين هلي آءُ او سائين دلداري ته ڏي او سائين دلداري ته ڪر او سائين پنهنجو ته ڪر او سائين ۽ توريءَ

---

١. سدائين زنده. ٢. ميهڻا، عيب. ٣. خلاصو. ۴. عشق هميشه کان زنده آهي.

جڻ جنجال آهي او سائين او سائين توريءَ کهڙي حياتي آهي او سائين توريءَ کهڙو رهڻ آهي او سائين او سائين توريءَ زندگاني زهر آهي. او سائين او سائين مون کان جدا نہ ٿي او سائين مون کان جدا نہ ٿي. او سائين هردم مون ساڻ هج او سائين هردم مون ساڻ هج او سائين مون کان جدا نہ ٿي او سائين مونکي بيگانو ڪري نہ رول او سائين هاڻي ڪاڏي وڃان او سائين هاڻي ڪٿي ڪيان او سائين او سائين مران ٿو او سائين مران ٿو او سائين مران ٿو او سائين ٻران ٿو او سائين هلي آءُ او سائين هلي آءُ او سائين سڙان ٿو او سائين رڙان ٿو او سائين هلي آءُ او سائين هلي آءُ او سائين سڙان ٿو او سائين رڙان ٿو او سائين هلي آءُ او سائين هلي آءُ او سائين او سائين سڏ تہ ڏي او سائين سڏ تہ ڏي او سائين سڏ تہ ڏي او سائين سڏ تہ ٻڌ او سائين سڏ تہ ٻڌ او سائين حال تہ ٻڌ او سائين حال تہ ڏس او سائين احوال تہ ٻڌ او سائين اهو احوال جو شال تنهنجي سڪ بر تين پساه پورا او سائين جانب جت او سائين ڪيچي ڪوهيارا او سائين پنهل او سائين پنهل پاڪ سائين عاشق ويچاري جون آهون ۽ عرض ڪري ٿو او سائين عاشق ويچارو تہ آهون عرض ڪري ٿو او سائين هٿ ٻڌي سر قدمن تي ڌري ٿو او سائين سهسين سجدا ڪري ٿو او سائين لک لک زاريون ڪري ٿو او سائين او سائين جا ڪون تون ماڪئون موڪلائي وئين او سائين تاڪون منهنجو حال الائي کهڙو آہ سو چوڻ کان ٻاهر آهي. او سائين الائي وري تنهنجو کهڙو حال آهي خبر ئي ڪانہ ٿي پوي نڪو اچي ٿو نڪو وڃي ٿو. او سائين مونکي اهي سور سجهيا[1] ٿي تہ پوہ پرين کان ... الائي منهنجا کهڙا حال ٿيندا. او سائين سو صاحب اڻ ڏٺا سور اچي پيش پيا آهن سو صاحب انهيءَ وقت شهيد ڪرين هان ۽ صاحب انهيءَ وقت منهنجو دم لڪري ها ۽ صاحب انهيءَ وقت منهنجو پرواز[2] ٿيءَ ها ۽ صاحب انهيءَ وقت منهنجو قتلعام ٿئي ها. او سائين انهيءَ وقت مان چوڻ مٿس او سائين ۽ اهي سڀ حرف مانکي ٿيا آءُ ڏاڍو حرفي[3] آهيان او سائين مون ڏي لک لک ۽ هزار هزار مياروُن آهن سو صاحب

١. جاڳيا. ٢. اڏامڻ. ٣. مياري.

هزار حرف آهن او سائين لاهي نتو پڇان او سائين تون مالڪ آهين او سائين سڀ عطا تي او سائين سڀ معافي ملي او سائين ڪريم او سائين رحيم او سائين بخشيش ڪر او سائين او سائين مونکي تون پنهنجو ڪر او سائين مونکي تون پنهنجو ڪر ۽ مونکي تہ پاڻ کان جدا نہ ڪر او سائين آءُ تنهنجو آهيان او سائين شل تنهنجي سڪ ۾ ٿين پساه پورا او سائين هنجون هاريان ٿو او سائين توکي سنياريان ٿو او سائين صدقي او سائين صدقي او سائين صدقي او سائين صدقي او سائين قربان او سائين قربان او سائين قربان او سائين قربان ٿي وڃان او سائين سر گهوري گهمايان او سائين ۽ او سائين تنهنجي دم قدم تئون قربان او سائين سر فدا ڪريان قدمن تون پانهنجو او سائين مان صدقي او سائين مان صدقي او سائين مان صدقي او سائين مان صدقي او سائين تنهنجي سڪ محبت تون صدقي او سائين مان توتئون صدقي او سائين پنهنجو ڪر او سائين پنهنجي شوق ۾ شهيد ڪر او سائين هي فيضو نماڻو تنهنجي در وڪاڻو سو تمام مسڪين توکي پرتل آهي او سائين عرض تہ ٻڌ او سائين عرض تہ ٻڌ شال سڪم ٿين پساه پورا او سائين مونکي ڪهي ڇڏ او سائين مونکي تہ هلائي ڇڏ او سائين ڪٿي ڪيان ڪاڏي وڃان او سائين مونکي تہ ساه ۾ سانڍي او سائين مٺل او سائين پڇائي ڇڏ او سائين او سائين او سائين مٺل او سائين مان صدقي او سائين عاشق پرتو اٿي او سائين عاشق پرتو اٿي او سائين عاشق پرتو اٿي او سائين فيض جي ڪرڪا او سائين او سائين شال سڪ ۾ ٿين پساه پورا او سائين او سائين او سائين آباد هجين شال او سائين[1] او سائين او سائين دلدار او سائين دلبر او سائين او سائين او سائين منٺار او سائين او سائين او سائين او سائين او سائين سردار سرور او سائين او سائين او سائين قربدار او سائين او سائين عرض تہ ٻڌ او سائين او سائين سوال تہ سڻ[3] او سائين او سائين گل چمن او سائين منهنجا او سائين باغ بهار منهنجا او سائين گلعذار منهنجا او سائين سروسمن سنبل نرگس[4] سوسن گل گلاب منهنجا او سائين تون آهين

١. دل ٺارينڌڙ. ٢. اڳواڻ. ٣. ٻُڌ. ۴. گلن جو نالو.

گنج[1] ڪرامت جو او سائين تون آهين ابر[2] عنايت جو او سائين منهنجا تون آهين صاحب[3] سخاوت او سائين منهنجا تون آهين هادي پير هدايت جو تون او سائين تون آهين فيض فياضت جو او سائين منهنجا تون آهين واصل باالله ولايت هن عاشق غريب جي تہ ڪرڪا او سائين هيءَ عاشق تہ تنهنجو آهي او سائين ۽ هيءَ غريب ڪنگال مسڪين تہ تنهنجو آهي او سائين ڪر ڪو راز او سائين تي شهباز چائي وڃ چنبن ۾ او سائين هلي آءُ او سائين او سائين اچي ڪه او سائين او سائين هلي آءُ اچي لهہ سڌ سماءُ او سائين وڏو آهي ساڙي او سائين قرب وڏو آهي ڪاڙهي او سائين هائي ڪٺن ڪيان جگر ڪي آهي جولان من تي پيو آهي مستان او سائين درد ڪيو آهي ديوان او سائين پرت ڪيو آهي پريشان انهيءَ حيرت ڪيو آهي حيران او سائين انهيءَ وسل ڪيو آهي ويران او سائين انهيءَ سڪ ڪيو آهي سلطان او سائين انهيءَ قرب ڪيو آهي قربان او سائين انهيءَ نيهن ڪيو آهي نيشان او سائين انهيءَ خيال ڪئي آهي خماري او سائين انهيءَ برهہ ڪئي آهي بيدار او سائين انهيءَ بارش ڪئي آه بيقراري او سائين دمبدم[4] آهي انتظاري او سائين پلپل آهي پوڪاري او سائين جوش ٿيا آهن جاري او سائين بار برهہ جو آهي باري او سائين جند جان سڙي وئي آهي ساري او سائين ماري وڏو تي ماري او سائين ڏاڍي ڪئي اتي دام[5] داري او سائين هائي ڪيان ڪٺن او سائين ڏس تہ ڏي او سائين ڏس تہ ڏي او سائين ڏس تہ ڏي ڪڏهن تون يار ايندين او سائين اچي مون ساڻ هڪ ٿيندين او سائين اهيو انجام تہ ڏس او سائين اهو انجام تہ ڏس او سائين ڪنهين وقت ڪنهين ويل ايندين او سائين مهر تہ ڪر او سائين ٻاجهہ تہ ڪر او سائين مانڪي هتڙي نہ رول او سائين مانڪي تہ ورتيون وڃ او سائين مونکي تہ ورتيون وڃ او سائين مانڪي تہ ورتيون وڃ او سائين ٻاجهہ تہ ڪر او سائين فضل تہ ڪر او سائين ٻڌ احوال عاشق جو او سائين عاشق ويچارو تمام اداسي تي پيو آهي او سائين تمام پياسي[6] ۽ سناسي[7] ۽ ويراڳ[8] تي پيو آهيان، او سائين تمام لاچار توريءَ بيمار ۽ بلڪل ڏاڍو مريض تي پيو آه لادوا سواءِ

---

۱. گهڻي ڪرامت. ۲. مهربانيءَ جو ڪڪر. ۳. سخا جو صاحب. ۴. گهڙي گهڙي. گهڙي گهڙي. ۵. ڦاسائڻ جا طريقا. ٦. اڃارو. ۷. ڳرلاٽو. ۸. وڇوڙي جو ماريل.

تنهنجي تنهنجو ڪوبہ علاج ۽ دوا دارون ڪونڪو آهي او سائين هاڻي تہ عاشق جو ڪو علاج ۽ دوا دارون ڪرڪو جو سواء تنهنجي عاشق ڪامياب نٿو ٿي هرگز او سائين عاشق ويچاري جو شفاياب تون آهين ۽ ڪنهن بہ طرح ڪا راه هن ويچاري جي ڪان آهي ۽ نڪو ٻيو علاج ۽ نڪو ٻيو طبيب ۽ نڪو ٻيو حڪيم جو انهيءَ مرض جي دوا دارون ڪري. او سائين دوا بہ تون دارون بہ تون تہ شفا بہ تون صحت بہ تون تہ حڪيم بہ تون تہ رحيم بہ تون تہ ڪريم بہ تون تہ حبيب بہ تون تہ حاذق بہ تون تہ غفور بہ تون تہ غفوراً[1] غفورا ارجعُو[2] من رحمة الله لا تقنطو مّن[3] رحمة الله ان ربکَ واسعُ[4] المغفرت او سائين ساترُ[5] العيوب بہ تون آهين او سائين غافرُ[6] الذلوب بہ تون عالمُ[7] الغيوب بہ تون سائين سواء تنهنجي ٻي راه ڪابہ ڪانهي او راه بہ تون تہ رهبر بہ تون تہ رهنمائي بہ تون تہ علمدار بہ تون تہ منهندار بہ تون سواء تنهنجي ٻي ڪا واه ڪانهي ڪا هرگز او سائين ۽ اهڙي نہ ڪر هرگز بار توتي آهن، او الله هادي او سائين جڻن تڻن لنگ نباه صدقو پنهنجو او سائين ڪڻ بار ڪهيل جو او سائين ڪرڪا ماڙ منجهيل جي ڪرڪا راه راست رليل جي ڏي همت مٺل ڪي ڏي توفيق طالب ڪي ڏي عشق عاشق ڪي ڏي شوق شائق ڪي او سائين اها تہ مونکي خبر ڪانہ هُئي تہ ڪو تون نيهن جا نيل وڌيون ۽ ساه پساه قيد ڪيون هليو ويندين او سائين تہ مان ڇو جيڪر نيهن توسان لايان ها مون ڀايون تہ ڪو تون مان ساڻ گڏ هوندين پر سائين پوءِ ڪو پہ پيوءِ ڇڻ سنگَ ڇوريءَ سان او سائين اصل ڪو خيال ڪري آئين هوندين منهنجي قتل جو سو سائين صدقي ويڃان ۽ قربان اِنهيءَ قرب تئون گهورجي ويڃان انهيءَ راز تنهنجي تون سبحان الله لک ڀيرا قرب ۽ ڪروڙين حمد ۽ شڪرانا او سائين تون ڪو قاتل آهين او سائين تون ڪو قهري آهين او سائين بيحائين تو باز بحري او سائين جا... تہ نيهن نہ لائين هان او سائين جي لاتيءَ تہ هاڻي وري ڦٽو نہ ڪر او سائين اهڙو ظلم نہ ڪر او سائين او سائين اهڙو ويل نہ ڪر او سائين اهڙو ظالم نہ ٿي او سائين لنگ نباه او سائين مهر نہ لاه او

---

۱. الله مهربان آهي. ۲. اميد رکو الله جي رحمت ۾. ۳. الله جي رحمت مان نا اميد نہ ٿيو.
۴. تنهنجو رب وڏي بخشش وارو آهي. ۵. عيب ڍڪيندڙ. ٦. معاف ڪندڙ. ۷. ڳجهن جو ڄاڻندڙ.

سائين ننگ نباھ او سائين ڪڻ پنهنجو بار بلڪل او سائين او سائين او سائين اوڏار عرشن تي او سائين لامڪان پڄاء او سائين تون شاهنشاه آهين او سائين تون سردار آهين او سائين پنهنجو ڪر. او سائين هاڻي ڪئن ڪيان او سائين تون پي ڇڏي وئين ڇپر ۾ او سائين ڇو رولي وئين رڻ ۾ ڪو قياس ٻہ ڪوئہ ڪيئي او سائين ڏاڍو ٻي قاس ٿئين او سائين مجروح ڪري وئين او سائين مفتون ڪري وئين او سائين بيدل ڪري وئين او سائين شيدا ڪري وئين او سائين سرگشتہ[1] ڪري وئين او سائين آشفتہ[2] ڪري وئين او سائين مجنون[3] ڪري وئين او سائين دل[4] افگار ڪري وئي او سائين دل التماس[5] ڪري وئين او سائين عاشق مست تر ڪري وئين او سائين ديوان ڪري وئين او سائين پنهنجي فراقن ۾ ڦٽي وئين او سائين پنهنجي سڪ ۾ سٽي وئين او سائين عاجز ڪري وئين او سائين پريشان ڪري وئين او سائين حيران ڪري وئين او سائين قربان ڪري وئين او سائين شهباز ڪري وئين او سائين الستي راز ڪري وئين او سائين او سائين عشق ۾ آغاز ڪري وئين او سائين ازلي آواز ڪري وئين او سائين قتلعام ڪري وئين او سائين عشق جو امام ڪري وئين او سائين محبت جو دام وجهي وئين او سائين بره جو جام ڏئي وئين او سائين ڪٿر اهو ڪام ڪري وئين او سائين ماري او سائين ڳاري وئين او سائين وئين او سائين نظر ڪري نهاري وئين او سائين مٺي دل جياري وئين او سائين عرشن تي اڏاري وئين او سائين ويران ڪري وئين او سائين بيران ڪري وئين او سائين پنهنجو عاليشان[6] ڪري وئين او سائين پنهنجو ڪري وئين او سائين بلند[7] مڪان ڪري وئين او سائين هلي آءُ او سائين هلي آءُ او سائين هلي آءُ او سائين هلي آءُ او سائين سڪي ۽ ساري ٿو ساه منهنجو او سائين روز نهاريان ٿو او سائين رهبر تنهنجي راه او سائين ڪڏهن ايندي او سائين ڪڏهن ملندين او سائين ڪڏهن هڪ ٿيندين او سائين ڪڏهن پنهنجو ڪندين او سائين ڪئن ڪيان منهنجي سائين تو ساڻ بات ڪانهي او سائين او سائين او سائين ڪئن ڪيان او سائين ڇو اهڙن غمن ۾ اڇليو ٿي او سائين منهنجي تہ ڪرڪا او سائين مان ڪاڏي

---

١. متي ڦريل. ٢. پريشان. ٣. ديوانو. ۴. زخمي دل وارو غمگين عاشق.
۵. دل جي طلب. ٦. وڏي شان وارو. ٧. مٿاهين درجي رارو.

وجان او سائين مونکي ڦٽو نہ ڪر او سائين مونکي ديدار ڏيکار او سائين مونکي ديد ۾ رک او سائين مونکي نگھہ کون ٻاهر نہ ڪڍ او سائين مون سان رمز رلاء او سائين خيال رکہ او سائين مون سان دل ٻڌ او سائين منهنجو خيال پاڻ کان جدا نہ ڪر او سائين او سائين انهيءَ جڻڻ کان مرڻ موچارو آهي او سائين انهيءَ جڻڻ کان ڪھي ڇڏ او سائين انهيءَ رهڻ کون لڏڻ ڀلو آهي او سائين اهو جڻڻ مانکي نٿو گھرجي او سائين هلي آءُ او سائين هلي آءُ او سائين هاڻي محب مران ٿو او سائين موليٰ ٿو ڇاٽي او سائين سڏ کي سڏ کي ڏيان ٿو ساه او سائين هاڻي بچڻ ڪونهي منهنجو او سائين او سائين رڙي ٿو منهنجو اندر ۾ ارواح او سائين روئي روئي نھاريان ٿو راه او سائين توکي آٿيندوءِ الله جل[1] شانه او سائين او سائين دلبند او سائين دلجا دوست او سائين[2] هئين جا هار او سائين ساه جا سينگار او سائين مهر[3] ماه او سائين خورشيد[4] ذاتي او سائين نغمئه[5] فيض بقاء قديم حياتي او سائين او سائين مونس[6] وحيد او سائين وسيلا اوسا ۽ ڪعبه حقيقي او سائين قبلہ گاه تحقيقي او سائين يار اغيار او سائين منهنجو خيال آهي تو ساڻ او سائين منهنجو روح آهي توساڻ او سائين منهنجو ساه پساه آهي تو ساڻ او سائين، منهنجي دل آهي تو ساڻ او سائين، هاڻي ڪٿڻ ڪيان ڪاڏي وڃان او سائين اشدُ[7] حب الله والطلب او سائين او سائين يحبهم[8] و يحبون او سائين الفراق او سائين الفراق او سائين ۽ الفراق او سائين هاڻي ڪيان ڪيئن او سائين خط لکان پنهنجي رت مان لعل ڪري او سائين حال احوال درد جا داستان سيئي لکان پوءِ صاحب اهو خط ٻڌان ڪبوتر جي ڳچي ۾ ڳانو ڪري او سائين او سائين پوءِ سائين ڪبوتر جو هٿئون اڏامي سو اچي تنهنجي در تي اڳڻ اڳتئون ويهي پوءِ صاحب تون پنهنجي هٿن مبارڪن سان خط هن مسڪين عاشق ميرل جو چوڙي پڙهي پروانو ڏس تہ سڙو احوال عاشق جو آهي سو صاحب پوءِ اهو ڪبوتر جو ويچارو اتائون احوال اوهان جو وٺي اڏامي سو اچي هت نکري پوءِ صاحب اهو احوال اوهان صاحبن درويشن سرتاجن جو ٻنڌي هن عاشق

---

١. الله وڏي شان وارو. ٢. دل جا. ٣. چنڊ جھڙا. ۴. حقيقي سج. ۵. فيض جو نغمو. ٦. سهڻي صورت وارا. ٧. الله سان وڏيڪ محبت رکندڙ. ٨. هو انهن سان محبت رکي ٿو ۽ اُهي هن سان محبت ڪن ٿا.

ميرل جو پرواز ٿئي تو يار سهڻي جي سڪ ۾ پيو ساه ڏئي. او سائين اهڙو ويل او سائين سڪ سنڌو نہ ٿي ڏي او سائين محبت جو دام تمام بيحد ڀاري آهي او سائين محبت جو مرض تمام لاچاري آهي او سائين محبت جي مام تمام مشڪل آهي او سائين صحبت سوز اعليٰ[1] افضل آهي او سائين بره برسات لائي آهي. او سائين بره بيخوديءَ جو جام پياريو آهي جڻ صاحب شيخ عطار کي پياريو هئائين ۽ جڻ شيخ شبليءَ ۽ جنيد کي پياريو هيائين جڻ شيخ منصور کي پياريو هيائين ۽ صاحب سرمد صاحب کي پياريو هيائين صاحب جڻ شاه بلاول کي پياريو هيائين ۽ صاحب جڻ شرف بوءِ علي قلندر کي پياريو هيائين صاحب جڻ شاه عنايت رحمت الله عليه کي پياريو هيائين ۽ صاحب جيئن بلھ شاه کي پياريو هئائين ۽ جڻ فرهاد کي پياريو هيائين ۽ صاحب جڻ مجنون کي ۽ صاحب جڻ شاه رانجهن کي ۽ صاحب جڻ پنهل پاڪ کي پياريو هيائين چوڻ جو مٿو نہ آهي هرڪنهن سان پنهنجي نوازش ڪئي هيائين تڻ هن مسڪين سان بہ ڪا نوازش[2] لطف جي ٿئي او سائين مونکي ڪجھ بہ ڪين ٿو وڻي او سائين مونکي توريءَ گهڙي بہ سؤ سال ٿي گذري او سائين توريءَ رات بہ جڻ هزار وره ٿي لنگهي. او سائين تو هوندي رات ۽ ڏينهن لحظو قدر بہ نہ هوندو هو اهڙو ڪو تنهنجو راز هن غريب ساڻ هوندو هو. او سائين تون سرتاج آهين او سائين توکي سڀ آساني آهي او سائين مان منجهيل جي ماڙ ڪرڪا او سائين مون کو راز ڪر او سائين جڻ تہ رات ۽ توڙي ڏينهن اهڙي طرح ساڻ خبر ئي ڪانہ پوي ۽ او سائين جدائي ساڙي ڇڏيو آهي. او سائين ٻنهي جهانن کون لڏاء لاحد ڏي لڏاء او سائين بقا جو ملڪ ڏيکار او سائين همت ساڻ هلاء او سائين پنهنجي عشق ۾ هردم[3] مدام رک او سائين پنهنجي سڪ ساڙي ڇڏ او سائين پنهنجي سڪ

---

١. اوچو ۽ مٿاهون. ٢. مهرباني. ٣. هردم آباد رک.

پر سدائي رک او سائين صدقو پنهنجو. او سائين آءٌ تنهنجو آهيان او سائين نوڪر لمالو او سائين خاڪسار عاجز غريب تراب[1] مسڪين يتيم او سائين تنهنجي فراق دربدر ڪيو آهي او سائين نہ تہ اهڙو نہ هيس پر شڪر الحمد الله آهي جو يار سچي جي حوالي ٿيو آهيان او سائين هن ميرل مسڪين جي تہ ڪڙڪا او سائين تنهنجو طالب آهي.

* *

---

١. مٽيءَ جهڙو - خاڪي - مَري مٽي ٿيل.

Gul Hayat Institute

قطعه تاريخ اختتام اين كتاب مسمي رسالهء داتا شاه فيض درياه از قلم محمدؐ هدايت علي تخلص تارك سكنه رآنك لعلو فقير تونيه تعلقه واره ضلع لاڙكانه سنده

سنڌي ترجمو:

هن ڪتاب جي پوري ٿيڻ جي تاريخ جو بيت جنهن جو نالو "داتا شاه فيض درياهه جو رسالو" آهي. محمد هدايت علي قلم کان لکيل جنهن جو لقب تارڪ آهي، رآنڪ لالو جو رهندڙ تونيه فقير آهي. تعلقو واره ضلع لاڙڪاڻو سنڌ.

* *

خوش كتابے مخزن توحيد حق، برسراين است ازنكات دل
بست از تصنيف حضرت شاه فيض، بودآن فيض محمد ذات دل
آن قلندر تارك وسرمست ومحو، زد اناالحق نعره از آيات دل
اين كلامش هست از الهام رب، يا بگويم پارهء لمعات دل
بهر حال اختتام اين كتاب، تو بگو تارك كه تشريحات دل

۱۳۵۳هـ

تمام شد - پورو ٿيو.

سنڌي ترجمو: اهو ڪتاب ڪهڙو نه ڀلو آهي. جيڪو الله جي توحيد جو خزانو آهي. دل جي نڪتن مان هڪ راز آهي. حضرت شاه فيض جي لکت مان آهي. اهو فيض محمدؐ جيڪو صاحب دل آهي، قلندر، تارڪ سرمست ذات حق ۾ گم، جنهن اناالحق جو نعرو دل جي گهرائين مان لڳايو. هي ان جو رب جي الهام مان آهي. يا مان چوان ٿو دل جي روشنين مان هڪ روشني آهي. هن ڪتاب جو ختم ٿيڻ. اي تارڪ تون چئه ته تشريحات دل آهي.

۱۳۵۳هـ

Gul Hayat Institute

انا الحق انت الحق هو الحق ثبت الحق

الله

رساله داتا شاه فیض دریاه

قطعهٔ تاریخ اختتام این کتاب مسمی رساله داتا شاه فیض دریاه از قلم محمد هدایت علی تخلص تارک سکنهٔ آنک لعلو فقیر تونیه تعلقه واره ضلع لاړکانه سنده

خوش کتابی مخزن توحید حق — بسکه این است از نکات دل

بهست از تصنیف حضرت شاه فیض — بود آن فیض محمد ذات دل

آن قلندر تارک هستی و محو — زد انا الحق نعره از آیات دل

این علامت هست از الهام آن — یا بگو هم پاره ز نعمات دل

بهر سال اختتام این کتاب — تو بگو تارک شرابات دل

۱۳۵۳ھ

تمام شد

1- پس منظر ۾ درگاهه جو لکي دروازو جيڪو صدين کان هڪ وقت کليل رهيو آهي.

2- علامه محمد هدايت علي نجفي تارڪ پاران سنه 1934ع ۾ لکيل "فيض درياهه جو ڪلام" قلمي نسخي جي پڇاڙيءَ ۾ آخري صفحي جو عڪس.